ERLE STANLEY GARDNER

DORMITOARELE AU FERESTRE

enigma

ERLE STANLEY GARDNER

Dormitoarele au ferestre

COPERTA DE MIHAI MĂNESCU

ERLE STANLEY GARDNER
BEDROOMS HAVE WINDOWS
Dell Publishing, New York
© 1949, by Erle Stanley Gardner

ERLE STANLEY GARDNER

Dormitoarele au ferestre

În româneşte de TANIA MALIŢA

Bucureşti, 1970

● EDITURA UNIVERS ●

O CUNOȘTINȚĂ CIUDATĂ

Femeiușca arăta ca un pachețel de dinamită frumos modelat. O Venus în ediție de buzunar — piept frumos, talie subțire, șolduri fine — cu ochii mari căprui și părul de culoarea caramelei cu lapte. Nu părea să aibă mult peste patruzeci și cinci de kilograme, dar era perfecțiunea întruchipată. Și bîzîia ca o viespe înfuriată.

Un individ suav, patronul cocteil-barului, încerca să-i explice ceva.

Dar o femeiușcă atît de perfectă și de mititică știe cum să se descurce singură. Fabricanții de automobile „de preț mediu" ar fi fost încîntați să le pozeze pentru reclamă. Ar fi reușit de minune și ca stewardesă pe o linie aeriană. Privind în ochii ei căprui, pasagerii, în loc să simtă un gol în stomac, l-ar fi simțit în inimă.

Dar, deocamdată, ochii ei scăpărau scîntei.

— Ce-ți închipui dumneata, că sînt o femeie care face trotuarul ?

— Doamne ferește, o asigură patronul barului. Dar așa e dispoziția, regula, legea. Femeile singure pur și simplu nu au acces aici.

— M-am săturat ! Mi s-au împuiat de atîtea ori urechile cu povestea asta despre femeile singure, încît mi se face greață.

În timp ce-i vorbise, patronul o condusese, ținînd-o de cot cu respectuoasă curtoazie, pînă în hol, în afara barului. Mai mult nu era obligat să asculte. Se înclină, zîmbi, se întoarse pe călcîie și ieși repede.

Pentru moment, ea rămase în holul hotelului, nehotărîtă și furioasă.

Zgomotul vocilor mă făcuse să-mi ridic ochii de pe ziarul pe care-l citeam. Privirea ei mînioasă, cercetătoare, se îndreptă în direcția mea.

Am încercat să mă întorc la ziarul meu, dar era prea tîrziu. Privirea ei se întîlni cu a mea, îndelung, apoi fata îmi întoarse spatele.

Chipul ei deveni gînditor.

Mi-am împăturit ziarul.

Fata se așează într-unul din fotoliile ce se aflau în fața mea și, știind că va începe să mă cîntărească pînă în cele mai mici amănunte, me-am apucat să studiez foarte absorbit foaia de ziar pe care o aveam sub ochi, pînă ce-am simțit că ochii mari și căprui priviseră tot ceea ce era de privit, apoi am lăsat ziarul din mînă. Își feri repede privirea și-și puse un picior peste celălalt.

La rîndul meu, am apreciat din priviri tot ceea ce îmi permitea situația.

Dintr-o dată, fata își întoarse ochii spre mine, ridică bărbia și surîse. Avea un surîs plăcut, care dezvăluia o dantură frumoasă.

— Hello, cavalerule.

— Hello, i-am răspuns cu un zîmbet.

— Drept să-ți spun, stam și chibzuiam dacă e mai bine să las să-mi cadă batista ori să mă ridic și să-mi uit geanta pe fotoliu, sau să te întreb cît e ceasul, dar am respins toate șiretlicurile astea. Mie nu-mi place s-o iau pe ocolite.

— Așadar, vrei să intri la bar ?

— Da.

— De ce ?

— Poate că mi-e sete.

— Poate.

— Poate îmi plac ochii dumitale.

— Ce drăguț !

Își deschise poșeta, scoase o hîrtie de douăzeci de dolari și spuse :

— Bineînțeles că am de gînd să finanțez eu expediția.

— O să coste chiar atît de scump ?

— Nu știu.

— Vom vorbi mai tîrziu despre asta, am zis eu, sculîndu-mă și oferindu-i brațul.

— Crezi că o să fie greu ?

— Nu cred.

Ne întoarserăm la bar. Patronul ne aștepta după ușă.

— Ce-ți veni, domnule, să-i spui surorii mele că n-are voie să intre aici ? l-am întrebat eu.

— Scuzați-mă, dar așa e obiceiul, regulamentul și legea. Femeile singure nu au acces.

— Pardon, n-am știut. O rugasem să mă aștepte aici.

Se înclină țeapăn și ne însoți pînă la o masă, apoi se îndepărtă și-i spuse ceva barmanului, care trimise un chelner să ia comanda.

— Un Martini sec, ceru ea.

— Și mie la fel.

Chelnerul făcu o plecăciune și se retrase.

— Ești foarte amabil, spuse fata, privindu-mă peste masă.

— Poate că sînt un sadic. Poate că mîine dimineață cadavrul dumitale va fi găsit ciopîrțit și aruncat pe vreun maidan. N-ar trebui să agăți bărbați necunoscuți.

— Știu, așa mi-a spus și mama.

Rămase tăcută cîteva clipe, apoi adăugă :

— Am vrut să mă duc la un motel, dar mi-au răspuns că nu primesc femei singure.

N-am zis nimic.

— Pentru o femeie e practic imposibil să fie vinovată de imoralitate dacă nu e însoțită de un bărbat.

— Nu cred că ar fi greu să găsești un bărbat care să te însoțească, am răspuns eu.

— Nici nu mi-a fost.

Apoi adăugă repede :

— Dar n-am vrut în felul ăsta. Ești drăguț. Cum te cheamă ?

— Lam. Donald Lam.

— Pe mine, Lucille Hart. Cum tot sîntem frate și soră, hai să lăsăm formalismul.

Chelnerul se întoarse și ne puse pe masă două pahare, după care depuse și nota de plată, rămînînd în așteptare.

Lucile îmi oferi pe sub masă bancnota de douăzeci de dolari, dar nu i-am dat nici o atenție și, scoțînd portofelul din buzunarul de la piept, am întins omului două hîrtii de cîte un dolar. Chelnerul vîrî cu repeziciune mîna în buzunar și scoase la iveală două monede de cîte douăzeci și cinci de cenți. Am luat una din ele, iar chelnerul pe cealaltă.

Lucille își ridică paharul, mă privi și zise :

— Pentru crimă.

Am ciocnit și am început să sorb din paharul cu Martini. Băutura conținea șaizeci la sută apă de la gheață, poate o linguriță de gin, cîteva picături de vermut sec și o măslină.

Lucille puse paharul pe masă, îmi făcu cu ochiul, se strîmbă și zise :

— Am impresia că nu prea le sîntem pe plac.

— Așa s-ar zice.

— În orice caz, au grijă să nu ne îmbătăm.

— Adevărat.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și, sorbind din cocteil, mi-am plimbat privirea cu indiferență prin încăpere, încercînd să descopăr de ce dorise cu tot dinadinsul să vină în acest loc, deși, în fapt, lucrul nu mă interesa.

Toate acestea se întîmplau într-o sîmbătă după-amiază. Îl urmărisem pe individul pe care-l filam pînă la acest hotel și așteptam să vină personalul din schimbul de noapte ca să încerc să mai obțin ceva informații de la ei, dar treaba asta mai putea aștepta — aveam toată noaptea la dispoziție.

Localul părea să facă dever bun. Un bărbat masiv, musculos, trecut de cincizeci de ani, se distra de minune etalîndu-și personalitatea în fața unei blonde platinate, de aproape treizeci de ani, care era tare ca diamantul. Nu părea însă hotărîtă ce să facă cu el și, cu toate că rîdea de glumele lui, privirea ei îl cîntărea.

Un grup de patru bărbați începuse libațiunile preliminare ale unei beții clasice de sîmbătă seara. Un tînăr cu părul lung și ochii arzători își debita opiniile politice într-un discurs pătimaș, în fața unei puștoaice frumoase care de bună seamă că-l mai auzise de nenumărate ori, dar îl admira destul ca să-l mai asculte o dată. Un bărbat bine copt și cu nevastă-sa încercau să scuture monotonia căsniciei luînd masa „în oraș" sîmbătă seara. Osteneala lor de a-și arăta interes reciproc trăda un efort făcut cu conștiinciozitate, dar din cînd în cînd cădeau din nou în plictisul obișnuinței, din care ieșeau la suprafață printr-o subită explozie de conștiincioasă însuflețire.

Și brusc, am văzut perechea care o interesa pe ea.

Bărbatul avea treizeci și doi ori treizeci și trei de ani și arbora un aer grav de om cu răspundere. Linia gurii dovedea obișnuința de a lua hotărîri, iar purtarea lui avea insistența respectuoasă caracteristică oamenilor din comerț. Expresia îi era îngrijorată și, după aerul grav în care se învăluise, ai fi zis mai degrabă că intenționa să conspire decît să seducă.

Fata era cu cinci-șase ani mai tînără, avea părul roșcat, ochii cenușii și părea îngîndurată. Nu era prea frumoasă, dar fața ei avea personalitate, iar comportarea amintea de cineva care s-a decis să se supună unei operații periculoase. Ochii i se îndreptau afectuoși spre bărbat, dar cu o afecțiune calmă, respectuoasă și lipsită de orice pasiune.

Am mai sorbit două înghițituri din băutura rece și incoloră din pahar. Era atît de slabă, că simțeam mai degrabă gustul măslinei decît al ginului. Am înțeles că pe Lucille o interesa mai cu seamă femeia.

Am pus paharul pe masă, împingîndu-l.

— Nici eu nu-l pot bea pe al meu, zise Lucille. Îmi face greață.

Chelnerul se învîrtea pe lîngă noi, tușind semnificativ :

— Încă două Martini, am spus. Ne-am luat cu vorba și le-am lăsat pe astea să se încălzească. Nu suport Martini cald.

— Am înțeles, domnule, răspunse chelnerul luînd paharele.

— De ce faci asta, Donald ? interveni fata.

— Ce anume ?

— De ce le dai prilejul să ne trateze așa ?

— Nu știu. Cred că din cauză că așa sînt eu.

Deodată, Lucille mă întrebă :

— Ai fi încercat să intri în vorbă cu mine și să mă însoțești dacă nu ți-aș fi făcut avansuri ?

— Nu știu. Probabil că nu.

— Te-ntrebi de ce voiam să intru aici, nu-i așa ?

— Nu.

— Cum ? făcu ea surprinsă. Ba da !

— Din cauza roșcatei, nu ? Cea cu ochii cenușii.

Mă privi cu o vagă nemulțumire. Făcuse ochii mari.

— Ia spune, cine eşti ? mă întrebă, dintr-o dată bănuitoare.

— O, lasă asta. Îmi pare rău de ce-am spus.

— Ce combinaţie mai e şi asta ?

— Las-o moartă.

Chelnerul mai aduse două Martini şi nota. I-am întins două bancnote de un dolar. El luă banii şi-mi dădu rest cincizeci de cenţi. Am scos o monedă de zece cenţi şi două de un cent, le-am pus pe masă şi am luat cei cincizeci de cenţi.

În timp ce chelnerul privea nu prea încîntat la cei doisprezece cenţi, i-am spus Lucillei :

— Mănîncă-ţi măslina înainte de a se umfla în apă.

Chelnerul luă banii, plecă şi-i şopti ceva patronului. Acesta se apropie de noi :

— Totul e-n ordine ?

— Totul, i-am răspuns. Ai venit cu maşina, Lucille ?

— Da.

— Atunci n-ar trebui să iei mai mult de zece-cincisprezece cocteiluri dintr-astea.

Ea zîmbi. Băurăm.

Patronul aştepta să mai spun ceva despre cocteil. Am plescăit din buze, am pus jos paharul şi am exclamat :

— Un deliciu !

După o scurtă şovăire, patronul plecă.

— Hai, reluă Lucille, dă-i drumul !

— N-ai să mă crezi dacă-ţi spun.

— Nu face pe timidul. Cine eşti ?

Am scos portofelul şi i-am dat o carte de vizită a firmei. Citi : „Cool şi Lam, Agenţie de detectivi particulari. Reprezentată prin Donald Lam."

Fata păru gata să se ridice.

— Nu te speria, e pură coincidenţă.

— Cum adică ?

— E sîmbătă după-masă. Mi-am terminat ultima treabă şi voiam să citesc rubrica de curse înainte de cină. Sînt necăsătorit, liber şi meseria mea nu-i de loc romantică. O meserie ca toate celelalte. Nu te-am mai văzut niciodată, şi, după cîte ştiu, nu te-a văzut nici vreun client de-al nostru. Nu mă plăteşte nimeni pentru asta şi nu

trebuie să dau vreun raport despre tine. Voiai un însoțitor și ai dat peste un detectiv. Nici măcar nu te privisem.

— Ba da... mi-ai privit picioarele.

— Care om n-ar face-o ?

— Cine este Cool ? mă întrebă ea.

— Bertha Cool.

— O asociată ?

— Da.

— O, exclamă ea, ridicînd din sprîncene, așa stau deci lucrurile.

— Nu stau așă, am încercat să-i explic. Bertha Cool e de vîrstă mijlocie, cîntărește șaptezeci și cinci de kilograme, e lată-n spete, are fălci de buldog și ochi mici, vioi și lacomi, și e tot atît de greu și incomod de manipulat ca un ghem de sîrmă ghimpată. Acum cîțiva ani ea era aceea care conducea firma, iar eu aș fi acceptat orice fel de slujbă. Studiasem dreptul și Bertha m-a angajat. A stors și untul din mine. Mai tîrziu am ajuns asociatul ei.

— Ce fel de clienți aveți ?

— Bertha Cool se ocupa de divorțuri, accidente de automobil și o grămadă de alte mărunțișuri pe care majoritatea agențiilor le refuzau. N-am cum să-ți descriu exact activitatea noastră. Sînt un oportunist și am avut noroc.

— Vrei să zici că ați făcut bani ?

— Da. Dar nu numai asta. În general, mergem la fix.

— Cu ce anume ?

— Cu orice fel de cazuri.

— Va să zică, ești un detectiv de duzină.

— Ar trebui s-o cunoști pe Bertha Cool. Semănați în multe privințe.

— Semăn cu ea ! explodă Lucille. Auzi, lată-n spete, fălci de buldog... !

— Mintal, vreau să zic. Cînd e vorba să-mi apreciați calitățile de detectiv.

— Și... crezi că mă interesează roșcata cu ochii cenușii ?

— Da.

Rîse disprețuitor.

— Hai s-o ștergem de-aici. Singurul motiv pentru care am vrut să vin aici este faptul că mi s-a interzis. Dacă

vrei să știi, am avut o decepție sentimentală și m-am hotărît să mă-mbăt. Omul la care țineam s-a dovedit a fi un ticălos ; mai am un prieten cu care aș fi putut ieși ca s-o facem lată, dar m-am temut să nu creadă că-l folosesc ca manta de vreme rea. Nu voiam asta, deoarece sînt convinsă că dacă mai aștept cîteva săptămîni, o să vină singur la mine și atunci am să mă port frumos cu el. Am fost cam proastă, și prostia asta mi-a lăsat în gură un gust amar, ca un ficat de pui în care un bucătar nepriceput a spart fierea. Ce e prost la voi, detectivii, este că vedeți peste tot crime. Cînd am simțit nevoia să fiu însoțită, te-am crezut om de treabă. Acum mă agasezi.

— Așa că, pleci să te îmbeți de una singură ? am întrebat-o.

— La naiba, chiar așa. Iar în ceea ce te privește... Nu, stai o clipă, cred că va trebui să fiu drăguță cu tine ca să-mi ierți această ieșire. Pe cît se pare, nu mă pot îmbăta fără un însoțitor. Hai s-o ștergem din spelunca asta.

Ne-am ridicat și am pornit spre ușă.

— Totul e-n ordine ? întrebă suav patronul.

— Da, l-am asigurat. Două din cele mai bune măsline pe care le-am mîncat vreodată.

— Veniți la noi oricînd mai doriți așa ceva, ne îndemnă el.

— S-ar putea să-ți fac și surpriza asta, i-am răspuns.

Trecurăm pe lîngă masa unde se aflau comerciantul și fata cu ochii cenușii. Aceasta ne aruncă o privire, cercetîndu-ne în treacăt, apoi deodată se uită fix la mine. Partenerul ei continua să vorbească.

În tot acest timp, Lucille nu arătă nici cel mai mic interes.

Afară, în stradă, i-am spus :

— Ei, Lucille, petrecere frumoasă !

Ea răspunse impulsiv :

— Să mergem într-un local unde putem găsi o băutură adevărată. Îmi simt gura ca un shaker de cocteil a doua zi după întrebuințare.

Am avut o clipă de șovăire.

Lucille mă luă de braț.

— Ești invitatul meu, știi doar asta.

— Ai să-mi spui totul despre decepția ta ?

— Toate amănuntele. N-am să-ți ascund nimic. O să fiu ca fata din „O mie și una de nopți", care spunea povești ca să-și distreze domnul și stăpînul. Mi-am ieșit din fire, nu mi-am ținut gura și te-am făcut detectiv de duzină, rănindu-ți astfel mîndria profesională. Dar îmi trebuie un însoțitor și, dacă te las să pleci, celălalt ar putea fi groaznic. Ești simpatic. Numai calitatea ta de detectiv are un iz cam neplăcut. Am să-ți povestesc totul despre deziluzia mea sentimentală. Vrei versiunea intimă, picantă a acestui episod romantic, sau ai prefera motivul psihologic al reacției.

— Motivul psihologic.

— Doamne sfinte, dar ești într-adevăr aparte ! exclamă ea.

— Nu eu. Tu ești aparte. Adu-ți aminte, era vorba de distracție. Voiam să merg la cinema, așa că-mi trebuie o compensație.

— În orice caz, va fi mai romantic. Și nu va trebui să trimit textul spre aprobare oficiului de cenzură cinematografică. Filmul ar fi trebuit să treacă pe-acolo.

Merserăm o bucată de drum pînă la alt cocteil-bar. Aici cocteilurile conțineau într-adevăr alcool. Lucille își exploată imaginația, servindu-mi o poveste sumbru-romantioasă. Amănuntele nu se potriveau chiar peste tot, dar se strădui să-mi dea a înțelege că atunci cînd se apuca de așa ceva, apoi mergea pînă la capăt.

Era o fată nostimă, cu corp drăguț și ochi minunați, iar după al doilea cocteil, mi-am dat seama că urmărea un plan.

Apoi ne-am dus să cinăm. Lucille mai voia cocteiluri. Apoi ceru scotch cu sifon.

Cînd se duse la toaletă, am observat că îi strecoară chelnerului o bancnotă în timp ce-i spune ceva.

Am chemat chelnerul la masa noastră.

— Ce voia doamna ?

Făcu o mutră nevinovată :

— Nimic.

— Ți-a dat cinci dolari. Pentru ce ?

Tuși încurcat.

Am scos portofelul și i-am întins zece dolari.

Chelnerul rînji :

— Zicea că de cîte ori va comanda scotch cu sifon, să-i aduc sirop.

I-am dat bancnota :

— Același lucru.

— Adică și pentru dumneavoastră ?

— Da.

— Va trebui să plătiți ca pentru scotch cu sifon, mă preveni el.

— Firește, l-am asigurat.

Terminarăm de cinat și băurăm siropul. Lucille se făcea că e ametită, privindu-mă însă cu ochi de vultur cînd credea că n-o observ.

Am băut mai departe, prefăcîndu-mă la rîndu-mi amețit și studiind-o fără să-și dea seama.

Era sîmbătă seara. Deși costa mai mult decît un film, scena mă interesa, avea suspense și, așa cum pe drept cuvînt remarcase Lucille, nu avea nevoie de viza oficiului de cenzură.

Cînd începu spectacolul de music-hall, Lucille se îndreptă spre toaletă, apoi făcu un ocol, se strecură pe ușă și lipsi vreo douăzeci de minute.

La întoarcere îmi spuse :

— Mi-ai simțit lipsa ? Nu mi-era bine. Așa mi se întîmplă cînd beau prea repede.

— Desigur că ți-am simțit lipsa, dar tocmai era un număr de strip-tease. Mi-a plăcut. Era o fată grozavă.

— Așa, care va să zică îți place strip-tease-ul ?

— Da.

— Partea de „strip" sau cea de „tease" ? [1]

— Cred că a doua, dar n-aș gusta aținarea dac-ar lipsi dezbrăcatul.

— Totuși, cred c-ai rezista la dezbrăcat dacă n-ar fi aținarea.

M-am gîndit puțin.

— Ca să fiu sincer, n-am dat prea multă importanță acestei chestiuni.

— Ai fi făcut-o dacă erai femeie. Hai să mai luăm ceva de băut. Simt că mă trezesc. N-am să mai beau atît de repede.

---

[1] În engleză *to strip* = a (se) dezbrăca, *to tease* = a ațina.

CAPITOLUL 2

VENUS DISPARE

Luciile Hart îmi surîdea cu cea mai bună imitație de prietenie sinceră.

— Îmi place, spuse ea.

— Mie-mi placi *tu*.

Își puse palma peste mîna mea :

— Nu mă judeca prea aspru.

— Nicidecum.

— Știi ce ? chicoti ea.

— Ce ?

— Trebuie să plec acasă.

— Te conduc.

— Sînt cu mașina soră-mi. Trebuia să mă-ntorc pînă la opt. Cred că e trecut de opt, nu ?

— E nouă și cinci.

— Vai ! Nu-mi închipuiam să fie așa de tîrziu. Ce repede trece timpul !

— Într-adevăr.

— Uite ce e, zise ea, ești ceva mai treaz decît mine, nu ?

Am privit-o fix.

— Sîntem cam la fel.

Ea chicoti din nou.

— Ba ai să conduci tu. Mergem pînă la soră-mea acasă și de acolo ne aduce cumnatul meu.

— Crezi c-o să-i plac cumnatului tău ?

Își pungi buzele :

— Nu contează.

— Cum îl cheamă ? am întrebat.

— Dever Fulton.

— Zici că n-o să-i fiu pe plac ?

— Cred că nu. Se place pe sine. Vrei, nu ?

— Ce ?

— Să conduci tu.

— O.K. Unde stai ?

— La San Robles.

— E cam departe.

— Nu prea. Ascultă, Donald, nu vrei să achit eu nota ?
— Nu. Ești invitata mea.
— Ba tu ești invitatul meu.
— Rămîne cum am zis.

Am chemat chelnerul și am făcut plata. Am mers pe jos pînă la locul de parcaj. Lucille îmi dădu tichetul. L-am însoțit pe paznicul parcajului pînă la mașină și am examinat permisul de circulație prins la volan. Purta numele lui Dover Fulton, Orange Avenue nr. 6 285, San Robles.

Deocamdată, totul se potrivea. Asta mă cam intriga. Conform schemei, mașina ar fi trebuit să fie furată.

Am scos automobilul din locul de parcaj și i-am deschis Lucillei portiera.

Treaba nu-mi plăcea. Aveam nevoie de un martor. Am oprit la o stație de benzină și am cerut să fie umflate cauciucurile din spate. M-am dus cu distribuitorul în spatele mașinii, i-am strecurat în palmă doi dolari și am spus tare :

— Treci tu la volan, Lucille. Dacă spui că e mașina surorii tale, aș prefera s-o conduci tu.

Clătină din cap, apoi își lăsă bărbia în piept.

— N-ai nimic. Nu ești prea ametită, așa că poți să conduci.

— Sigur că nu-s, dar nu conduc.

Benzină n-am mai luat. Distribuitorul își va aminti de mine și de discuție. I-am făcut cu ochiul și am adăugat :

— Bine, dacă insiști am să conduc eu, dar ține cont că protestez.

— O.K.

— E mașina cumnatului tău ?

— Mașina soră-mi. Dover a vrut să fie trecută pe numele lui. Îi place să-și dea aere. Altfel nici n-ar concepe. Dar e plătită cu banii soră-mi. Dover Fulton, pfui ! exclamă ea pe un ton de dezgust.

Omul de la stația de benzină șterse parbrizul și-și făcu de lucru cu farurile. Am aprins indicatorul de benzină l-am privit, am clătinat din cap și am pornit motorul.

Am observat că Lucille mă studia cu atenție.

— Nu ești beat, nu ?

— Cînd iau volanul în mînă, mă trezesc.

— Dar simți alcoolul în vine, nu-i așa ?

— Sigur.

— E-n ordine atunci, zise ea şi-şi puse capul pe umărul meu.

Ieşirăm în şosea şi ajunserăm pe Valley Boulevard.

— Încetineşte, zise deodată Lucille.

— De ce ?

— Mă simt deprimată.

Se lipi de mine, cu mîinile pe braţul meu.

— Trage pe dreapta şi sărută-mă.

Am tras pe dreapta şi am sărutat-o. Un sărut pe cinste.

În faţă, în dreapta şoselei, am văzut o firmă de neon, *Motelul Kozy Dell,* şi sub ea un anunţ : *Camere libere.*

— Mergi încet, zise Lucille.

Am pornit maşina.

— Opreşte aici.

— Ce e ?

— Nu mă simt bine. Ah, Donald, sînt aşa de abătută şi cred că o să fiu teribil de mahmură mîine dimineaţă. Ieşi de pe şosea şi intră aici.

— E un motel.

— Ei şi ?

— Ziceam şi eu aşa...

— Trebuie să ieşim din şosea. Or fi avînd o toaletă pe-aici ?

Am tras maşina la motel.

— Du-te şi vezi unde e toaleta pentru doamne.

Am intrat în biroul de recepţie. Femeia dinăuntru îmi aruncă o privire rece, bănuitoare şi-mi spuse că n-au toaletă. Aveau camere cu băi. Îmi putea oferi o cameră cu un pat. Mă interesa ?

— Mă duc să văd, am zis.

Femeia mă privi cu dispreţ.

M-am întors la maşină.

— N-au toaletă, scumpo. Toate băile sînt în căsuţe. Au o cameră liberă.

— O.K., făcu Lucille încercînd să iasă din maşină. Du-mă pînă acolo.

M-am întors şi ne-am înscris pe amîndoi sub numele de domnul şi doamna Dover Fulton, Orange Avenue nr. 6 285, San Robles, numărul maşinii 45 S 531.

Femeia îmi indică locul unde se afla camera. Lucille era prăvălită pe banchetă. Aveam cheia camerei nr. 11. Femeia îmi ură acru „noapte bună" și se întoarse în birou. Am ajutat-o pe Lucille să intre în cameră. Se duse în baie și imediat se auziră zgomote ca atunci cînd cuiva îi e rău. Apoi ieși și se întinse pe pat.

M-am așezat și eu la margine, privind-o.

— Stinge lumina, mă dor ochii.

Am stins lumina. Lucille își aprinse o țigară, apoi îmi spuse :

— Cred că am nevoie de aer.

— Să deschid ușa.

— Nu, vreau să ies puțin afară, la aer.

— Merg cu tine.

— Nu, nu, rămîi aici. Mi-e rău și o să fac lucruri neatrăgătoare. Spune-mi, Donald, cum ne-ai înscris aici ?

— Tu ce crezi ?

— Vreau să știu precis.

— Ca soț și soție. Crezi că altfel ne-ar fi dat camera ?

— Nu-i așa că sînt îngrozitoare ?

— Da' de unde, ești drăguță.

— Așteaptă aici, Donald. Am niște șervețele de hîrtie în mașină. Unde e cheia ?

I-am dat-o.

— Mașina e încuiată, dragă.

— Îmi pare bine că am vomitat. Mîine o să mă simt mai ușurată. Ție cum îți e ?

— Mi-e foarte bine.

— N-ar trebui să facem asta.

— Ce anume ?

— Să rămînem aici.

— Dar nu rămînem aici. Nu-ți aduci aminte că am pornit cu mașina spre sora ta ? Și că o să mă aducă înapoi cumnatul tău ? Ne-am oprit doar pentru că voiai să mergi la toaletă.

— Aha, făcu ea, cu o vagă licărire în ochi.

Apoi ieși.

M-am dus la fereastră, am ridicat storul și m-am așezat în așa fel încît să pot vedea mașina.

Nu se întîmplă nimic. Lucille nu se apropiase de mașină, ci se plimba printre căsuțe, respirînd aerul curat. Trecură zece minute și ea nu se întorsese încă.

După douăzeci de minute am ieșit s-o caut. Motelul era la marginea orașului, înconjurat de terenuri virane. Aleea așternută cu pietriș bătea în roșu, sub lumina firmei de neon. Pe șosea treceau în viteză numeroase mașini.

Am ocolit motelul. Cele mai multe căsuțe erau cufundate în tăcere și întuneric. Una din camerele situate în față adăpostea două perechi petrecărețe și, din cînd în cînd, se auzeau de acolo hohote de rîs. O voce de bărbat povestea ceva ce stîrnea mare veselie.

O pereche căsătorită, cu automobil înregistrat în statul Iowa, se certa într-o altă cameră. Nu puteam prinde toate cuvintele. Era ceva în legătură cu comportarea bărbatului față de fiica lui vitregă. Femeia vorbea pe un ton ascuțit, de parcă s-ar fi temut să nu se întîmple ceva înainte de a putea termina ce voia să spună. În cele cîteva clipe cît m-am aflat în apropiere, auzisem destul pentru a înțelege că bărbatul n-o iubise niciodată pe Rose, că se purtase urît cu ea de la început și că o făcuse să simtă că e nedorită ; că Rose era timidă și sensibilă și că era firesc să-i displacă un asemenea tratament ; că trebuia să-i ceară fetei scuze și că era un om de nimic ; că era un egoist cicălitor și că nu semăna de loc cu primul ei soț : că Rose își iubise și își stimase foarte mult tatăl, deoarece acesta fusese un adevărat domn, atent și curtenitor, în timp ce, acum, nu i se putea imputa că era decepționată și...

Restul l-am pierdut.

În tot motelul, nici urmă de Lucille Hart. Dintr-o cameră se auzea tare un radio portativ.

Am încercat la mașină. Ușile erau încuiate.

Am înconjurat căsuțele pe la spate dar Lucille nicăieri. S-ar fi putut să fie întinsă pe jos pe undeva, jucînd eventual o nouă scenă din micul ei spectacol de beție simulată. Am dat deci un ocol larg și prin terenurile virane. Lucille dispăruse.

Tocmai cînd porneam înapoi, am auzit o pocnitură ce aducea cu un rateu de motor. M-am oprit să ascult. Urmară

altele două, care *puteau* fi rateurile unui camion. În împrejurimi însă nu se vedea nici unul.

M-am întors în camera închiriată și am cercetat locul. Lucille lăsase un pachet de țigări și un plic de chibrituri. Plicul provenea de la barul de noapte Cabanita. L-am băgat în buzunar. Am ridicat pachetul de țigări. Era aproape plin. Învelișul de celofan fusese desfăcut în partea de sus și o bucățică de hîrtie albă fusese introdusă sub celofan. Am desfăcut-o. Era ruptă dintr-un meniu ; pe verso cineva scrisese cu creionul : Motelul Kozy Dell, Valley Boulevard. Atît. Am pus în buzunar țigările și bucata de hîrtie. Am privit apoi în jur. Nimic altceva.

Am șters cu grijă amprentele de pe clanțe și alte obiecte pe care pusesem mîna. Baia nu mă interesa. Acolo erau numai amprentele Lucillei. S-ar fi putut să am nevoie de ele. Am șters apoi și cheia, am băgat-o în broască pe dinăuntru, am învelit clanța cu batista și am închis ușa. Amprentele de pe volan nu le puteam șterge căci mașina era încuiată.

Radioul din camera apropiată continua să urle.

Am ocolit biroul și am ieșit în șosea. N-am încercat să opresc vreo mașină. Mă țineam cît se poate mai la margine, ca să nu fiu prea vizibil în lumina farurilor.

Am ajuns la un mic restaurant care era încă deschis și am găsit un telefon public. Am introdus o monedă de cinci cenți și am format numărul Berthei Cool. Trecură cîteva minute pînă să-mi răspundă.

— Ei, se răsti ea vădit supărată, ce s-a-ntîmplat ?

— Sînt eu, Donald. Vino să mă iei.

— Dă-o naibii de treabă. Să te iau ? Ești un...

— Ar putea fi ceva important. Sînt pe Valley Boulevard, la un mic restaurant de lîngă șosea. Nu vreau să fiu văzut aici. Am să te aștept în față. Vino cît de repede poți.

— Pe toți dracii ! urlă Bertha. Ia un taxi !

— Dacă iau un taxi, șoferul o să mă țină minte și o să-mi vezi numele în ziare.

— N-ai decît, pe mine mă doare-n cot, răcni ea la telefon.

— N-o să fie bine pentru reputația firmei.

— La dracu' cu reputația ! Ce-i aia reputație ? E vorba doar de spusele unor nătărăi...

— Și s-ar putea să pierdem parale, am adăugat eu.

Bertha tăcu, de parcă i-aș fi astupat gura cu palma. Trecură trei-patru secunde fără să zică nimic. Știam că e încă la telefon, deoarece îi auzeam respirația gîfîită. În focul indignării își consumase toată rezerva de oxigen și acum sufla de parcă ar fi urcat în goană scările.

— Ei ? am întrebat.

— S-a făcut, scumpule. Unde vine asta ?

Cînd i-am spus, avu o nouă izbucnire de furie, așa că m-am grăbit să închid.

FOARTE ISTEȚ SAU FOARTE PROST

Trecu o bună jumătate de oră pînă la apariția Berthei și, cînd în sfîrșit se ivi, era furioasă foc.

Opri mașina cu un scrîșnet de frîne. Am trecut prin spate, m-am apropiat pe partea dreaptă, am deschis portiera și m-am așezat lîngă ea.

Bertha își ținea bărbia împinsă înainte, ca prova unui vas de război. Ochișorii ei ca niște mărgele aruncau fulgere de mînie.

— În ce dracu' te-ai mai băgat ?

— Habar n-am.

— Chiar că e momentul potrivit să începi să descoperi.

— Nu-i așa ?

Acceleră brusc, goni năprasnic pînă la prima intersecție, așteptă un moment favorabil și întoarse, scoțînd un geamăt din pneurile chinuite.

— Frumoasă vreme pentru această epocă a anului, am îndrăznit eu.

— Du-te dracului ! fu răspunsul.

Ne continuarăm drumul în tăcere.

După un timp, curiozitatea învinse.

— Ei bine, spune-mi ce s-a întîmplat. Despre ce-i vorba ?

— S-o luăm de la început. Îți amintești că după-masă plecasem să filez pe cineva...

— Desigur. Trebuia să aflăm identitatea unui bărbat care vinde acțiuni. Ai avut necazuri ?

— Da' de unde ! Totul mergea de parc-ar fi fost aranjat dinadins. L-am „cules" de unde presupuneam că se află și l-am urmărit fără nici o dificultate. A mers întins la hotelul Westchester Arms, s-a dus la biroul recepționistului și și-a luat cheia. M-am interesat cu discreție, am aflat că se numește Thomas Durham și că locuia la hotel de două zile. Nimeni nu știe precis cu ce se ocupă. Cum la șase se schimba personalul, m-am gîndit să aștept

schimbul următor ca să mai obținem ceva informații. Era o chestie de vreo jumătate de oră.

— La naiba ! Nu-mi spune toate amănuntele plictisitoare. Mi-am tocit fundul prin holuri de hotel așteptînd să vină schimbul de noapte. Dacă te afli la ananghie, înseamnă că e o femeie la mijloc. Cine-i tipa ?

— Nu știu precis.

— Vreo altă afurisită de roșcată, bănuiesc. Se pare că nu te poți dezbăra de ele.

— Asta are părul mătăsos, de culoarea caramelei cu lapte...

— Dumnezeule mare, dacă mă mai încurc vreodată cu un asociat, am să iau unul de peste șaizeci de ani, care...

— N-o să faci treabă grozavă, Bertha. Tipii de șaizeci de ani sînt foarte emotivi. O fată bine făcută îi lasă praf și...

— Atunci, peste șaptezeci, se corectă Bertha.

— Nici asta nu-i o soluție. O puștoaică nostimă le-ar aminti de primul lor amor. Mai bine peste optzeci de ani, dar la vîrsta asta nu mai văd prea bine.

— Asta-i culmea ! Întotdeauna apare cîte o blestemată de muiere care să-mi încurce ițele. Hai, spune-mi ce-i cu cocota ? Ce-a făcut ?

— Am să revin la cazul Tom Durham, deoarece nu cred că așteptarea mea la hotel s-a datorat unui simplu accident.

— Cum adică accident ? spuse Bertha.

Și deodată schimbă tonul :

— Să-l ia dracu' pe ăla din față, de ce n-o fi punînd fază mică ? Hei, idiotule !

Și apăsă enervată pe butonul ce aprindea farurile puternice ale automobilului agenției.

Celălalt conducător nici nu se gîndi să schimbe faza. Bertha Cool coborî fereastra din stînga și, trecînd pe lîngă el, îl făcu cum îi venea la gură. Apoi ridică fereastra la loc.

— Ia spune, de ce vorbești pe ocolite ? mă întrebă.

— Ședeam la hotel cînd s-a ivit o fată care zicea că o cheamă Lucille Hart. Spunea că venise cu mașina soră-si, dar mașina era înscrisă pe numele cumnatului ei, după cît se vede un individ care face pe importantul în familie.

— Așa sînt soții, totdeauna își dau importanță. Și ce s-a întîmplat ?

— Cînd am plecat de la ultimul local, unde cinasem și băusem, automobilul era parcat, întîmplător, foarte aproape.

Bertha mormăi ceva.

— Iar fata dispăruse de vreo douăzeci de minute.

Am observat că Bertha era gata să explodeze, așa că m-am grăbit să continui :

— Și-așa, dintr-una într-alta...

— Ce naiba, izbucni Bertha, mai cunosc și eu lucrurile astea. Doar n-ai să împingi treaba prea departe în holuri de hotel și restaurante. Pe dracu', acolo începi, că un început tot trebuie să fie, după cum trebuie să fie și un sfîrșit. Mie spune-mi ce dracu' s-a întîmplat pe la mijloc.

— Am plecat pe șoseaua asta. Trebuia s-o duc acasă, de unde cumnatul ei ne-ar fi adus din nou în oraș, luînd apoi mașina cu el.

— Hm ! făcu Bertha.

— Băuse o groază de sirop și zicea că-i e rău și că are nevoie de o toaletă. Apoi mi-a cerut să opresc mașina, pentru că se simțea prea rău. Era chiar lîngă un motel.

Bertha reduse viteza și mă privi cu compătimire.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce-ai fi vrut să-ți mai facă biata fată ? Să-ți dea și în cap cu ceva ?

— Am luat o cameră, dar apoi i-a venit poftă de aer. A ieșit și nici c-am mai văzut-o.

— Ba tu ai fi avut nevoie de aer ! Așa că te-a lăsat în aer. Ți-am spus-o de zeci de ori, Donald, că femeile trag la tine, dar se pare că nu te pricepi de loc să te porți cu ele. Scoți cîte o fată din minți și apoi faci pe gentlemanul. Doamne sfinte, cred și eu că nu te mai putea vedea în ochi. Mă mir că nu ți-a aruncat cu vreo cheie franceză în cap. De ce n-ai luat mașina ? Sau a luat-o ea ?

— Era încuiată. Cînd a plecat, fata avea cheile la ea. Am motive puternice să bănuiesc că a telefonat la poliție, anunțînd că mașina a fost furată și că a cerut să se facă cercetări. Mă tem să nu fi căzut în plasă ca un fraier și asta mă cam sîcîie.

— Ei bine, exclamă Bertha, se cheamă că încercăm să ținem o agenție de detectivi particulari. Și nu-i prea plăcut

că trebuie să-mi irosesc noaptea făcînd pe șoferul de taxi pentru tine. Nu-mi pot pierde somnul ascultînd păţaniile tale cu diferite dame, şi n-am de gînd să mă apuc să-ţi deschid capul în chestii de-astea. Data viitoare să-ţi iei maşina ta sau un post de radio portativ ca să poţi chema un taxi dacă te mai plantează vreuna.

— De fapt, n-aveam nevoie de taxi. Nu cred că era bine să fiu văzut pe-aici. Tocmai cînd voiam să plec de la motel, am auzit ceva care semăna cu niște rateuri de camion.

— Cum aşa ? întrebă Beartha, brusc foarte atentă.

— Un fel de rateu de camion, numai că nu era nici un camion prin împrejurimi.

Bertha încetini şi mă privi de sus pînă jos.

— Cred că trebuie să ne întoarcem la cazul Tom Durham, am urmat eu. Persoana care s-a adresat agenţiei a vorbit cu tine. Spune-mi ceva despre asta.

— Era o tînără care s-a recomandat Bushnell, destul de drăguţă de altfel. Îmi amintesc că am socotit-o chiar un fel de pleaşcă. Dacă ar fi dat de tine, ţi-ar fi convins probabil să accepţi cazul fără nici un acont şi ai fi întors totul pe dos la agenţie. Aşa însă, i-am luat două sute de dolari înainte.

— Ce voia ?

— Zicea că mătuşă-sa, singura ei rudă în viaţă, care în prezent e la pat în urma unui accident de automobil, a avut de-a face cam mult în ultima vreme cu un tip relativ tînăr. Se teme să nu fie vorba de un escroc care încearcă să stoarcă ceva bani de la ea. Această Bushnell s-a informat de la servitoare, căutînd să afle cine e tipul. Mătuşa ei s-a supărat, i-a spus că e în stare să-şi vadă singură de treburi şi că n-are nevoie de amestecul ei. Nepoata e tare necăjită din cauza asta. Vrea să aflăm totul despre acest om. Eventual, ceva care să-i bage bețe-n roate.

— Crezi că-l bănuieşte de gînduri necinstite ?

Bertha mormăi :

— A plătit două sute de dolari. Îţi închipui că există vreo femeie care să renunţe la suma asta numai ca să împiedice pe cineva de la o aventură amoroasă ? Se teme ca treaba să nu devină serioasă. Dacă tipul are intenţii matrimoniale ? Mătuşa e bogată, iar nepoata e unica moş-

tenitoare. Așa că vezi, scumpule, ce e cu cei două sute de dolari.

— S-ar putea totuși ca întreaga poveste să fie inventată. A spus că vrea să mă ocup personal de cazul ei ?

— Cred că da, dar nu e nevoie să te umfli în pene. Nu înseamnă că toată lumea se gîndește la tine.

N-am mai zis nimic. După o clipă, Bertha continuă :

— Mi-a spus că e foarte important să fim foarte discreți, astfel ca omul să nu miroasă că e filat sau că se iau informații despre el. Dacă s-ar întîmpla să simtă, s-ar plînge mătușii — și atunci să te ții tărăboi. Iar dacă mătușa bănuiește că fata a angajat detectivi particulari, s-ar putea produce o ruptură între ele.

— Vrei să spui că ar scoate-o pe nepoată din testament ?

— Cînd zic ruptură, la ce crezi că mă refer ? Firește că e vorba de pierderea moștenirii. I-am spus că totul o să meargă ca pe roate și i-am garantat că nimeni n-are să simtă nimic.

— Dar pe mine nu m-ai prevenit să fiu chiar atît de atent, am observat eu.

— De ce-aș fi făcut-o ? Se presupune că-ți cunoști meseria. Oricum, a plătit dinainte.

— Aș fi preferat să știu asta de la început.

— Iată, o știi acum.

— Și zici că i-ai spus că am să preiau eu cazul ?

— Exact. I-am spus că o să te ocupi personal, că o să coste ceva mai mult, dar că ești cel mai bun detectiv din oraș.

Bertha tăcu cîteva clipe, probabil cugetînd la toate astea, apoi se încruntă și zise :

— Dacă stai să te gîndești bine, ceva nu e-n regulă aici. Fata asta, Bushnell, nu e de loc urîtă.

— Ce vîrstă zici că are ?

— Vreo douăzeci și trei de ani.

— Numele mic ?

— Claire.

— Unde stă ?

— Nu sînt fișier ambulant, ripostă Bertha iritată. Mă scoli în puterea nopții ca să te culeg de prin aventurile tale

amoroase, şi mai ai şi pretenţia să-ţi dau adresa fiecărui client care a apelat la noi.

N-am răspuns nimic. Bertha mocni cîtva timp în tăcere, apoi continuă, de parcă n-ar fi făcut nici o digresiune :

— O puştoaică ca asta, ştiind că am un asociat tînăr şi deştept care să preia cazul, ar fi trebuit în mod normal să vină la tine pentru aranjamentele de ordin practic, dar nici nu s-a gîndit la aşa ceva. A spus doar că are încredere nelimitată în capacitatea mea, că ne cunoaşte bine reputaţia, şi a scos carnetul de cecuri. Părea a nu fi prea interesată... Ei, dacă stau şi mă gîndesc mai bine, văd că treaba asta e cam suspectă.

— E cam suspectă chiar dacă nu stai să te gîndeşti mai bine, am remarcat eu. De fapt, ce ţi-a spus despre familia ei ?

— Uite ce e, Donald, aici nu ne mai potrivim. Întotdeauna te interesează tot felul de detalii nesemnificative, care nu prezintă nici o importanţă pentru cazul în chestiune.

— Cu alte cuvinte, nu ţi-a spus în realitate nimic despre mătuşa ei.

— Mi-a dat adresa şi m-a informat că tipul ăla prezentabil avea întîlnire cu baba la patru şi jumătate după-masă.

— Dar nu ţi-a relatat nimic despre treburile mătuşii, despre trecutul şi preferinţele ei ? N-ai întrebat-o despre trecutul ei sentimental ?

— Ei drăcia dracului, făcu Bertha, mi-a semnat un cec de două sute de dolari ! Nu-mi mai bate capul cu ce ar fi trebuit să fac !

— Bine, voiam doar să raţionez puţin.

— Înţeleg, zise Bertha sarcastic. Presupun că acum te vei duce la culcare ca să visezi despre o fetişcană care ţi-a tras clapa. Dumnezeule, zici că o conduceai acasă, afară din oraş ! Şi că urma să te aducă înapoi cumnatul ei ! Ce drăguţ ! Ce comod ! Deci, erai cu amîndouă mîinile pe volan. Cred că vorbeaţi despre cărţi, astronomie, spectacole văzute recent... Sărmana de ea, pînă la urmă a trebuit să recurgă la chestia cu motelul şi...

— Chiar aşa a şi făcut, am întrerupt-o eu.

— Ei bine, asta să-ţi fie învăţătură de minte.

— Cînd intri în oraş, ia-o pe Strada nr. 7. Vreau să mă opresc la hotelul Westchester Arms. Cred că o să-ncep să-i acord domnului Thomas Durham o atenţie deosebită.

— Ai mare grijă ca nu cumva să strici totul, zise Bertha. Mi se pare că te-ai şi dat de gol. Dacă Durham află că e urmărit...

— Ca să ştie că-l urmăresc, ar trebui să fie un tip trecut prin ciur şi prin dîrmon. Am procedat cu foarte multă grijă.

Bertha mîrîi :

— Şi te-a îndreptat pe o pistă greşită, în mai puţin de zece minute după ce l-ai filat pînă la hotel.

— Nu în zece. În douăzeci.

— O.K., în douăzeci. Exact cît îi trebuia ca să cheme prin telefon o damă şi s-o asmută asupra ta. Ascultă-mă pe mine, a fost de ajuns să-ţi arunce o privire ca să-şi dea seama că o fustă te dă gata. Iar ea urma să oprească maşina la un motel şi să te anunţe că-i e rău. Cerule !

N-am mai zis nimic. Nu mai aveam ce să zic.

Bertha o luă pe Strada nr. 7 şi opri maşina în faţa hotelului Westchester Arms.

— Nu staţiona aici, i-am spus eu. Trage ceva mai în josul străzii şi parchează. Vin şi eu cînd termin.

— Pe naiba ai să vii ! izbucni Bertha. Mă duc acasă să mai dorm puţin. Asta e treaba ta. Am venit şi te-am luat, că nu puteai folosi taxiul. Aici însă poţi să iei un taxi dacă vrei să pleci. Şi nu uita să-l treci la cheltuieli de serviciu, ca să-l reţin clientei.

Am închis portiera. Bertha porni în viteză, lăsînd în urmă o dîră de gaze de eşapament.

Am intrat la hotel.

În hol se aflau cîteva persoane. M-am uitat peste tot şi m-am asigurat că Durham nu se află acolo. Apoi l-am căutat la cocteil-bar. Nu era nici aici. Am chemat atunci centrala telefonică a hotelului :

— Caut pe un oarecare Jerome K. Durham din Massachusetts. E înregistrat la dumneavoastră ?

Centralista întîrzie puţin cu răspunsul, cam cît i-ar fi trebuit să răsfoiască nişte liste, apoi zise :

— Nu, nu e aici.

— Ciudat, sînteți sigură ?

— Da.

— N-aveți nici o persoană cu numele de Durham ? am insistat.

— În prezent, nu. Am avut, timp de cîteva zile, pe Thomas B. Durham, dar a plecat acum vreo oră.

— Mulțumesc. Asta-i tot ce voiam să știu.

M-am dus să mă informez cu discreție pe la băieții de serviciu, și la portar. Durham într-adevăr plecase. Avea o valiză, o servietă și un cufăr cu două încuietori de alamă. Băiatul îi scosese bagajele la intrare. Portarul și le amintea bine. Apoi dăduse ajutor unor clienți să se urce în taxiuri, iar cînd se întorsese ca să vadă dacă Durham n-avea nevoie și el de o mașină, bagajele nu mai erau acolo.

Portarul era sigur că Durham nu luase un taxi. I-am sugerat că ar fi putut pleca cu o mașină particulară. Credea că nu. L-am întrebat atunci unde ar fi putut să dispară. Portarul zîmbi și se scărpină în cap.

Ușa cocteil-barului se afla la cîțiva pași de intrare, dar mă îndoiam că patronului i-ar place întrebările mele. Și nici nu-mi imaginam că l-ar fi lăsat pe Durham să intre acolo tîrînd după el o servietă, o valiză și un cufăr.

Cu alte cuvinte, Tom Durham dispăruse fără urmă. Ori el era mai deștept decît îl bănuiam, ori eu fusesem mai nătîng chiar decît își închipuia Bertha. Aș fi putut să jur că habar n-avea de prezența mea la hotel.

M-am uitat la ceas. Era tîrziu, dar mai exista o posibilitate de explorat.

M-am dus la cabina telefonică, am făcut rost de o carte interurbană, am căutat la San Robles și, urmărind numele, am dat pînă la urmă de Dover Fulton, domiciliat în Orange Avenue nr. 6 285. Devenea clar că o bună parte din toată povestea era adevărată.

Am format numărul lui Fulton. După cîteva clipe operatoarea îmi spuse să introduc douăzeci de cenți pentru o convorbire de trei minute. Am introdus banii și îmi răspunse o voce somnoroasă de femeie.

— Îmi pare rău că vă deranjez la ora asta, dar e foarte important să vorbesc cu domnul Dover Fulton. E acasă, vă rog ?

— Nu, acuma nu e. A fost reținut în oraș. Îl aștept dintr-o clipă într-alta.

— I-aș putea lăsa un mesaj ?

— Da.

— Vorbesc cu doamna Fulton ?

— Exact.

— Vă rog să-mi iertați întrebarea, doamnă, aveți cumva o soră ?

— O soră ? mă îngînă ea.

— Da.

— Da' de unde !

— O domnișoară Lucille Hart. Nu e sora dumneavoastră ?

— Nici n-am auzit de ea. Nu e în nici un caz sora mea. Vă spun doar, n-am nici o soră.

— Scuzați, vă rog. Înseamnă că e o greșeală, am zis eu și am închis înainte de a mi se cere alte explicații.

O SITUAȚIE CU UNGHIURI... ȘI CURBE

Ziarele de dimineață publicară știrea, la întîmplările de ultima oră. Așa cum reieșea din presă, era vorba de un caz obișnuit de dublă sinucidere, care oferea însă unele unghiuri de vedere mai aparte. Dacă acestea ar fi dus la anumite dezvăluiri, totul se putea transforma într-un mare scandal pasional. Ziarele își păstrau latitudinea de a reveni sau de a abandona cazul, după cum vor evolua evenimentele.

Titlurile anunțau : UN AGENT DE BURSĂ DIN SAN ROBLES ÎNTR-O DUBLĂ SINUCIDERE... ÎȘI UCIDE FOSTA SECRETARĂ, APOI ÎNTOARCE PISTOLUL ASUPRA SA... O ÎNTÎLNIRE DE DRAGOSTE LA MOTEL SFÎRȘEȘTE TRAGIC.

Relatările urmau linia obișnuită, dar subliniau că există cîteva „împrejurări speciale" pe care poliția le cercetează.

Femeia era doamna Stanwick Carlton, care fusese secretara lui Dover Fulton timp de mai mulți ani. Renunțase la slujbă cu trei ani înainte, căsătorindu-se cu Stanwick Carlton. Acesta, un personaj cu interese miniere, locuia în statul Colorado.

Cu două săptămîni în urmă îi spusese soțului ei că voia „să-și viziteze niște rude din California". Plecase singură cu mașina, ajungînd aici acum zece zile. În aceste zece zile fusese văzută de cîteva ori în compania lui Dover Fulton. Proprietăreasa motelului Kozy Dell își amintea că perechea închiriase săptămîna trecută o cameră, dîndu-se drept domnul și doamna Stanwick Carlton.

Ceea ce intriga totuși poliția era faptul că în timp ce proprietăreasa insista că perechea venise cu o mașină înregistrată în Colorado, automobilul lui Dover Fulton fusese găsit parcat pe aleea motelului, încuiat, dar cheile nu erau asupra lui Dover. În mașină fusese găsit portofelul unei femei, cu vreo zece dolari în monedă mărunță și o „carte de vizită".

Lucrurile se complicau şi mai mult datorită unui telefon primit de poliţie cu cîteva minute înainte de sinucidere, prin care se anunţa că automobilul lui Dover Fulton fusese furat.

Momentul sinuciderii fusese stabilit între 10 şi 10,30 seara. Ocupanţii cîtorva căsuţe din apropiere auziseră împuşcăturile, dar crezuseră că erau rateuri. Cadavrele fuseseră descoperite atunci cînd ocupanţii unei camere vecine s-au plîns de zgomotul prea mare al aparatului de radio de alături.

Unul din faptele a căror elucidare o urmărea poliţia era că se trăseseră *trei* focuri. Pe cît se pare, Fulton îşi ucisese amanta cu un glonţ în ceafă. Apoi se împuşcase şi el, dar doi dintre martori insistau că fuseseră trei împuşcături şi, după o cercetare atentă, poliţia descoperise al treilea glonţ într-o valiză indentificată ca aparţinînd doamnei Carlton.

Stanwick Carlton, soţul moartei, sosise în oraş cu avionu numai cu o oră înainte de dramă. După cum explicase el, simţea că ceva nu e în regulă". Găsit la un hotel din centru şi anunţat de moartea soţiei sale, rămăsese „trăsnit". Dover Fulton, agent cunoscut din San Robles, lăsa în urmă-i o văduvă, Irene Fulton, şi doi copii, o fată de patru ani şi un băiat de şase. Căsătoria lor părea să fi fost fericită şi doamna Fulton „nu-şi putea explica gestul soţului ei", refuzînd la început să creadă că era vorba de soţul ei. De fapt, nici n-a crezut aşa ceva pînă cînd n-a văzut cadavrul.

Dar, poate, cel mai ciudat era faptul că în timp ce Dover Fulton şi doamna Carlton se înscriseseră drept domnul şi doamna Stanwick Carlton, primind camera nr. 3, o altă pereche închiriase camera nr. 11 sub numele de domnul şi doamna Dover Fulton, dînd şi numărul de circulaţie al Buickului lui Dover Fulton, găsit parcat şi încuiat în faţa camerei respective.

Proprietăreasa motelului o descrisese pe femeie drept o blondă frumoasă, care părea foarte nervoasă ; însoţitorul ei, îşi amintea ea, era de înălţime şi greutate medie, cu părul negru, cîrlionţat şi cu „ochi expresivi", adăugînd că „găsise ceva suspect" la cea de-a doua pereche.

Relatarea din ziare continua : *Deşi aparent este vorba de un caz obişnuit de sinucidere a unei perechi de îndrăgostiţi separaţi prin căsătorie, există anumite aspecte pe care poliţia continuă să le cerceteze.*

Ziarul arăta mai departe că poliţia îi luase un interogatoriu amănunţit lui Stanwick Carlton şi că răspunsurile acestuia nu erau pe deplin satisfăcătoare. Acum se examina ce făcuse după ce coborîse din avion şi sosise la hotelul din centru unde luase o cameră.

Arma cu care fuseseră trase focurile era un revolver de calibru 8 aparţinînd lui Dover Fulton. Doamna Fulton declarase că soţul ei avusese de lucru aproape în fiecare seară în ultimele zece zile şi că deschisese sertarul în care ţinea revolverul şi-l luase pe la începutul acestei perioade, spre a-l purta în permanenţă asupra sa. Biata femeie era de-a dreptul năucită de lovitura pe care o primise.

Ziarul publica şi fotografii : Dover Fulton şi Minerva Carlton, cadavrele, interiorul camerei. În aceasta din urmă se puteau vedea corpurile întinse pe podea, uşa de la baie deschisă, un suport dublu de prosoape, cu două prosoape de mîini pe bara de sus şi un prosop de baie pe cea de jos.

Am lăsat ziarul deoparte şi am început să măsor camera în lung şi-n lat. Oricum aş fi privit-o, situaţia era încurcată de-a binelea.

Am sunat-o pe Bertha.

— Ai văzut ziarele ?

— Nu fi nătîng ! răcni Bertha la mine. N-am văzut nimic ! Încerc să dorm şi eu puţin, adică încercam.

— Citeşte ziarul de dimineaţă, am îndemnat-o. Ultima ediţie. Pagina întîi. Colţul din dreapta, jos, cu continuare pe pagina a treia.

— Ce dracu' s-a mai întîmplat ?

— Ceva ce-ar trebui să ştii. Sună-mă cînd ai terminat de citit şi fii atentă cum vorbeşti la telefon. La revedere !

Am mai auzit mormăitul îmbufnat al Berthei în timp ce aşezam receptorul la loc. Trecură cincisprezece minute pînă cînd mă sună. Cred că voise să mă pună la punct nechemîndu-mă, dar cele citite o neliniştiseră atît de mult încît trecuse peste furia ei.

— Donald, ce s-a întîmplat ?

— Nu ştiu.

— Tu ai condus a doua mașină ?

— Atenție ! am întrerupt-o.

— Și numele, nu le-ai scris tu în registru ?

— Ba da.

— De ce naiba ai semnat cu numele lui ?

— Pentru că n-am vrut să semnez cu al meu.

— Ai dat numărul de circulație exact ? mă întrebă Bertha după o clipă.

— Da.

— De ce ?

— Aveam motivele mele.

— Ți-ai imaginat că s-ar putea naște unele întrebări mai tîrziu ?

— M-am gîndit la o asemenea eventualitate.

— Ei bine, te-ai vîrît într-un ghinion pe cinste !

— Dar nu știi încă totul. Se poate întîmpla ca acea „carte de vizită" din portofel să fie a mea.

— Asta-i culmea !

— Nu știu... zic că s-ar putea. Acum nu te mai amestec de loc pe tine în treaba asta. Spune-mi doar cum să dau de Claire Bushnell. Vreau să stau de vorbă cu ea.

— I-am notat adresa pe o bucată de hîrtie pe care am pus-o sub colțul mapei de pe biroul meu.

— Vreun număr de telefon ?

— N-am idee, scumpule. Nu cred. Nu mai aveam timp să alcătuiesc dosarul, așa că am luat doar datele și le-am lăsat sub mapă. Era sîmbătă dimineața și...

— Ai încasat cecul ?

— Nu fi prost. Sigur că da.

— Și era bun ?

— Te-am trimis la treabă, nu ? Dacă cecul n-ar fi fost bun, aș fi azvîrlit-o pe nenorocita aia cît colo ! Crezi că ar fi bine să te duci la poliție și să spui totul ?

— Încă nu. Poate mai tîrziu. Aș vrea să am ceva în mînă cînd mă duc să vorbesc cu poliția.

— Dar ei ar avea ceva în mînă dacă le-am spune acum, nu-i așa, iubitule ?

— Exact. Pe mine !

Am pus receptorul în furcă și am plecat la agenție. Am semnat în registrul ținut de portar și am luat liftul pînă la etajul nostru. Am ajuns astfel în fața ușii cu

geam mat pe care sta scris *Cool și Lam.* Iar mai jos, în colțul din stînga : *Detectivi.*

Am intrat, am trecut prin biroul meu și am ajuns în cel al Berthei. Fiecare mobilă trăda personalitatea Berthei Cool, de la scaunul pivotant care scîrțiia, din spatele biroului, pînă la sertarul cu bani din dreapta, care se încuia cu o cheie specială. N-avea încredere nici în secretară, nici în portar, ba nici chiar în asociatul ei.

M-am așezat în scaunul pivotant al Berthei.

Părea să fi fost construit anume ca să scîrțiie, un scîrțiit care, oricum m-aș fi mișcat, venea din același loc.

Am ridicat mapa. Nota se afla acolo. Am studiat-o. Adresa era : Veronica Way nr. 1624.

Dedesubt, Bertha notase cu scrisul ei viguros, masculin : *Mătușa de filat.*

Apoi Bertha tăiase cuvîntul *mătușa* și scrisese în loc de el *agent de bursă.* Dedesubt, începuse să mîzgălească hîrtia, desigur în timp ce vorbea cu Claire Bushnell. Scrisese pe urmă în litere o sută de dolari. Apoi, în cifre, *100,00.* Mai scrisese *o sută de dolari* de cîteva ori, apoi tăiase totul și scrisese *o sută cincizeci de dolari.* Adăugase *crede că agentul ar putea fi prietenul mătușii — vede motiv de alarmă — ne ascunde ceva — îl vrea pe Donald.*

Apoi din nou mîzgălituri și cifre *175,00,* după care cuvintele *Donald personal.* Iar mîzgălituri, apoi cuvintele *Adresa mătușii : Strada Korreander nr. 226.* Din nou mîzgălituri, după care scrisese următoarele : *Numele mătușii : Amelia Jasper. Omul care încearcă s-o escrocheze : 35 ani, bine îmbrăcat, voinic, costume la două rînduri, mai ales gri ; brunet, cu trăsături prelungi ; rîs nervos, fumează cu un țigaret de ivoriu, lung și încrustat, țigară după țigară. Profil plăcut, dar cînd rîde gura arată cruzime. Rîs dur. Profil frumos.*

Urmau alte cîteva mîzgălituri, după care Bertha, așa în treacăt, notase lucrurile pe care de trei ani încercam să i le subliniez : o descriere precisă a omului ce trebuia filat : *înălțimea ; 1,80 m. ; greutatea : 88 kgr. ; brunet ; ochi cenușii.*

Bertha mai scrisese o dată *o sută șaptezeci și cinci de dolari,* apoi tăiase, scrisese *două sute de dolari,* din nou cîteva mîzgălituri, după care : *Tipul are întîlnire la*

4 p.m. Îl va fila Donald, care îl va lua în primire din Strada Korreander, nr. 226.

Mai jos, scrise energic, apăreau cuvintele care, după Bertha, puneau capăt întrevederii : *Primit cec pentru 200,00 dolari.*

Totul era scris pe trei coli de hîrtie, prinse cu o clamă și băgate apoi sub mapă. Bertha avea de gînd să alcătuiască o fișă completă pentru dosar, dar cum clienta venise chiar sîmbătă înainte de prînz, nu mai avusese timp să dicteze nota.

De acolo preluasem eu cazul. Bertha mă chemase și apoi plecasem în Strada Korreander, la numărul 226, unde se afla o vilișoară frumoasă construită în stuc.

Așteptasem afară și tipul sosise foarte punctual. Conform descrierii, fuma o țigară în țigaret și purta un costum gri cu dungulițe albastre, la două rînduri, bine croit. Rămăsese înăuntru aproximativ o oră și zece minute.

La plecare m-am luat după el cu mașina, menținîndu-mă în unghiul mort unde nu mă putea observa prin oglinda retrovizoare, notîndu-mi numărul automobilului, rămînînd mai în urmă cînd știam că nu-l pot pierde din ochi și apropiindu-mă apoi din nou. Nu dăduse nici un semn că l-ar fi interesat ce se petrece în spatele lui.

Și totuși, omul dispăruse din hotel în noaptea aceea, după ce îl filasem pînă acolo. *Trebuie* să fi fost mai deștept decît îl crezusem, *trebuie* să fi știut că e urmărit. Deocamdată, nu puteam găsi nici o altă explicație, iar cea pe care o aveam mă necăjea, îmi rănea amorul propriu, adică ceea ce Bertha ar fi numit afurisita mea îngîmfare. Mă crezusem întotdeauna capabil să descopăr dacă cineva urmărit își dă sau nu seama de acest lucru.

M-am hotărît să fiu mult mai prudent cu domnul Thomas Durham pe viitor — în eventualitatea că va mai exista vreun viitor.

Era tipic pentru mentalitatea Berthei că ridicase onorariul cu o sută de dolari în timp ce discuta cu clienta, iar cele trei foi de hîrtie reprezentau o fișă clinică a acestei mentalități ; în schimb, nu se interesase dacă clienta avea telefon și nici nu întrebase măcar cîteva date despre trecutul clientei. Primise două sute de dolari, și cu asta basta.

Am căutat la Bushnell în cartea de telefon, dar n-am găsit nimic. Am întrebat la Informații, dar telefonista fie că nu voia, fie că nu putea să mă lămurească, astfel că am coborît la garaj și am scos vechea noastră mașină „Nr. 2".

„Nr. 1" era un automobil nou, și Bertha se aranja de regulă să-l folosească ea. „Nr. 2" era o rablă mică, diformă dar încă în putere, care își uzase multe piese în slujba intereselor agenției. Urmărise alte mașini pe zeci de mii de kilometri, filînd bărbați care încercau să explice amantelor că soțiile nu-i înțeleg, și își tocise pneurile alergînd după martori și căutînd dovezi în diverse cazuri de crimă.

Am aprins motorul și am așteptat să se încălzească, apoi am pornit în viteză și m-am îndreptat spre casa în care locuia Claire Bushnell.

La nr. 1624 pe Veronica Way se afla un bloc. Privind tabelul de la intrare, am văzut numele Claire Bushnell, decupat dintr-o carte de vizită și prins deasupra butonului de sonerie.

Am apăsat pe buton.

Nici un răspuns.

Era duminică și ar fi putut să se afle prin vecini sau la plimbare. După numele tăiat din cartea de vizită se putea deduce că e nemăritată, astfel că m-am hotărît să fiu mai puțin ceremonios. M-am jucat puțin cu butonul, o apăsare lungă, două scurte, una lungă, una scurtă, din nou una lungă și apoi trei scurte. Jocul meu dădu rezultate. Buzerul îmi semnală că ușa e deschisă. M-am uitat la număr, am văzut că era vorba de apartamentul 319 și am intrat în bloc.

Era o zi încîntătoare, senină și însorită, iar văzduhul avea o prospețime cît pe ce să mă facă, la un moment dat, s-o iau razna pe șosea, să trag sub niște copaci și să mă uit la zbenguiala păsărelelor. În bloc era un aer închis și îmbîcsit, iar după lumina vie de afară, cu greu puteam distinge obiectele din hol. Probabil că proprietarul voia să economisească cît mai multă electricitate, ca să nu-i frustreze cumva pe marii consumatori industriali.

Am găsit în sfîrșit liftul, care mă sui cu zgomot pînă la etajul 3.

Ușa nu era deschisă.

Am bătut într-o tăblie, dar n-a răspuns nimeni. Atunci am apăsat pe clanță și am intrat.

Era un apartament mobilat, de tip obișnuit și probabil de preț mediu. Clădirea era veche și proiectată cam alandala, iar apartamentele fuseseră croite nu pentru o cît mai bună utilizare a spațiului, ci cam la întîmplare. Poate că mai înainte clădirea se compunea din apartamente mai mari, care ulterior fuseseră împărțite.

Din baie se auzea apa curgînd și, în timp ce închideam ușa de la intrare, o voce de femeie spuse :

— Mă mir cum de n-ai ieșit cu mașina mai devreme. E o zi splendidă și...

M-am așezat pe un scaun, lîngă fereastră. N-am răspuns, astfel că vocea tăcu, apoi apa se închise și în cadrul ușii apăru Claire Bushnell, în papuci și halat de baie, cu ochii măriți de curiozitate.

— Ei nu, asta-i bună ! exclamă ea.

Pe masă se afla un ziar de duminică. Citisem ce mă interesa, mai ales în legătură cu cazul de la motelul Kozy Dell, dar m-am gîndit că nu e rău să par în largul meu. Am luat deci ziarul și am zis :

— Nu vreau să-ți stric baia. Termină și pune ceva pe dumneata.

— Ieși afară ! strigă ea.

Am coborît ziarul și am privit-o pe deasupra cu un aer de ușoară surprindere :

— Cum adică ?

— Cum ai auzit ! Ieși afară !

— Dar vreau să-ți vorbesc.

— Ieși afară ! Credeam că e...

— Cine ? am întrebat-o, văzînd că ezită.

— Cine *ești* dumneata ?

— N-ai apelat la o agenție de detectivi pentru urmărirea...

— Nu ! strigă ea la mine.

— Credeam că...

— Te înșeli ! N-am avut niciodată de-a face cu detectivi.

Am lăsat ziarul, am scos o carte de vizită, m-am ridicat de pe scaun și i-am dat-o.

Luă cartea de vizită, o citi, mă privi o clipă cu suspiciune, apoi exclamă :

— A !

M-am așezat iar pe scaun.

— Dumneata ești Donald Lam ?

— Exact.

Se gîndi cîteva clipe, apoi zise :

— Ai vreun act de identitate la dumneata ?

I-am arătat permisul de conducere și autorizația de detectiv particular.

Zise :

— Tocmai făceam baie.

— Cam asta am bănuit și eu.

— N-are rost să te mai invit să iei loc. Te porți așa cu toți clienții dumitale ?

— Am bătut la ușă, dar n-a răspuns nimeni.

— O lăsasem neîncuiată. Am crezut că erai... o prietenă.

— N-aveam ce face. Nu puteam sta în hol să-mi declin identitatea în auzul tuturor vecinilor.

— Nu, desigur, admise ea. O clipă, să mă îmbrac puțin.

Dincolo de baie se afla, probabil, dormitorul. Trecu prin baie, închise ușa și am auzit-o cum punea zăvorul. Avea încredere în mine cam tot atît cît are șoarecele într-o pisică.

Apăru după vreo cincisprezece minute.

Bertha avusese dreptate. Era o fată nostimă, care-ți încînta ochii. Avea trăsături plăcute, ochi negri și vioi, cu licăriri de umor, părul atît de negru că uneori căpăta reflexe albăstrii, și un corp foarte, foarte bine făcut.

Părea calmă și sigură de sine. Se așeză și-mi spuse :

— Ce-ar fi să-mi spui cum stau lucrurile ? Ce-ai descoperit ?

— Aș fi vrut cîteva detalii suplimentare.

— I-am dat doamnei Cool toate informațiile.

— I le-ai dat, desigur, dar ea nu le-a notat.

— Ba da. Avea un blocnotes pe care nota totul cu un creion.

— Pe Bertha Cool o interesa mai mult onorariul. A scris de cîteva ori suma de bani pe care trebuia s-o primim, dar...

Lăsîndu-şi capul pe spate, Claire Bushnell izbucni în rîs.

Am continuat :

— Mai întîi, cîte ceva despre mătuşa dumitale. După cele spuse de Bertha Cool, se numeşte Amelia Jasper şi stă la numărul 226 în Strada Korreander. Iar dumneata eşti singura ei rudă.

— Da.

— Altceva ?

— Ce-ai mai vrea să ştii ?

— Totul.

Şovăi o clipă, privindu-mă de parcă ar fi încercat să afle cît putea să-mi spună. Apoi se hotărî :

— Unchiul meu a murit acum cîţiva ani şi, după cîte ştiu, i-a lăsat mătuşă-mi nişte bani. Dar nu se ştie cît.

Continuam să tac.

Începu să-şi aleagă cuvintele şi mi-am dat seama că era foarte atentă, căutînd să spună exact ce avea de gînd să-mi spună.

— Mătuşă-mea are acum cincizeci şi doi de ani. Mă tem că în ultima vreme a devenit exagerat de vanitoasă. Arată foarte tînără pentru vîrsta ei, dar împinge lucrurile la extrem şi a devenit pur şi simplu caraghioasă. Şi-a luat obiceiul de a cere tuturor să-i ghicească vîrsta... ştii, cred, cum vine asta. Nimic nu i se mai pare absurd. Aşa cum îţi spuneam, are cincizeci şi doi de ani. Ei bine, dacă îi dai patruzeci şi cinci, tanti Amelia se îmbufnează. Dacă-i spui numai patruzeci, îţi surîde. Iar dacă o cobori pînă la treizeci şi şapte, începe să se fandosească, e în culmea fericirii şi-ţi declară cu căldură : „Dragă, nici n-ai să crezi, dar am de fapt patruzeci şi unu."

— Părul ? am întrebat.

— Brun-roşcat.

— Firea ?

— Timidă.

— Cu alte cuvinte, te temi că bărbatul care vine pe la ea ar putea avea intenţii serioase.

Privi un răstimp în ochii mei, apoi zise :

— Exact.

— Cum vă înţelegeţi ? Sînteţi în relaţii bune ?

— Să lămurim lucrurile, domnule Dam. Presupune că ai avea dumneata cincizeci și doi de ani și că ai dori ca lumea să-ți dea treizeci și cinci, iar pe deasupra ai mai avea în preajmă și o nepoată de... ei bine, ce vîrstă-mi dai ?

Am privit-o, apreciind-o îndelung.

— Treizeci și opt.

Îmi aruncă o privire furioasă ; apoi își dădu capul pe spate și izbucni în rîs :

— Douăzeci și patru !

— Păi, după teoriile pe care mi le-ai făcut...

— Dumnezeule ! Chiar arăt peste treizeci ?

— Da' de unde. Mă gîndeam să spun șaptesprezece, dar fiindcă mi-ai explicat psihologia acestor întrebări, am preferat...

— Prostii, mă întrerupse ea.

Am așteptat să văd ce mai spune.

— Așa că, reluă ea după o clipă, înțelegi ce se întîmplă cu tanti Amelia. E destul de amabilă cu mine și mă invită pe la ea, dar cînd nu sînt bărbați pe acolo. Mai ales de cînd s-a ivit tipul ăsta mi-a dat de înțeles că ar fi mai bine să-i telefonez înainte de a o vizita. Vrea, adică, să se asigure că nu vin cînd se află acolo domnul cu păr negru și profil frumos.

— Ai fost vreodată acolo cînd era și el ?

— O dată, și tanti Amelia mi-a făcut vînt așa de repede, că nici n-am avut timp să mă amuz de situație.

— Ți l-a prezentat.

— Asta mai lipsea !

— Deci nu l-ai cunoscut ?

— Nu.

— Crezi că te-ar recunoaște dacă te-ar vedea din nou !

— Da.

— Te-a văzut doar cîteva minute ?

— Numai cîteva secunde.

— Numai o dată ?

— Da.

— Te-a studiat ?

— Părea că mă străpunge cu privirile.

— E genul ăsta ?

— Da. Cel puțin așa am avut impresia.

— Ai vreo idee despre ce urmărește cu mătușa dumitale ?

— Cred că-i vinde ceva.

— I-ai spus Berthei că bănuiești c-ar fi la mijloc niște acțiuni.

— Cam așa ceva.

— Te-ar deranja dacă i-ar ciupi ceva bani la o afacere de bursă ?

— Domnule Lam, spuse ea, dacă tipul ar fi în stare să-i stoarcă mătușă-mi vreo douăzeci sau treizeci de mii de dolari, mai că i-aș spune tot ce știu despre psihologia ei, ca să meargă la sigur. Mă tem însă că a și început să acționeze și că o să-i vîndă ceva mult mai puțin valoros și care o s-o coste mai mult.

— Vrei să spui că e vorba de persoana lui ?

— Da.

— Mătușa dumitale s-ar recăsători ?

— Cred că da, în anumite împrejurări. A... a împins această manieră de a se lăsa flatată pînă la un punct unde a ajuns un fel de... regret că trebuie s-o spun, dar...

— Nu e nevoie să spui nimic.

— Ce-ai descoperit pînă acum ? Ce s-a întîmplat ieri ?

— L-am găsit pe tip și l-am filat.

— Cine e ? Unde stă ?

— Îl cheamă Thomas Durham și locuia la hotelul Westchester Arms. A plecat însă ieri noapte.

— A plecat ?

— Da.

— Unde s-a dus ?

— Habar n-am.

— Halal detectiv ! exclamă ea.

— Stai un pic. Instrucțiunile care mi s-au dat spuneau să-l filez și să aflu cine e. Atît. N-a fost vorba de o urmărire de douăzeci și patru de ore pe zi și nici n-ai plătit pentru așa ceva.

— Da, dar voiam să aflu unele lucruri despre el.

— Ai să afli, am asigurat-o. N-am abandonat cazul.

— De ce a plecat ?

— Nu știu. Am de gînd să descopăr. Iar ca să descopăr, îmi mai trebuie ceva informații.

— Păi, du-te să le obții.

— Vreau să le obțin de-aici.
— În legătură cu ce ?
— Să începem cu dumneata. Ai fost căsătorită, nu ?
— Da.
— Ce s-a întîmplat cu căsătoria ?
— S-a dus de rîpă.
— Cine era soțul ?
— Un oarecare domn Bushnell. James Bushnell. Jimmie, băiețașul doamnei Bushnell, știi...
— A da, Jimmie, simpaticul Jimmie ! Da, da, da. Și ce nu-ți plăcea la Jimmie ?
— Nu-mi plăcea mai nimic.
— De cît timp ești despărțită ?
— De un an.
— Pensie alimentară ?
— Ce te privește ?
— Întrebam doar.
— Iar eu ți-am răspuns.
— Depinzi bănește de mătușa dumitale ?
— Nu.
— Alte rude ?
— Nu există.
— Deci, ești unica moștenitoare ?
— Dacă moare, cred că da, dar, firește, poate să facă ce vrea cu averea ei.
— Nu ești deosebit de binevoitoare.
— Îți răspund la întrebări.
— Nu prea vrei să mă ajuți.
— Te-am angajat ca să mă ajuți dumneata pe mine.
— Pari cam indiferentă față de mătușa dumitale.
— Aș vrea să fiu mai apropiată de ea, zise fata cu căldură. E singura mea rudă. Uneori, îmi simte lipsa. Apoi îi vin iar idei despre bărbați. Pînă acum, însă, s-a ferit să ajungă la căsătorie. Se temea să nu pună vreunul mîna pe avere. E zgîrcită. Cînd se simte singură, ține la mine și vrea să stau cu ea. Acum cîteva săptămîni a avut un accident de mașină, de pe urma căruia crede că a rămas cu crize de sciatică. Face mare caz de asta și stă pe o pernă cu aer, într-un scaun de invalid.
— Ce-a spus societatea de asigurări ?
— Zice că accidentul a fost din vina ei.

— Care va să zică, îi cam plac bărbații ?

— Asta, ca să ne exprimăm moderat !

— Ce să-i faci ! S-ar putea vindeca dacă ar pierde niște bani...

— Da, s-ar putea. Nu înțeleg însă ce vrea să obțină. Pur și simplu, nu mai pot s-o pricep. Ba da, pot. O înțeleg, dar nu pot să-i...

— Să-i treci cu vederea ?

— Cine sînt eu ca să-i trec cu vederea ?

— Ei bine, încearcă să nu te mai justifici față de dumneata însăți și spune-mi cum stau în realitate lucrurile.

— Mi-am pierdut părinții la vîrsta de trei ani, într-un naufragiu. Tanti Amelia m-a luat atunci la ea ca să mă crească. Nici nu-mi mai amintesc de tata și de mama. Îmi amintesc însă de tanti Amelia, cu calitățile ei, care nu-s puține, dar și cu toate defectele ei.

— Da, continuă.

— Era o femeie foarte, foarte frumoasă. S-a măritat cu unchiul Dave din milă și a fost dezamăgită. Nu credea în divorț. După cîțiva ani a aflat că bărbatul pe care-l luase suferea de o boală incurabilă. A încercat atunci cu disperare să se mențină tînără ca să poată, la moartea unchiului, să... în orice caz, să se mențină cît mai tînără. Voia să-și refacă viața.

— E de înțeles.

— Apoi unchiul Dave a murit și l-a cunoscut pe unchiul Fred. Cred că în epoca aceea devenise deja o fire calculată. Știu doar că primele mele amintiri din copilărie mi-o arată pe tanti Amelia în fața oglinzii, studiindu-se cu grijă din toate unghiurile și dîndu-mă pe mine în seama unei dădace, apoi a unei guvernante. Mai tîrziu m-a expediat la o școală particulară. Îți dai seama ce s-a întîmplat, domnule Lam. În anii aceia, cînd așteptase moartea omului cu care se măritase și se străduise să rămînă tînără, tanti Amelia s-a obișnuit să se gîndească numai la sine și să viseze la înfățișarea ei tinerească. Numai asta mai conta în viața ei. Dacă ar scăpa de ideea ei fixă, cred că ar fi o femeie admirabilă. E spirituală, inteligentă și... egoistă.

— A fost rănită ?

— Da, în accidentul de automobil. Leziuni ușoare, dar caută să le dea importanță. Din cînd în cînd are cîte o recidivă și se așază din nou în scaunul cu rotile.

— Cine o împinge ?

— Susie Irwin, care e un fel de servantă, menajeră, damă de companie, bucătăreasă și șofer.

— Alți servitori există ?

— Nu.

— Zici că e o femeie zgîrcită ?

— Zgîrcită și ascunsă.

— E bogată ?

— Ți-am spus, nu se știe. A moștenit ceva avere și a făcut investiții. Pare să aibă totdeauna bani la îndemînă, dar nu-i place să-i cheltuiască și, dacă vrei neapărat s-o enervezi, pune-i o întrebare, o singură întrebare, despre situația ei financiară.

— Povestește-mi ceva despre accident.

— A, s-a petrecut la o intersecție, fiecare din părți aruncînd vina asupra celeilalte.

— Cum s-au aranjat lucrurile ?

— Tanti Amelia a spumegat cîtva timp, dar societatea de asigurări a găsit că ea era de vină și a dat cîștig de cauză părții adverse, care avea și trei martori. Tanti Amelia era singură. A fost furioasă la culme și a anulat contractul de asigurare.

— A mai încheiat vreunul de atunci ?

— Nu, se jură că o să-și poarte singură de grijă. Considera că ar fi trebuit să plătească ceilalți. Se poate să aibă dreptate. E o femeie foarte atentă și cu reflexe prompte, dar, cum îți spuneam, celălalt avea trei martori. Așa cum au depus, păreau să-și fi învățat toți textul pe dinafară.

— Să vorbim sincer acum, doamnă Bushnell..

— Mi se zice domnișoara Bushnell.

— E-n ordine ; să fim deci sinceri, Claire.

— Avansezi repede, domnule Lam !

— Nu destul de repede. Pur și simplu n-avem timp de pierdut cu formalisme. Să vorbim pe șleau. Asta e un apartament mobilat, de preț mediu. Mașină...

— Ar trebui să plătești dumneata chiria, și apoi să spui că e de preț mediu.

— Știu, vorbeam în general. Mașină n-ai. Dispui de un oarecare venit, probabil o pensie alimentară. Ești bine îmbrăcată și ai un apartament ieftin dar confortabil și nu prea înghesuit. Telefon n-ai. Nu ești bogată. N-ai venituri mari.

Mă fulgeră cu ochii.

Am urmat :

— I-ai dat totuși Berthei Cool două sute de dolari ca să-ți furnizeze informații despre omul care se învîrtește pe lîngă mătușa dumitale. O asemenea sumă nu se procură ușor.

— În schimb, s-au dus foarte ușor, izbucni ea.

Am dat din cap :

— Mă înțelegi greșit. Înseamnă că ai avut un motiv puternic ca să te desparți de banii ăștia. Și n-ai făcut-o numai pentru că aveai anumite bănuieli despre omul care se-nvîrtește pe lîngă tanti Amelia.

— Ți-am spus că umblă să-i vîndă ceva.

— Bertha Cool a stat mult de vorbă cu dumneata. Apoi, ți-a fixat onorariul la două sute de dolari și n-ai protestat. N-ai încercat să te tocmești...

— Era cazul s-o fac ?

— Unii clienți o fac.

— Cu ce rezultate ?

— Cu nici unul. Dar nu despre Bertha vorbeam. Despre dumneata.

— Așa s-ar părea.

— Deci, ai avut anumite motive pe care nu ni le-ai spus.

Claire sări în picioare și strigă iritată :

— Ai de gînd odată să te-apuci de lucru și să faci treaba pentru care ai fost plătit, în loc să-ți pierzi vremea aici insultîndu-mă ?

— Încerc să obțin informații, tocmai ca să te pot ajuta.

— Uite ce e, domnule Lam, ripostă ea sarcastic, dacă aș fi cunoscut răspunsurile, nici nu m-aș fi gîndit să plătesc două sute de dolari stimabilei, lacomei și zgîrcitei Bertha Cool ca să le obțin. Cînd am dat acești bani asociatei dumitale, am făcut prostia să cred că voi avea pe cineva care să-mi obțină unele informații și nu să-și

piardă vremea în apartamentul meu duminica dimineața, făcîndu-mi avansuri amoroase...

— Nu ți-am făcut nici un fel de avansuri, am întrerupt-o eu.

— Știu, dar asta ai de gînd.

— Pariem că nu ?

Mă privi de sus, apoi zise :

— Da.

— Pe cît ?

— Pe două sute de dolari.

Apoi adăugă în grabă :

— Nu, stai puțin. Ai să... mă refer la felul cum ai intrat cînd eram în baie, felul cum... Cred că pentru suma asta ai fi în stare...

— Pe o sută, atunci.

— Nu.

— Cincizeci.

— Nu.

— Zece.

— Fie. Am pariat. La douăzeci de dolari ai face pe gentlemanul, dar zece cred că ai accepta să pierzi dacă te-ar pune într-o poziție avantajoasă.

— O.K. Ai pariat. Acum să revenim la cazul nostru.

— Ce vrei să mai știi ?

Am întrebat-o într-o doară :

— Ai locuit vreodată în statul Colorado ?

— Nu.

— Se întîmplă să-l cunoști pe un oarecare Dover Fulton ?

— Nu.

— Nici pe nevastă-sa ?

— Nu, nici n-am auzit de ei.

— Dar pe unul Stanwick Carlton ?

Făcu ochii mari.

— Ce legătură are asta cu... ?

— Nici una, poate. Voiam numai să știu.

— Păi, o cunosc pe Minerva Carlton... De ani de zile... Sîntem prietene bune. Pe soțul ei însă nu-l cunosc. Nu l-am întîlnit niciodată.

— Unde locuiește Minerva ?

— În Colorado.

— Ai primit veşti de la ea de curînd ?
— Nu.
— Citeşti ziarele ? am întrebat-o.
— Paginile de umor şi varietăţi. Dar ce naiba caută Minerva în treaba asta ?
— Nu ştiu... Şi sînteţi prietene bune ?
— Da, foarte bune.
— Cînd ţi-a scris ultima oară ?
— Nu ştiu precis, acum vreo lună. Ne scriem regulat.
— Se întîmplă să ai o fotografie de-a ei ?
— Da, am una pe care mi-a trimis-o, şi mai am cîteva instantanee făcute pe plajă, în vara asta.
— Hai să vedem instantaneele.
— Dar de ce ?
— Vreau să mă uit la ele.
— Ce-are asta a face cu tipul care o vizitează pe tanti Amelia ?
— Nu ştiu. Vreau să văd pozele.
— Eşti cel mai pisălog bărbat pe care l-am întîlnit vreodată, poate cu excepţia...
Ezită.
— Cu excepţia lui Jimmie, băieţaşul doamnei Bushnell ?
— Exact, confirmă ea.
— O.K., adu pozele şi cu asta am terminat.
Se duse la un dulap, scotoci prin sertare şi luă de acolo un plic de felul celor folosite de laboratoarele fotografice, cu două despărţituri, una pentru clişee şi alta pentru fotografii.
Scoase fotografiile şi începu să le examineze. Puse în grabă şase din ele la loc, cu un zîmbet uşor fluturîndu-i pe buze. Apoi îmi întinse două.
M-am uitat la ele. Erau poze bune, care le arătau pe Claire Bushnell şi o altă fată în costume de baie foarte sumare. Claire avea un corp bine făcut. Prietena ei era femeia pe care o văzusem la cocteil-bar în noaptea trecută, cea cu părul roşcat şi ochii gînditori.
— Aceasta e Minerva Carlton ? am întrebat.
— Da, cea care e cu mine.
— Frumos corp...
— Aşa se spune.

— Al dumitale, la el mă uitam.
— Asta intră în onorariu, sau e vreun supliment ?
— E un supliment.
— Ai putea renunța la el, în ceea ce mă privește.
— Ce reprezintă celelalte poze ?
Clătină din cap.
— Cînd două fete se distrează pe plajă cu aparatul de fotografiat, nu poți ști ce se mai întîmplă.
— Ai negativele de la acestea două ?
— Da.
— Vrei să mi le dai ?
— Pentru ce ?
— Am nevoie de ele.
Șovăi o clipă, apoi scoase clișeele din despărțitura lor. Se duse să le vadă în lumină, ca să le aleagă pe cele două cerute. Stătea cu spatele la mine. Mă uitam cum i se mișcă umerii și cum privește pe rînd filmele semiopace.
După ce le alese, mi le dădu.
— Ai cumva un plic ? am întrebat.
În loc de răspuns, scoase toate filmele afară și-mi dădu plicul gol.
M-am uitat la clișee. Și acestea erau bune și clare, format 6x9. Se puteau mări bine.
— Frumoasă expunere, am zis.
— Renunță la aspectele personale, te rog.
— Mă referam la timpul de expunere.
— Aha !
Am studiat negativele.
— Și bine făcute.
— De trei ani îmi dau filmele la laboratorul din colț.
— Acum nu mă mai referam la filme, ci la liniile dumitale.
Se făcu că vrea să arunce cu o carte în mine, dar nu-și putu ascunde licărul de încîntare din ochi.
— Și zici că nu-l cunoști pe Stanwick Carlton ?
Zîmbi și clătină din cap :
— Cred că Stanwick nu mă prea înghite. În fond, mă asociază cu trecutul cam încărcat al Minervei.
— Are așa ceva ?
— Nu vorbi prostii. E un tip gelos, posesiv și bănuitor.
— Ai putea citi și restul ziarului.

— De ce ?

— Minerva a fost găsită moartă la Kozy Dell, un motel aflat la vreo cincisprezece kilometri afară din oraș. Ea...

Claire Bushnell se repezi la măsuță, deschise ziarul, aruncînd jos paginile de umor și varietăți. I-am arătat relatarea despre dubla sinucidere din motel.

În timp ce stătea acolo uluită, sau simulînd acest lucru cît putea mai bine, am cules celelalte clișee, le-am vîrît în buzunar și am ieșit, trăgînd încet ușa după mine.

Nici măcar nu m-a auzit plecînd. Am privit-o ultima oară, în timp ce închideam ușa : stătea în picioare, cu ochii măriți de groază, și citea știrile despre moartea Minervei Carlton.

Liftul nu era la etajul 3 și nici n-am stat să-l aștept. Am coborît scările în goană, m-am urcat în rabla agenției și am luat-o din loc.

Am oprit ceva mai în josul străzii ca să mă uit la clișee. Două erau nuduri. În celelalte patru, fetele purtau costume de baie, dar era și un bărbat cu ele. Minerva Carlton ședea cu capul rezemat de pieptul lui gol. Amîndoi păreau fericiți.

Am pus toate negativele la loc în plic, pe care era scrisă și comanda : *Trei din fiecare, pe hîrtie lucioasă.*

NOTA PERSONALĂ

Am oprit maşina la adresa din Strada Korreander şi am urcat grăbit scările vilei albe de stuc.

O femeie de vreo cincizeci de ani, slabă şi cu înfăţişarea aspră, veni spre uşa de la intrare, cu paşi mari şi greoi. O puteam vedea prin reţeaua de sîrmă a uşii încuiate. Se opri, înaltă şi severă, cercetîndu-mă cu privirea.

— Ce vinzi ?

— Nimic.

— Atunci, ce vrei ?

— Să vorbesc cu domnişoara Jasper.

— În ce problemă ?

— În problema accidentului de automobil.

— Ce-i cu el ?

— Vreau să aflu cum s-a întîmplat. Societatea de asigurări nu i-a plătit nimic, mi se pare.

— Ce vrei să ştii despre accident ?

— O să-i spun doamnei, cînd o voi vedea.

Nu zise nici : „Aşteaptă puţin", nici : „Să văd" sau : „O clipă, te rog". Nu zise nimic. Se întoarse pe călcîie şi i-am putut urmări silueta înaltă, colţuroasă, îndepărtîndu-se fără grabă pe coridor.

Am auzit apoi voci. Femeia se înapoie cu paşi mari, clătinîndu-şi şoldurile osoase. Ajunse din nou la uşă.

— Cum te cheamă ?

— Lam.

— Numele mic ?

— Donald.

— Lucrezi la vreo societate de asigurări ?

— Nu.

— Atunci, de ce te interesezi de accident ?

— Asta am să i-o spun doamnei Jasper.

— Ai vorbit şi cu partea cealaltă ?

— Nu.

— Dar cu societatea ?

— Aş prefera să comunic toate aceste lucruri doamnei Jasper.

— Ei bine, dînsa preferă să mi le comunici mie.

— Spune-i atunci că dacă se împacă cu modul inechitabil cum s-au aranjat treburile, n-are decît să nu mă primească. Dacă însă vrea să redeschidă dosarul, ar fi mai bine să stăm puţin de vorbă.

— Ce ştii dumneata despre asta ?

— Multe.

Mă examină cu ochii ei negri ca smoala, vîrîţi adînc în orbite. Apoi plecă din nou pe coridor, lipsi vreo două minute, reveni şi îmi deschise uşa.

Am intrat.

Femeia încuie uşa după mine.

— Pe unde ?

— Pe coridor. Prima uşă pe stînga.

Am pornit de-a lungul coridorului, călcînd pe covor, am deschis prima uşă pe stînga şi am intrat într-o cameră de zi.

Femeia aşezată pe scaunul cu rotile era frumoasă. Părul ei avea o culoare caldă, brun-roşcată. Faţa îi era relativ neridată, cu ochi vioi şi inteligenţi. Dacă n-ar fi fost guşa de sub bărbie, i-aş fi dat mult mai puţin.

— Bună ziua, domnule Lam. Eu sînt Amelia Jasper.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Jasper, am spus eu, înclinîndu-mă. Îmi pare rău că vă deranjez la această oră, duminica, dar vedeţi, e singura zi de care dispun pentru a strînge materialul ce-mi trebuie.

— Şi cu ce vă ocupaţi, vă rog ?

— Sînt publicist.

Zîmbetul îi rămase pe buze, dar privirile îşi pierdură cordialitatea.

— Publicist ? mă întrebă ea cu răceală.

— Scriu o serie de articole despre asigurări şi modul cum funcţionează societăţile de asigurări. Unul din aspectele pe care le combat este felul cum se încurajează mărturia falsă. Cînd se întîmplă vreun accident în care într-una din maşini se află o singură persoană, oricît ar fi ea de onorabilă, iar de partea cealaltă sînt mai mulţi inşi care mint evident, rareori se întîmplă ca societăţile să caute adevărul pînă la capăt...

— Mi-emi spui ? mă întrerupse Amelia Jasper, cu ochii plini de indignare. Niciodată n-am fost umilită mai tare în toată viața mea. Presupun că ați auzit de accidentul meu...

— Numai împrejurările generale. După cîte știu, erați singură.

Ea ezită o clipă, apoi confirmă :

— Da.

— Iar în mașina cealaltă se aflau trei-patru persoane ?

— Patru. Niște mitocani, exact tipul de oameni pe care ți-i imaginezi denaturînd faptele ca să obțină cîțiva dolari amărîți.

— S-a întîmplat la o intersecție ?

— Da. Tocmai intram în intersecție. Am privit la dreapta și nu era nimic. M-am uitat repede și în stînga, presupunînd că am prioritate asupra oricărui vehicul din stînga și că nu va trebui să mă preocup decît de vehiculele din dreapta.

— Ce s-a întîmplat ?

— Păi, indivizii ăia nesuferiți au dat peste mine. Au venit din stînga. Au venit atît de repede, încît au intrat în intersecție cu mult în urma mea, dar au avut neobrăzarea să spună agentului societății că erau acolo cînd m-au văzut venind, că aveam o asemenea viteză încît n-am putut opri, și că i-am tamponat *eu* pe *ei*.

— Așa a fost oare ?

— Mașina mea a lovit-o pe a lor, dacă la asta vă referiți.

— Atunci nu v-au tamponat ei. Dumneavoastră i-ați tamponat ?

— Ei au intrat cu mașina de-a dreptul în fața mea.

— Înțeleg acum atitudinea societății de asigurări.

— Ei bine, eu n-o înțeleg, izbucni ea, și să nu vă așteptați la cooperare din partea mea dacă începeți să simpatizați cu ăia de la asigurări !

— Nu simpatizez cu ei, încerc doar să aflu ce s-a întîmplat.

Scosesem din buzunar un carnet și un creion. Acum, fără a mai deschide carnetul, le-am pus la loc și m-am înclinat :

— Îmi pare foarte bine de cunoștință, doamnă Jasper, și vă mulțumesc că m-ați primit.

— Dar nu v-am spus totul despre accident...

M-am prefăcut stînjenit și am zis :

— Păi... cred că am înțeles cum stau lucrurile...

Ea continuă, iritată :

— Numai pentru că ceilalți erau patru, adoptați punctul de vedere că *eu* aș fi fost vinovată.

— Nicidecum. Pur și simplu nu consider cazul dumneavoastră interesant pentru revista la care vreau să colaborez.

— De ce ?

— Ceea ce vreau eu să arăt este pericolul soluțiilor de compromis, cînd partea asigurată are dreptate, dar societatea consideră că susținerea cazului ar cere prea mult efort. Ca atare, permite părții celeilalte să depună mărturii mincinoase și...

— Păi tocmai asta s-a întîmplat și cu mine !

Am șoptit :

— Ați fost rănită grav ?

— Da, la șoldul stîng.

— V-ați făcut bine acum ?

— Da. Pot umbla, dar de atunci am avut mai multe crize de sciatică. Chiar acuma am una foarte rea — perne de aer, aspirină, dureri...

— Îmi pare rău, am căutat s-o consolez.

— Și, mai mult, mă tem să nu rămîn permanent cu un picior mai scurt decît celălalt.

— O să se îndrepte cu timpul, pe măsură ce se refac mușchii.

— Cu timpul ! exclamă ea, indignată.

N-am spus nimic.

Doamna Jasper mă studie un răstimp, apoi zise :

— Am avut întotdeauna... ăăă... picioare frumoase.

Și ezită exact cît trebuia ca să dea aparența că dorința de a mă convinge fusese mai tare decît pudoarea, după care își ridică fusta, arătîndu-mi piciorul stîng.

Am fluierat admirativ.

Ea își lăsă brusc fusta la loc.

— N-aveți nici un motiv să fluierați, făcu ea iritată.

— Nu ?

— Voiam doar să evidenţiez un punct de vedere.

— Să evidenţiaţi o curbă, aş zice eu...

— Sînteţi amabil. Dar gîndiţi-vă la celălalt picior, mult mai scurt şi diform.

Şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Dar n-o să vi se întîmple aşa ceva.

— Este deja mai scurt. Simt şoldul mai sus. Şi se va subţia, căci nu-l pot folosi. Şi apoi... da, nu mai sînt chiar aşa de tînără.

Am zîmbit cu bunăvoinţă.

— Dar vă spun că nu. Ce vîrstă-mi daţi ?

Am strîns din buze, simulînd un efort de apreciere obiectivă.

— Păi, aţi trecut probabil de treizeci şi cinci, dar nu e momentul să precizăm acum cu cît, deoarece o femeie arată totdeauna mai în vîrstă cînd stă într-un scaun cu rotile. Dacă aţi umbla... ei bine, în jur de treizeci şi cinci, cam aşa ceva...

— Vorbiţi serios ? mă întrebă ea radioasă.

— Da, în jur de treizeci şi cinci.

— Am patruzeci şi unu.

— Cum ? am exclamat eu, neîncrezător.

— Patruzeci şi unu.

Şi-mi zîmbi dulce.

— Dar în nici un caz nu arătaţi !

— Şi nici nu mă simt !

— Doamnă, am să trec pe la societatea de asigurări să obţin toate datele despre cazul dumneavoastră. Cred că, pînă la urmă, tot s-ar putea scrie ceva.

— Îmi pare bine şi chiar aş vrea să scrieţi un articol despre asta. E nevoie să apară aşa ceva în presă. Societăţile de asigurări sînt prea arogante, prea sigure de ele.

— Sînt corporaţii, şi tind să se înconjoare cu un văl de birocraţie.

— Aveţi perfectă dreptate.

Am arătat spre ziarul de dimineaţă aflat pe o măsuţă, lîngă scaunul cu rotile.

— Aţi citit despre crimă ?

— Ce crimă ?

— Cea de la motelul Kozy Dell.

— A, făcu ea cu indiferență, încă vreo crimă pasională sau sinucidere. Îmi amintesc că am văzut titlul.

— N-ați citit textul ?

— Nu.

— Victimele sînt din Colorado. Cred că bărbatul se numea Stanwick Carlton... ba nu, stați puțin, omul asasinat era Dover Fulton. Din San Robles. Stanwick Carlton e soțul femeii ucise — Minerva, mi se pare.

Doamna Jasper dădu din cap absentă.

— Aș dori foarte mult să luați legătura cu societatea de asigurări. Întrebați de domnul Smith și rugați-l să vă spună ce s-a întîmplat. Aș vrea să știu ce o să vă spună el. Credeți că ați putea să-mi comunicați ?

— Cred că da.

— V-aș rămîne îndatorată. Deci, sînteți publicist. Despre ce scrieți ?

— Despre o mulțime de lucruri.

— Sub numele dumneavoastră propriu ?

— Nu, cel mai adesea sub alte nume, iar uneori anonim.

— De ce ?

Am zîmbit :

— Scriu tot felul de confesiuni și...

— Vreți să spuneți că nu sînt lucruri reale ?

— Cele pe care le scriu eu, nu.

— Eu credeam că sînt.

— Știți, îmi culeg materialele din viața reală, apoi le prelucrez și le scriu la persoana întîi. Mă interesează mai ales divorțurile, crimele și alte cazuri similare.

— Da asta m-ați întrebat despre crima aceea ?

— Da.

— Și eu aș fi vrut să scriu. E greu ?

— Da' de unde. Pur și simplu îți așterni gîndurile pe hîrtie. E surprinzător ce repede îți vin cuvintele.

— Dar dacă e așa de ușor, de ce nu scriu mai mulți oameni ?

— Ba scriu.

— Nu, știți ce vreau să spun, de ce nu publică în reviste ?

— A, de ce nu publică ? am exclamat eu, clătinînd din cap. Aici e-aici. Să scrii e ușor. Îi dai drumul și scrii ce vrei. Dar să publici, asta-i altă poveste !

Doamna Jasper rîse :

— Sînteţi foarte nostim, domnule Lam. Nu vreţi să luaţi loc şi să mai stăm puţin de vorbă ?

— N-aş dori să vă reţin...

— Păi, la urma urmelor, e duminică şi sînt singură şi... dar desigur, n-aş vrea nici eu să vă răpesc timpul.

— Nicidecum. Îmi face plăcere... Cred c-au să facă nişte mutre agenţii de asigurare dacă voi da de vreun martor care să arate că accidentul s-a datorat exclusiv părţii celeilalte. Îmi închipui că societatea ştie ce am de gînd şi că nu prea îi place, aşa că vor încerca să-mi vîre bete-n roate.

— Asta-i bună ! Nu-i lăsaţi s-o facă !

Am spus cu modestie :

— Am vrut să vă vizitez ieri, dar m-am speriat şi am renunţat.

Am zîmbit şi am lăsat zîmbetul să se transforme într-un rîs batjocoritor, dar politicos, la adresa propriei mele timidităţi.

— V-aţi speriat ?

— Da.

— De ce anume ?

— De un tînăr bine îmbrăcat pe care l-am luat drept detectiv.

— Cum s-a întîmplat asta, domnule Lam ?

— Era înalt, purta un costum gri la două rînduri şi fuma o ţigară. S-a dat jos din automobil cam o dată cu mine şi m-a cercetat cu privirea. A trecut pe lîngă mine, a urcat treptele şi a sunat la dumneavoastră. Am dat colţul şi am parcat în aşa fel încît să-i pot vedea maşina. L-am aşteptat apoi să iasă. Credeam, ba eram chiar convins că e vreun detectiv în slujba societăţii de asigurări, care mă urmăreşte pe mine. Cît pe ce să renunţ la tot. Dar cazul dumneavoastră este tipic pentru problema ce mă interesează, aşa că m-am decis să mai încerc o dată.

— Nu era detectiv, mă asigură ea, nu era de loc detectiv. Era... un tînăr simpatic, aşa ca dumneavoastră.

Am rîs :

— Ei bine, mi-aţi luat o piatră de pe inimă. E un prieten, va să zică. Îl cunoaşteţi de mult timp ?

— Nu de prea mult timp.

Am așteptat să continue.

— E simpatic. Un tînăr simpatic.

— Mie mi s-a părut a fi detectiv.

Doamna Jasper se încruntă.

— Cum l-ați cunoscut ? am întrebat-o.

— Păi, să vedeți, aș putea zice întîmplător. E bogat, are niște investiții miniere și nu trebuie să muncească. E, cred, ceea ce ai putea numi un băiat de viață, deși nu înțeleg ce vede la mine un asemenea om.

Și zîmbi afectat.

— Cred că vede tot ce văd și eu.

— Domnule Lam ! Uitați ce vîrstă am ! El nu poate avea peste... ei bine, e cu mult mai tînăr.

— Aș fi jurat că e mai bătrîn.

— Ei, domnule Lam ! Nu vorbiți așa !

— Știți că am dreptate.

Încercă să facă pe mironosița :

— O, nici nu mi-a trecut prin minte așa ceva ! Domnul Durham a fost pur și simplu atent cu mine.

Am zîmbit cu un aer de cunoscător.

Ea era încîntată ca o păsărică ce-și curăță penele.

— Am reluat.

— Îmi pare rău. Vă rog să mă iertați.

— Să vă iert ? Pentru ce ?

— Că am intrat în chestiuni atît de personale.

— Femeilor le place să discute chestiuni personale, replică ea cu șiretenie.

— Oare așa să fie ?

— Nu știați ?

— Cred.. că nu m-am întrebat niciodată.

— Ei bine, tocmai așa ceva vor. Să țineți minte asta.

— N-am să uit.

Mă privi galeș :

— O să mai veniți ?

— O, da, am să mai trec pe la dumneavoastră. Voi face cercetări, și apoi va trebui să revin ca să vă mai pun cîteva întrebări.

— Mi-ar face plăcere. Aș vrea să dau o lecție societății de asigurări.

M-am ridicat. Ea chemă cu voce tare :

— Susie !

Servitoarea intră în cameră suspect de repede.

— Domnul Lam pleacă. Va mai veni pe-aici. Am să-l primesc oricînd, Susie, oricînd.

Femeia se mulțumi să dea din cap. Îmi făcu loc pe coridor s-o iau înainte.

Am descuiat ușa cu zăbrele și am deschis-o. Ea rămase în prag.

— La revedere, Susie, am spus cu un surîs.

Mă privi crunt și zise :

— Pe ea ai prostit-o. Asta nu-nseamnă că m-ai prostit și pe mine !

Și trînti cu putere ușa în urma mea.

Mergînd spre locul unde parcasem mașina agenției, mă gîndeam intens la toate acestea. Parcasem lîngă șosea, în afara părții carosabile, și cînd am observat urme de pantofi femeiești cu toc jos pe lîngă numărul mașinii, m-am felicitat că avusesem prudența s-o înregistrez pe un nume fictiv.

CEVA NU E ÎN REGULĂ

Am ajuns la locul de parcare pe care îl închiriasem cu luna, am coborît, am încuiat maşina şi m-am îndreptat spre clădirea unde era sediul nostru.

Am văzut o oarecare animaţie peste drum, apoi un automobil mare de poliţie ieşi în viteză dintr-un loc de parcaj. Sergentul Frank Sellers de la Brigada Criminală rînji de la volan şi-mi strigă :

— Salut, vulpoiule !

— Salut ! Ce-ai pe suflet ?

— Tocmai voiam să te văd. Eşti cam scump la vedere. Bertha mi-a spus că lucrezi la un caz.

— Da, aşa e.

— Ce caz ?

— Nu fi prost ! Ştii că nu-ţi pot spune.

— Va trebui să-mi spui dacă te întreb oficial.

— Ei bine, n-a fost o întrebare oficială.

— Te caut de vreo trei ore, Lam. Se pare c-ai pornit cam devreme azi.

— Devreme e un termen relativ. Depinde dacă lucrezi pentru Bertha Cool sau pentru contribuabili.

Sellers nu prinse poanta. Deschise portiera şi mă invită :

— Urcă.

— Unde mergem ?

— Ai să vezi.

— De ce ?

— Nu te priveşte. Urcă.

M-am urcat. Trînti uşa şi porni în viteză.

— N-ai putea să-mi spui unde mergem ?

— Nu acum. Nu vreau să te supun unui interogatoriu şi nu vreau să-mi faci nici o declaraţie pînă nu ştiu cum stau. Cînd o să ştiu, am să-ţi dau o şansă să scapi basma curată.

M-am lăsat pe spătarul banchetei şi am căscat.

Sergentul Sellers puse în funcțiune sirena și începurăm să ne strecurăm rapid printre mașinile ce abia se tîrau.

— O fi ceva urgent, am încercat.

Sellers rînji :

— Nu pot suferi să mă tîrăsc în coada convoaielor de turiști duminicali. Le prinde bine să audă sirena din cînd în cînd. Îi mai scoate din amorțeală... Fir-ar să fie !

Sellers întoarse brusc volanul și de-abia reuși să evite un automobil care tocmai intrase în depășire. Frînă scurt și, în timp ce ne opream cu un scrîșnet de roți, din spate țîșni o mașină de patrulare iar polițistul de la volan strigă :

— Îl umflu eu !

— Nu-l lăsa ! răcni Sellers. Freacă-i bine ridichea ! Celălalt dădu din cap.

Sellers apăsă din nou pe ambreiaj, spunîndu-mi :

— Tipi ca ăsta ar trebui băgați la zdup și ținuți acolo.

— Ai dreptate. Dumneata gonești într-o chestiune de viață și de moarte, și el...

Mă fulgeră cu o privire piezișă :

— Mai bine economisește-ți sarcasmul. S-ar putea să-ți folosească mai tîrziu.

— O. K., o să-l economisesc. Probabil c-o să-mi folosească.

După trei minute înțelesesem unde mă ducea și mă pregăteam pentru ce avea să urmeze.

La lumina zilei, motelul Kozy Dell părea banal și sărăcăcios. Noaptea, firmele cu neon din față erau astfel aranjate încît să dea fațadei un aspect atrăgător. Cei care veneau cu mașina puteau vedea curba elegantă a aleii așternute cu pietriș, luminile verzi și roșii, căsuțele aranjate în șiruri ordonate, cu lămpile luminînd doar fațada albă de stuc și pietrișul curat dinaintea lor. Ziua însă se vedea și partea din spate, iar stucul alb prezenta semne evidente de deteriorare, fiind ciobit pe alocuri și destul de murdar.

Sergentul Sellers trase mașina pe alee.

— Hai, Lam, vino cu mine.

L-am urmat.

Femeia care conducea motelul ne privi cercetător.

— L-ați mai văzut vreodată ?

Privirile noastre se întîlniră.

— Da, el este, răspunse ea.

— Cine, adică ?

— Omul de care vă vorbeam, cel care a venit cu mașina lui Fulton. Cel care a scris în registru *Dover Fulton, Orange Avenue nr. 6285, San Robles.* E scrisul lui.

— Ce-mi puteți spune despre fata care-l însoțea ?

Femeia strîmbă din nas, apoi zise :

— O damă oarecare. Și, dacă vreți să știți, tipul ăsta e un ageamiu. Doamne sfinte, a venit la mine cu o poveste cum că damei i-e rău și că are nevoie de toaletă. I-am spus că n-avem toalete separate, că avem camere cu baie și toaletă, și l-am întrebat dacă vrea una. Și ce credeți că mi-a răspuns ?

Sergentul Sellers mă privi gînditor :

— Ce naiba a putut să vă răspundă ?

— Că se duce s-o întrebe pe ea.

Sellers rînji.

— Cît p-aci să nu-i primesc, continuă femeia. Indivizi ca ăștia strică faima motelului. Ce bine-ar fi fost să fac ce-mi spunea inima și să-i dau afară. La urma urmelor, la mine nu-i loc de distracții pentru pușți.

— Dar nu-i un pușți, făcu Sellers.

— Se poartă de parc-ar fi.

— Și cum arăta tipa care venise cu el ?

— Nici nu m-am uitat bine la ea, răspunse femeia, apoi adăugă plictisită : Nu-mi place genul ăsta. Unele fac pe versatele, dar cele mai multe nepricepute din astea se țin în umbră, rămînînd în mașină și străduindu-se să pară indiferente. Mi-e scîrbă !

— Ia încercați, insistă Sellers, nu se poate să nu vă amintiți cîte ceva. Avea părul roșu și...

— Nu, era blondă și măruntă. Asta am putut să văd. Am comunicat poliției tot ce știam despre ea.

— Și ce s-a întîmplat apoi ?

— Omul ăsta a trecut numele în registru. I-am condus și le-am arătat camera, am încasat banii și m-am întors. Mai aveam trei camere libere, și le-am dat și pe ele în următoarele două ore. Cei din ultima, de colo, mi s-au plîns că vecinii pun radioul tare, așa că...

— Aţi auzit împuşcăturile ?

— Credeam că sînt rateuri de motor. Nici nu m-am gîndit...

— Trei ?

— Trei.

— După ce aceştia doi închiriaseră camera ?

— Da.

— Cam la cît timp ?

— Nu ştiu... poate vreun sfert de oră... poate mai puţin, vreo zece minute.

— Mai mult de un sfert de oră ?

— Vă spun că nu ştiu precis. Nu m-am gîndit să-mi notez chestiile astea. Dacă aş fi ştiut că sînt împuşcături, m-aş fi uitat la ceas. Şi dac-aş fi ştiut că o să-mi facă atîtea necazuri, nici nu l-aş fi primit. Nu sînt ghicitoare.

— Nu, desigur, conveni Sellers. Ce s-a mai întîmplat pe urmă ?

— Ultima cameră n-am închiriat-o decît pe la ora unsprezece. Era chiar lîngă asta. O cameră dublă, destul de nerentabilă. Am dat-o unui grup de patru persoane. I-am dus ca să-i instalez şi am observat că alături era lumina aprinsă şi mergea radioul.

— Aţi mai avut ceva reclamaţii înainte ?

— Nu, pînă la celelalte camere nu se auzea aşa de tare. Dar asta dublă era chiar alături şi te asurzea. Cei patru mi-au spus că sînt obosiţi şi că vor să se culce, aşa că i-am asigurat că o să-i rog pe vecini să facă linişte.

— Continuaţi, zise Sellers.

— Am mai povestit toate astea.

— Nu-i nimic, mai spuneţi o dată.

— M-am dus deci şi am bătut la uşă. Nici un răspuns. Am bătut mai tare. Nimic. Am încercat atunci uşa. Era încuiată pe dinăuntru. M-am enervat, am împins cheia afară din broască şi am deschis cu a mea. Erau acolo, întinşi pe jos. Sînge peste tot, pe covorul meu... Şi asta tocmai la mine ! Acum trei luni pusesem un covor nou ca să fac interiorul cît mai atractiv. Aşa se întîmplă, ştiţi...

— Şi atunci aţi chemat poliţia ?

— Da. Şi pentru că tot sînteţi aici, aş vrea să vă-ntreb ceva. Încasasem chiria de la cei patru, care însă auzind tărăboiul şi maşinile poliţiei, au cerut banii înapoi. Le-am

spus că plătiseră și că dac-ar fi oameni cumsecade, cu conștiința curată, s-ar duce să se culce, că doar puțin zgomot de mașini nu e mare lucru. Da' ei mi-au zis că dacă nu le dau banii înapoi, o să mă reclame la poliție, să fiu arestată. Pot face așa ceva ?

— Nu, răspunse Sellers.

— Bine, la fel ziceam și eu. Îmi pare bine că mi-ați spus asta.

— Și ce-au făcut ?

— Au plecat pe la unu dimineața. Ziceau că nu pot dormi într-un loc unde au fost omorîți oameni. S-au dus în altă parte, pe șosea. Sper să nu fi găsit nimic !...

M-am uitat la Sellers. Acesta se adresă femeii :

— Dați-mi toate informațiile despre cei patru. Să văd cum s-au înscris. Dați-mi numărul permisului de conducere și...

Femeia începu să răsfoiască registrul.

— Nu acum, adăugă Sellers grăbit. Mă-ntorc peste cîteva minute. Vă rog să extrageți dumneavoastră datele și am să revin să le iau.

Apoi mă apucă de braț și mă scoase afară.

— Ce-ar fi să-ți dai drumu' la gură, Donald ?

Am clătinat din cap.

— Hai, zise el. Mai bine spune totul.

— Nu pot. E o chestiune profesională.

— O chestiune profesională, pe dracu' ! exclamă Sellers. Am vorbit cu Bertha în privința asta.

— Iar eu îți spun că e o chestiune profesională. O femeie mi-a dat două sute de dolari și voia să...

— Mai departe, făcu Sellers văzînd că mă opresc.

Am clătinat din cap :

— Nu pot s-o fac fără să trădez încrederea clientei. Trebuie să-i cer permisiunea înainte de a-ți spune ceva.

— Poți să ne dai o mînă de ajutor, Donald. Vreau să lămuresc treaba asta și să scap de ea.

— Nu, Frank, nu pot. Îți spun că e secret profesional.

— Pfui ! Erai cu o damă pe cont propriu. Și Bertha zice tot așa. Te joci cu chestii d-astea și ai să-ți pierzi autorizația de detectiv. Încerc să ușurez situația firmei pentru că Bertha e fată bună, dar în ceea ce te privește, ne-ai făcut mereu dificultăți.

— Ți-am spus că eram în misiune. În legătură cu Dover Fulton, dar n-are nimic de-a face cu omorul.

— Ar trebui să cooperezi cu poliția. Nu uita asta!

— Uite ce e, Frank, e vorba de o sinucidere, un caz pasional. Au ales calea asta. Îi privește. Din punctul de vedere al poliției, dosarul e-nchis. Știi asta la fel de bine ca și mine.

— Sînt totuși unele aspecte ciudate, pe care vrem să le clarificăm.

— N-aveți nimic de cercetat. Amîndoi sînt morți. E vechea poveste cu sinuciderea în doi.

— Dar automobilul care era aici? Treaba asta e cam suspectă. Vreau s-o lămuresc.

— Și dacă ți-aș spune ce știu, tot suspectă ar rămîne.

— Cine e clienta? mă întrebă el. Pentru cine lucrezi?

Am clătinat din cap.

— Bine, atunci așteaptă aici.

Și se întoarse în biroul motelului, făcînd pietrișul să scrîșnească sub picioarele lui grele. Rămase acolo vreo cinci minute, apoi reveni împăturind o hîrtie. Se urcă în mașina poliției și-mi spuse:

— O.K., mai mergem undeva.

La numărul 6 285 pe Orange Avenue se afla o casă clădită după război, din materialele și cu mîna de lucru ce se puteau găsi pe atunci. Un fel de vilă destul de arătoasă în exterior, dar constructorii trebuiseră să rezolve problema reducerii costului pe metru pătrat și încercaseră să restrîngă suprafața cît mai mult posibil.

Cu cincisprezece ani în urmă, ar fi fost o machetă de arhitect, o casă în miniatură folosită pentru birourile unei agenții de închirieri, o casă de păpuși ceva mai răsărită. Acum, cu două dormitoare și o baie, făcea 12 785 dolari.

Intrarăm pe o portiță. Sellers sună.

Femeia care ne deschise părea să fi plîns pînă cînd și-a dat seama că lacrimile nu ajută la nimic. Acum părea zăpăcită și încerca să se adapteze unor împrejurări noi și cu totul neașteptate.

— Îl cunoașteți pe acest om? o întrebă Sellers.

Femeia clătină din cap.

— Îmi pare rău să vă deranjez, continuă Sellers, dar aș vrea să intrăm.

Doamna Fulton deschise ușa și ne făcu loc să intrăm.

— Unde sînt copiii ? se interesă Sellers.

— I-a luat o vecină la ea acasă. Am crezut că-i mai bine să nu fie aici, cu agitația și vizitele pe care le-am avut.

— Vă înțeleg. Nici noi n-o să stăm mult.

Se așeză comod pe un scaun, picior peste picior, își descheie haina, vîrî degetele mari în buzunarele vestei și zise :

— Să ne-nțelegem clar. Sînteți absolut sigură că nu l-ați mai văzut pe acest om ?

Ea mă privi și clătină din cap.

— Nu l-ați angajat cumva ca să-l fileze pe soțul dumneavoastră ?

— Nu ! Doamne ferește ! Nu m-am gîndit nici o clipă c-ar putea fi ceva la mijloc.

— Credeați că soțul dumneavoastră e la birou ?

— Nu, nu la birou, dar în orice caz, undeva, cu slujba.

— V-a părut tot atît de atent în ultimele două săptămîni ca mai înainte ?

— Da, chiar mai mult. Acum cîteva zile, cînd a venit acasă, tocmai mă gîndeam ce norocoasă sînt. Mi-a spus că arăt foarte bine și... ba asta a fost chiar ieri. Parc-au trecut ani de-atunci...

Sellers se uită la mine.

— Cum stați cu asigurarea ? am întrebat eu.

— Ce-ți veni, vulpoiule ? făcu Sellers.

— Nimic. Mă gîndeam doar că te-ai vîrît destul în sufletul bietei femei și că ar fi timpul s-o și ajuți cu ceva.

— Uite ce e, aici cu gînditul mă ocup numai eu.

— Am contractat o asigurare chiar acum cîteva luni, spuse Irene Fulton. În felul cum creștea costul vieții, nu puteam economisi mai nimic, așa că l-am convins să facă asta ca să ne pună oarecum la adăpost. Cincisprezece mii pentru fiecare copil, ca să acopere cheltuielile cu școala, și zece mii pentru mine.

— Nu e rău, zise Sellers.

— Cînd ați încheiat-o ? am întrebat eu.

— Toamna trecută... și am telefonat la societate și mi s-a spus că polițele nu se achită în caz de sinucidere îna-

înte de împlinirea unui an de la emitere. Am să capăt doar primele inițiale și atît. Ăștia or să fie toți banii noștri.

— Dar casa ? întrebă Sellers.

— E sub ipotecă mare. Cred totuși c-am putea obține diferența. Dar va dura și va trebui să stăm undeva... Și-apoi copiii...

Se întrerupse o clipă ca pentru a examina situația. În ochii ei se putea citi panica.

— Ce-am să mă fac acum ? Cum am să... Dumnezeule, n-o să mai avem nici un venit lunar ! Nimic ! Nimic !

— Nu vă pierdeți cu firea, o încurajă Sellers.

— Polițele acelea, am întrebat, erau pentru asigurare pe viață ?

— Da. Prevedeau plata unei sume duble în caz că i s-ar fi întîmplat ceva lui Dover. Știți, dacă ar fi murit într-un accident de automobil sau așa ceva. Pînă la încheierea asigurării nu puteam dormi noaptea gîndindu-mă ce m-aș face eu și copiii în caz că... în fine, mi-am luat o greutate de pe suflet... și acum nu vor să plătească.

— Asta așa e, spuse Sellers. Nu plătesc în cazuri de sinucidere. Cînd se întîmplă în primul an.

Urmă un răstimp de tăcere, apoi Sellers continuă :

— Îmi pare foarte rău, doamnă Fulton, dar va trebui să veniți cu mine. Trebuie să veniți să vedeți pe cineva.

— Bine, dacă trebuie, trebuie, răspunse ea.

Părea chiar mulțumită că are prilejul să plece de acasă.

— Puteți lăsa casa singură ?

— Da, am să încui. Copiii sînt alături, la o vecină.

— O.K., zise Sellers. Îmbrăcați-vă și să mergem.

Se uită apoi agresiv la mine și-mi spuse :

— Să știi că pot renunța cîtva timp la comentariile dumitale, vulpoiule.

— Dinspre partea mea, n-ai decît. Te pot informa de pe-acum că o să dai chix.

— Lasă comentariile, ripostă el iritat. Nu știu precis ce-am să fac cu dumneata. Mai că aș vrea să fi fost o crimă, ca să te pot băga la zdup.

N-am zis nimic. Sellers n-avea chef de discuție.

Doamna Fulton își luă pălăria și pardesiul, își dădu pe ochi cu apă rece, se aranjă puțin și veni cu noi.

Sellers ne duse la Kozy Dell. Proprietăreasa ieşi, se uită la doamna Fulton şi clătină din cap.

— Nu ? întrebă Sellers.

— Nu, răspunse ea. Femeia care venise cu el era mai mică, o mărunţică bine făcută, cu părul lung, pometii proeminenţi, ochii mari şi negri, şi buzele foarte pline.

— Sînteţi sigură că nu vă înşelaţi, din moment ce n-a coborît din maşină ? întrebă Sellers.

— În nici un caz. Doamna de faţă... ştie cum să se descurce. E căsătorită. Cealaltă era temătoare, era... puţin speriată. Se distrase şi ea puţin, dar nu era învăţată să-şi petreacă nopţile prin moteluri.

— Dacă nu mă-nşel, aţi spus că era o cocotă, zise Sellers.

— Da, cam aşa ceva. Era o puştoaică ipocrită şi se speriase de ce avea să urmeze. Mi-am închipuit că i-e frică să nu fie prinsă într-o escapadă nocturnă. Avea ea ceva pe suflet...

— De unde ştiţi că doamna e căsătorită ? întrebă sergentul.

— Le cunosc de cum le văd. Doamna e o femeie aşezată, care nu se mai gîndeşte la sine. Are casă, copil, poate chiar mai mulţi. Vagaboanda de azi-noapte nu-şi găsise încă bărbat şi se gîndea numai la ea.

— Vorbiţi de parcă aţi citi gîndurile oamenilor, zise Sellers.

— Păi, în meseria mea, trebuie s-o fac.

— Ce vîrstă avea puştoaica de aseară ? întrebă el.

— Mai tînără decît doamna, mult mai tînără.

— Mai măruntă ?

— Da.

— Mai slăbuţă ?

— Da, mult.

Sellers oftă şi porni maşina.

— O.K., făcu el. Aşa stau deci lucrurile. Trebuie să cercetăm toate posibilităţile.

În timp ce mergeam spre San Robles, i-am spus într-o doară sergentului :

— Pe la ce oră crezi că s-au tras focurile, Sellers ?

— Pe la zece şi-un sfert, după cît am putut stabili. Ştii cum se-ntîmplă în astfel de cazuri. Nimeni nu ia seama

la oră și pe urmă trebuie să stabilim aproximativ, dar, oricum, pe la zece și-un sfert.

— I-ai verificat pe toți ?

— Îhî, răspunse el plictisit.

— Dar pe doamna Fulton ?

— Ce e cu ea ?

— Pe ea ai verificat-o ?

— Ce vreți să spuneți ? întrebă doamna Fulton.

Sellers îmi aruncă o privire ciudată. Am continuat :

— Probabil c-ați tras o spaimă grozavă azi-noapte, doamnă Fulton. Cînd ați aflat de moartea soțului ?

— Pe la unu dimineața. A venit poliția și m-a sculat din pat.

— Cam brutal. Firește, am adăugat, contați pe asigurare. Asta poate a mai ușurat lovitura.

— Da, admise ea. Am contat pe asigurare pînă cînd am vorbit cu agentul societății. Dar ce înseamnă toate astea ?

— Vrea să afle unde erați, spuse Sellers rînjind. Folosește o cale indirectă.

— Unde eram ! Ei asta-i, eram acasă !

— Se afla cineva cu dumneavoastră ?

— Nu. Soțul meu era plecat. Eram doar cu copiii.

— Unde se găseau copiii ?

— În pat.

— Vreau să zic, la zece și-un sfert.

— Exact.

Sellers se uită la femeie, apoi din nou la mine.

— Lam, de unde-ți vin ideile astea ?

— Știu și eu ?

— O.K., doamnă Fulton, reluă el, n-aș vrea să par insinuant, dar știți, ca să precizăm, ați fi putut să plecați discret de acasă, să vă duceți la Kozy Dell, să vă găsiți soțul acolo, să-i faceți o scenă și...

— E absurd, domnule sergent, îl întrerupse ea.

— Iar scena asta, continuă Sellers, ar fi putut constitui motivul pentru care soțul dumneavoastră și-a împușcat amanta și apoi s-a sinucis.

— Astea-s prostii !

— E totuși ceva suspect aici.

— În primul rînd, zise ea, cum să fi ajuns acolo ? N-aveam mașină.

— De unde știu eu că n-aveați ? Ne-ați spus că soțul dumneavoastră era la slujbă, cu mașina, dar... La naiba, Lam, cred c-ai găsit ceva. Dover Fulton n-avea mașina cu el. O lăsase acasă. Nevastă-sa a luat-o, s-a dus la motel, i-a făcut o scenă, totul s-a sfîrșit cu împușcături, iar ea s-a temut să mai plece acasă cu automobilul. Cred că...

Sellers tăcu.

— Sînteți în pană de idei ? întrebă doamna Fulton ironic.

— Nu, tocmai îmi vin, răspunse Sellers. Puteți să ne dovediți unde erați la zece și un sfert ?

Ea șovăi un moment, apoi zise :

— Sigur că pot.

— Ei ?

— Chiar pe la zece și un sfert a telefonat un bărbat și m-a întrebat dacă soțul meu e acasă. Apoi a spus ceva despre o oarecare Lucille Hart, zicea că ar fi soră-mea. L-am informat că n-am nici o soră și atunci a închis. Rămîne să-l găsim și să...

— Fleacuri, făcu Sellers cu sarcasm. Rămîne să găsim unul din cei trei-patru milioane de abonați care v-ar fi putut suna...

— Păi, nu mi se pare prea greu. Dacă ați publica în ziare...

— Asta s-ar putea s-o facem, o întrerupse Sellers. Ați răspuns personal ?

— Da.

— Ați vorbit deci cu acest om ?

— Da.

— Credeți că v-ar recunoaște vocea ?

— Ar trebui... ar trebui s-o recunoască. În orice caz, ar putea spune că la numărul meu i-a răspuns o femeie matură și asta ar infirma teoria dumneavoastră fantezistă.

Cîtva timp Sellers conduse în tăcere.

— Și cum presupuneți că am ajuns acasă după aceea ? întrebă doamna Fulton.

— Probabil cu autostopul. Ați încuiat mașina cînd ați sosit la motel și apoi v-a fost frică să... Stați, stați puțin.

Cartea de vizită a lui Lam a fost găsită acolo și... Unde-i portofelul dumneavoastră ?

— Aici.

— Să-l vedem.

Doamna Fulton deschise poșeta și scoase portofelul, iar Sellers trase mașina lîngă bordură. Îl cercetă și comentă gînditor :

— Asta nu dovedește nimic.

— Nici dumneavoastră nu puteți dovedi nimic ! izbucni femeia, adăugînd enervată : Nu-mi ajung oare toate necazurile astea ? De ce mă mai sîciîți ?

— Da, într-adevăr, zise Sellers, și porni din nou mașina.

Dar rămase încruntat tot drumul pînă la San Robles. Nu mai folosea sirena și conducea atît de încet, încît de vreo două ori am crezut că vom fi admonestați pentru blocarea circulației.

Nici doamna Fulton nu mai zise nimic. Stătea crispată, albă la față și privea drept înainte prin parbriz. Era cufundată în gînduri, și gîndurile nu erau tocmai plăcute.

Ajunserăm la ea acasă, în San Robles, și sergentul zise :

— Am să arunc o privire pe-aici. Vreți să-mi arătați unde dormeau copiii și unde e telefonul ?

Am dat să mă ridic de pe bancheta din spate, dar Sellers îmi aruncă peste umăr :

— Dumneata rămîi acolo, Lam.

M-am instalat la loc și mi-am aprins o țigară.

Sellers lipsi vreo zece minute. Cînd ieși, avea în gură un trabuc pe care îl morfolise de tot. Se așeză la volan, trînti portiera și se întoarse spre mine, zicînd :

— Pe toți dracii, Lam, sînt momente cînd aș vrea să te fac să-ți înghiți măselele.

L-am privit cu nevinovăție :

— De ce ?

— Să fiu al dracului dacă știu, răspunse el furios, și tocmai asta mă scoate din sărite !

„NEVASTĂ-MEA ERA O TÎRFĂ!"

Pe la jumătatea drumului spre oraș, Sellers puse în funcțiune sirena și începurăm iarăși să gonim.

— M-ai putea lăsa la agenție, i-am sugerat eu.

— Încă n-am isprăvit cum dumneata.

— Unde mai mergem acum ?

— O să vezi.

Și apăsă pe accelerator.

Trecurăm ca un bolid prin aglomerația duminicală și, în cele din urmă, ajunserăm la hotelul Beaverbrook. Sergentul coborî și se îndreptă țanțoș spre intrare. Un polițist în civil îl salută. Sellers se apropie de el și-l întrebă :

— Ce face ? E-n camera lui ?

Omul dădu din cap afirmativ.

— Sigur ?

— Da.

— A dat vreun telefon ?

— Numai la camera de serviciu.

— Ce face ?

— Trage la măsea.

— Asta-mi convine, zise Sellers. Apoi îmi făcu semn cu capul : Vino, Lam !

Luarăm liftul pînă la etajul 11. Sellers cunoștea drumul. Porni pe coridor și bătu în ușa cu nr. 1 110.

— Cine e ? întrebă o voce dinăuntru.

— Hai, făcu sergentul nerăbdător, deschide.

Se auziră niște mișcări, apoi ușa fu deschisă de un bărbat înalt, zvelt, cu umerii lați, voinic, și cu un fel de a-și purta hainele care arăta că se știe prezentabil. Era brunet, cu părul ondulat, gura fermă, ochi frumoși, cenușii și pielea puternic bronzată.

Băuse și avea ochii roșii. Nu-mi puteam da seama dacă roșeața provenea numai de la alcool.

— O, o, exclamă el, stimabilul sergent Sellers. Brigada Criminală în persoană ! Intră, Sellers. Cine-i tipul ăsta ?

Sellers nu aşteptase să fie poftit. Intră abrupt, iar eu l-am urmat. Sergentul închise uşa, trîntind-o.

— Îl cunoşti ? întrebă el.

Bărbatul mă cercetă cu privirea şi clătină din cap :

— Cine e ?

— Donald Lam, detectiv.

— Ce vrea ?

— El nu vrea nimic, eu vreau.

— Dumneata ce vrei ?

— Vreau să aflu totul despre el.

— Întreabă-i pe alţii.

— De ce nu ne prezinţi ? l-am întrebat pe sergent.

— Stanwick Carlton, zise necunoscutul către mine.

— O, am făcut eu.

Sellers se instală în cel mai confortabil scaun din încăpere.

I-am întins mîna lui Carlton, spunîndu-i :

— Mă bucur să te cunosc, domnule Carlton.

— Cum ziceai că te cheamă ?

— Donald Lam.

Ne strînserăm mîinile.

Carlton zise :

— Ia loc, Lam, să bem ceva. Tot n-avem altceva mai bun de făcut. Băieţii sînt amabili cu mine. Mi-au spus că pot face ce vreau, că pot să mă duc unde vreau, numai să nu plec din oraş. Ori de cîte ori ies din hotelul ăsta afurisit, se ia un copoi după mine.

— Nici nu ştii ce noroc *ai,* remarcă Sellers.

— S-ar putea să ai dreptate, dar nu m-ar deranja mai puţin noroc din ăsta, cum îi zici dumneata.

— Te-ai *putea* afla după gratii.

— Pentru ce ?

Sellers nu putu găsi un răspuns.

— Am devenit un obiect de curiozitate morbidă, ne informă Carlton. Sînt soţul unei tîrfe, al unei tîrfe care s-a încurcat în iţele propriei sale aventuri amoroase şi a dat ortu' popii. Eşti însurat, Lam ?

— Nu.

— Bea ceva, atunci. Şi nu te însura. Te ataşezi de cîte una, ţii la ea ca la ochii din cap, şi afli deodată c-a fost

ucisă la un motel. Ia ceva. Ce preferi ? Bourbon ? Scotch cu sifon ? Whisky cu sirop ?...

— Scotch cu sifon, am răspuns.

Carlton se duse spre masa de toaletă, spunîndu-i lui Sellers :

— Dumneata nu poți să bei, ești în serviciu. Ce să-ți fac, ghinion !

Turnă băutura în pahare cu o mînă nesigură și zise :

— Oricum, tipu-i civilizat, bea scotch cu sifon.

— L-ai fi putut angaja ca să-ți fileze soția, observă Sellers.

— Ai dreptate. Sigur c-aș fi putut. Și cîte mai pot face ! Sîntem la etajul 11. Mi-aș putea face de pildă o parașută dintr-un cearșaf ca să sar pe fereastră. Vrei s-o vezi și pe-asta ?

Sellers nu răspunse nimic.

Carlton rînji :

— Dumneata ce amestec ai, Lam ?

— Nici unul. Copoiul ăsta bătrîn m-a luat de pe drum și mă duce prin tot felul de locuri, să mă vadă oamenii. Crede c-o să descopere ceva.

— S-ar putea pînă la urmă, spuse Sellers privind whisky-ul cu ochi pofticioși.

— De ce nu te îmblînzești, Sellers, și nu mai lași odată serviciul ? l-am întrebat. În fond, nu poți rămîne în slujbă douăzeci și patru de ore pe zi. Iar cît despre ancheta asta, ta-ai înfundat.

— Cine spune că m-am înfundat ?

— Eu. Nu ai nici o pistă.

Carlton dădu paharul pe gît și spuse, împleticindu-se :

— N-am nevoie de milă. Nu vreau decît să fiu lăsat în pace. Oricum, nu știu ce dracu' m-a adus în California. Mi-era urît singur. Voiam să-mi văd nevasta. Și am văzut-o... întinsă pe o masă la morgă. Toți au aflat. Au citit în ziare. O treabă dezgustătoare, petrecută la un motel... Doamne, nici măcar nu știu dacă era unul ca lumea. O.K., am luat plasă. Acum trebuie să mă-ngrijesc de înmormîntare. Să plec și s-aleg sicriul. Să mă duc la cimitir. Să ascult cîntece funebre cu acompaniament de orgă. Să mă ia naiba dacă n-aș prefera să fi fost eu ăla care...

— Ușurel, ușurel, l-am calmat eu. Copoiul de acolo are urechi agere...

— Așa e, zise Carlton, întorcîndu-se spre sergent. Aproape uitasem de dumneata.

— Într-o bună zi, spuse acesta, am să te fac bucăți, Lam, să văd cum îți merge mecanismul.

Apoi se sculă greoi de pe scaun, se duse la masă, își turnă puțin Bourbon și adăugă niște sirop.

— Bravo, exclamă Carlton. Știam eu că ai și ceva omenesc în dumneata !

— De ce naiba zici c-ai venit în California ! întrebă Sellers.

— Ți-am mai spus, voiam să-mi văd nevasta. Mă simțeam singur.

— De ce n-ai anunțat-o că vii, ca să te întîmpine ?

— Uite, n-aș putea să-ți spun. Pur și simplu am avut o presimțire că se întîmplă ceva, că a dat de dracu' !

Rînji apoi în pahar și adăugă :

— Vechea poveste cu subconștientul. Chestie de telepatie. Am simțit că e la ananghie și că are nevoie de ajutor de la bărbatu-său.

— Pe naiba, zise Sellers, dacă ai venit aici dintr-o presimțire ! Ai recunoscut doar că-l bănuiai pe Dover Fulton și c-ai început să-l cauți. Ai aflat că e cu soția dumitale și le-ai dat de urmă la motel. Ai dat buzna peste ei, ai făcut scandal și le-ai spus că te-ai săturat. Că dacă Fulton, ți-a luat nevasta, poate să și-o păstreze. Și ai plecat țanțoș. Soția dumitale nu vedea de fapt în Fulton decît un prieten de ocazie. Ținea la dumneata, dar tînjea după variație. Așa că a plecat în vacanță, dornică să se amuze puțin. Și...

Carlton sări în sus.

— Du-te dracului, strigă el, ia seama la ce vorbești ! Cît ai fi de copoi, acum îți arunc paharul ăsta-n față.

— Fă-o, și-ai să vezi cum o să dai de dracu', zise Sellers.

Carlton șovăi cîteva clipe, apoi spuse :

— Te previn să vorbești frumos despre nevastă-mea.

— N-are a face, te-ai dus deci acolo, Carlton. E limpede că te-ai dus.

Tremurînd de mînie, Carlton ripostă :

— Fir-ar a naibii de treabă, să ne-nțelegem bine, Sellers. Dacă m-aș fi dus acolo și aș fi prins-o cu ticălosul ăla, apoi să știi că lui i-aș fi făcut de petrecanie pe loc...

— Și-apoi ți-ai fi omorît și nevasta, completă Sellers.

Lui Carlton îi dădură lacrimile.

— Nu, pe ea nu. Aș fi bătut-o măr, aș fi învinețit-o, apoi i-aș fi zis : „Îmbracă-te și hai acasă, tîrfă ce ești !" Și acasă aș fi continuat s-o iubesc, așa cum o s-o iubesc mereu. Așa că îndreaptă-ți gîndurile murdare în altă parte, copoiule.

— Ești beat, observă Sellers.

— Și ce dacă-s beat ? Ce vrei să spui cu asta ?

Sellers se ridică și veni înaintea lui Carlton, cu ochi în ochii lui.

— Fii atent, făcu el amenințător, și masivitatea lui scotea și mai mult în relief corpul zvelt și delicat al lui Carlton : Aș putea să-ți dau una să te fac bucățele. Aș putea să te iau de ceafă și să te scutur pînă ce-ți sar toți dinții. Înțeleg ce simți și sînt îngăduitor, dar nu împinge asta prea departe.

— Înțelegi ce simt ? Și cine mai înțelege ? exclamă Carlton sarcastic.

— Vreau să știu un singur lucru. L-ai angajat cumva pe dumnealui ?

— Nu.

— Ai vorbit vreodată cu el ?

— Nu l-am văzut în viața mea.

Sellers își goli paharul, îl puse pe masă și-mi zise :

— Să mergem, Lam.

— Mai rămîi să stăm de vorbă. Nu pleca, Lam, sînt tare singur.

O bănuială se aprinse în ochii sergentului.

Am clătinat din cap :

— Nu așa, Carlton. Copoiul ăsta încearcă să afle cine m-a angajat. Dacă spui că vrei să stai de vorbă cu mine, te pune în capul listei.

— Cine te-a angajat și pentru ce ? întrebă Carlton.

— Asta vrea să știe și el.

Carlton se dădu puțin înapoi și mă privi foarte insistent.

— Ascultă, poate chiar vreau să vorbesc cu dumneata, la urma urmelor.

M-am dus la ușă, am deschis-o și am ieșit pe coridor.

— Atunci, strigă Carlton, du-te la naiba, că n-o să plîng după dumneata !

Sellers ieși greoi după mine, trăgînd ușa în urma lui.

— Îți pierzi vremea degeaba, Frank, i-am zis eu. De ce nu stai acasă să citești ceva vesel ? Ăsta-i un fel de a-ți petrece duminica ?

— Nu-i așa ? Și încă nu mi-am terminat-o. Mai am ceva de cercetat.

— Ce anume ?

— Ai să vezi.

Coborîrăm cu liftul. Sellers îl chemă pe agentul în civil și-i spuse.

— Am cam terminat. S-a îmbătat turtă și putem să-l lăsăm în pace. Nu ne mai poate fi de nici un folos în starea asta.

Agentul dădu cin cap :

— Pot să plec ?

— Da, zise Sellers, chiar acum. Nu uita raportul.

Omul zîmbi și spuse :

— Pică bine. Am plecat. Tocmai trebuia să mă duc cu nevasta și copilul la plajă și s-au necăjit tare cînd le-am telefonat că m-ați pus de planton aici.

— O.K. du-te și împacă-i, îl îndemnă Sellers și mă duse la mașina poliției.

De data aceasta ne oprirăm la un parcaj.

Sellers se adresă supraveghetorului :

— Dover Fulton are aici un loc plătit cu luna, nu ?

— Da.

— I-ai văzut mașina aici noaptea trecută ?

— A fost, ieri după-masă. Știți, îmi pare rău de el. Nici nu m-aș fi gîndit la așa ceva.

Sellers nu dădu nici o atenție spuselor lui.

— Ce s-a întîmplat cu mașina ? Cine a luat-o ? Fulton ?

Omul clătină din cap.

— Vino încoace și uită-te la dumnealui. Coboară, Lam.

Am coborît din automobil.

Omul clătină din cap.

— Ce s-a întîmplat cu maşina lui Fulton ? Eliberai chitanţe pentru ea ?

— Nu, pentru abonaţi nu. Îi cunoaştem. Au locuri rezervate şi pot veni sau pleca oricînd doresc. De regulă, îşi ţin maşinile încuiate. Nu ştiu dacă a lui Fulton era încuiată sau nu. În orice caz, a luat-o dama.

— Care damă ? întrebă Sellers, surprins.

— Cea care a fost găsită cu el, presupun.

— Cum arăta ?

— Nu ştiu. N-am observat-o prea bine. Una mărunţică... A venit de parcă ştia perfect drumul... Avea, evident, cheile maşinii. Am văzut-o urcîndu-se. După gesturile pe care le făcea lîngă portieră, am dedus că avea cheile.

— N-ai întrebat-o nimic ?

Omul rînji, apoi clătină din cap :

— Nu facem asta cu clienţii permanenţi. În nici un caz cu un tip ca Dover Fulton. Dacă şi-a trimis dama după maşină, n-avea rost s-o mai iau la întrebări, mai ales dacă-i dăduse şi cheile.

— De unde ştii că nu voia să fure maşina ?

— Nu se întîmplă asta. Nu aici. Şi-apoi, ştiam că e în regulă. Avea o carte de vizită a lui Fulton cu un „O.K." mîzgălit pe ea.

— De unde ştii ?

— Mi-a dat-o la plecare. N-aş fi oprit-o, oricum, dar mi-a făcut semn cu ea.

— S-o vedem.

— Nu ştiu unde am pus-o. Ştiam că e-n regulă. Staţi puţin, cred că am băgat-o în sertar. Da, chiar aşa, îmi aduc aminte.

Se duse la birou, deschise sertarul şi scoase la iveală, de sub greutatea pusă peste bani, cartea de vizită a lui Fulton. Pe verso era scris „O.K.".

Sellers îl privi compătimitor.

— E scrisul lui Fulton ?

— Cred că da. E cartea lui de vizită.

— O carte de vizită ! Probabil că le împarte cu duzinile.

Omul zîmbi :

— Ar fi trebuit să-i vedeți păpușa.

— Roșcată ?

— Nu știu exact ce păr avea. Parcă purta pălărie. Dar ochii m-au impresionat, niște ochi mari, căprui, de culoarea curmalei coapte. Cred că mă gîndeam la curmale și-mi ziceam ce baftă are Fulton. Baftă ! Deștept mai sînt ! Și bietul om era pe lumea cealaltă...

— Stai puțin, exclamă Sellers. Nu cred că era femeia care a fost găsită cu el. Ai recunoaște-o dacă i-ai vedea poza.

— După poză, nu știu. Dac-aș vedea-o pe ea...

— Și dumnealui n-o însoțea cumva ? întrebă sergentul, arătîndu-mă cu capul.

— Nu.

— Ai văzut-o urcîndu-se în mașină ?

— Am spus că da și vă rog să mă credeți că era ceva de văzut.

— Ești un țap bătrîn și stricat.

— Mă tem că da, admise omul cu amărăciune.

— De ce nu-ți bagi mințile în cap ? întrebă Sellers.

— Ehei, asta-i buba, mințile mi le-am băgat eu în cap, dar nevastă-mea e ca o haină veche. N-aș schimba-o pentru nimic în lume. S-a făcut ca un sac de cartofi, dar gătește... o minune ! Îmi umflă leafa cum ajung acasă și mă bate mereu la cap. Dar, ce dracu', domnule sergent, mai simți uneori nevoie de puțină inspirație. Să vezi cîte-o fetișcană ca asta, nostimă foc și suplă ca o sîrmă de antenă... Și n-a trecut prea mult de cînd și baba mea era o dansatoare de prima mînă. Ieșeam în oraș și dansam pînă...

— N-a trecut mult, îl întrerupse Sellers nerăbdător. Numai vreo treizeci și cinci de ani.

Omul își încreți fruntea.

— Nu chiar atîta... vreo douăzeci și trei — douăzeci și patru de ani și...

— O.K., lasă restul. În mașină, Lam !

Tot drumul pînă la agenție, Sellers rămase pe gînduri. Mă lăsă în fața clădirii și-mi spuse :

— De aici te-am luat. Mergi de-ți continuă traiul liniștit, dar să nu uiți că sînt cu ochii pe dumneata. Dacă încerci să-mi faci vreo figură, îți vin de hac în doi timpi și trei mișcări. Nu-mi pasă ce-o să zică Bertha, praf te fac !

Am căscat și i-am răspuns.

— Am auzit de atîtea ori treaba asta, că-mi sună ca o reclamă la radio. De ce nu găsești pe cineva să ți-o pună pe muzică, să fii ca șmecherii ăia cu reclame cîntate ? Ar fi mai puțin plictisitor.

Sellers mă privi crunt, trînti portiera și plecă în viteză.

AL TREILEA GLONȚ

Am sunat la ușa apartamentului Berthei. Vocea ascuțită a acesteia răsună din tubul acustic :

— Cine e ?

— Sînt eu, Donald.

Bertha mormăi furioasă ceva și acționă dispozitivul care deschidea ușa blocului.

Am urcat scările, am luat-o la stînga și am bătut în ușă. Bertha răcni :

— Intră, e descuiată.

Am deschis ușa și am intrat.

Bertha mi se înfățișă în cel mai strașnic stil duminical : cu o pijama largă, în capot, și cu părul strîns la spate și lăsat să cadă după urechi. Un fotoliu mare, în mijlocul camerei, era acoperit cu ziarele de duminică. Pe o măsuță, lîngă fotoliu, se afla un filtru de cafea. Alături, o ceașcă, o farfurioară, frișcă și zahăr și o scrumieră plină de mucuri și de chibrituri arse.

În fața fotoliului era o masă cu un aparat electric pentru prăjit pîine, un coșuleț cu pîine, niște unt și o farfurie cu cornulețe.

Așa își petrecea Bertha duminicile. Din timp în timp băga cîte o felie de pîine în prăjitor, o scotea rumenită și o ungea cu unt. Apoi își mai turna cafea din filtrul mare, electric, de un litru și jumătate, și punea în ea multă frișcă și zahăr. Bea cafea, ronțăia pîine prăjită, citea ziarele și lansa comentarii pe marginea celor citite.

Bertha mă privi peste umăr, cu ochișorii ei ca niște mărgele fulgerînd de mînie.

— La naiba, izbucni ea, Frank Sellers mai că n-a dormit pe pragul meu. A apărut imediat după ce-ai telefonat. Ce s-a întîmplat ?

— Îi dădusem fetei ăleia o carte de vizită.

— Am bănuit eu. Doamne sfinte, nătîng mai ești pentru un detectiv !

— La vremea aceea părea o idee bună.

— Așa par multe lucruri cînt te ocupi de puștoaice sîmbătă noaptea.

— N-aș putea spune dacă a lăsat-o acolo intenționat, ca indiciu fals, sau doar din întîmplare.

— Are vreo importanță ? întrebă Bertha.

— Ar putea avea.

— Ar trebui să folosești alt nume cînd umbli după fuste. Ce, crezi că dacă nu ești însurat le poți împărți tuturor cărți de vizită ? Dumnezeule, nu știu cum se face că un șmecher ca tine poate fi uneori atît de naiv !

Am așteptat să-și consume nervii și am zis :

— Vreau ceva în legătură cu barul Cabanita.

— Ce anume ?

— Niște informații. Îl cunoști pe prezentatorul de-acolo, nu-i așa ?

Mergeam la sigur, căci Bertha îi cunoștea pe toți. Avea în ea stofă de impresar și, nu știu cum, dar reușise să cunoască jumătate din artiștii de varieteu din țară.

— Să văd, zise Bertha, mi se pare că acolo e Bob Elgin.

— Aș vrea să stau de vorbă cu el.

— Nu știu dacă vrea el să stea de vorbă cu tine.

— S-ar putea să vrea.

Bertha oftă și-mi spuse :

— Deschide sertarul de colo, de la birou, scumpule. Dă-mi carnetul roșu care e pe cutiile de țigări. Ba, dacă tot umbli acolo, aruncă-mi și un pachet.

I-am dat carnetul și țigările.

— Ce i-a intrat lui Sellers în cap ? întrebă Bertha. Nu era pur și simplu o sinucidere în doi ?

— Pare să fi fost, numai că există unele nepotriviri. Asta-l încurcă pe Sellers. Cred însă că o să-nchidă dosarul.

— Păi, dacă-l închide, e bun închis.

— Poate.

— Ce naiba vrei să spui ? exclamă Bertha.

— Dacă e vorba de o sinucidere în doi, de ce a ratat Fulton primul foc ?

Ochișorii sclipitori ai Berthei se însuflețiră de interes.

— E ceva pentru noi aici, Donald ?

— Nu știu.

— Vino-ncoace și stai jos. Bei ceva ? Cafea ? Bere ? Sau whisky cu sifon ? Cafea am aici, dar va trebui să-ți aduci o ceașcă. Sifon găsești în răcitor și...

— O să iau o cafea.

M-am dus să-mi iau ceașcă și farfurioară. Bertha îmi pregăti o felie de pîine prăjită, răsfoi carnetul roșu și zise :

— Telefonul de acasă al lui Bob Elgin este Cornwall 6—3 481. Și de ce crezi că a ratat primul foc, scumpule ?

— Nu știu. Totuși, au fost trei focuri.

— Al treilea glonț a pătruns într-o valiză ?

— Da. Într-o valiză de damă, chiar pe lîngă mîner. Cîtva timp poliția nu l-a putut găsi. Apoi au deschis valiza și au constatat că, după ce o perforase, glonțul se cuibărise în îmbrăcăminte.

— N-a trecut prin toată valiza ?

— Nu, a ajuns doar pînă la mijloc.

— Și ce legătură avem cu asta ? E ceva aici de cîștigat ?

— Fulton încheiase o asigurare de patruzeci de mii de dolari, cu îndemnizație dublă. Dar trebuia să treacă un an. Dacă el a omorît-o pe femeie și apoi s-a sinucis, societatea nu onorează contractul. Dacă însă a fost împușcat, atunci e vorba de o crimă, iar societatea e bună de plată pentru optzeci de mii de dolari.

— Dar ținea pistolul în mînă, observă Bertha teribil de interesată.

— Da, cînd au fost găsite cadavrele. Dar lucrurile puteau fi aranjate de cineva... vorba ceea, un fleac de optzeci de miare.

— Femeia a fost însă împușcată în ceafă, spuse Bertha.

— Asta așa e.

— Nu se putea împușca singură, ce zici ?

— Cred că nu.

— Ești cel mai exasperant individ de pe glob ! făcu Bertha furioasă.

— Un procentaj din optzeci de mii ar fi o sumă frumușică, am ripostat eu.

Bertha se înseninâ.

— La treabă atunci, scumpule !

— Ai și tu cîte ceva de făcut, Bertha. Du-te la văduvă și convinge-o să ne angajeze.

— Dar dacă l-a omorît ea ?

— Există copiii. Dacă lucrăm pentru ei, legea ne acordă un onorariu, cu condiția să fim angajați de tutore. În momentul de față ea e tutorele.

— Mă duc s-o conving, zise Bertha cu hotărîre.

— Nu uita nici o clipă că ea ar fi putut comite crima, am subliniat. Doamna Fulton e suspectul logic.

— Fir-ar să fie ! strigă Bertha supărată. Mă lași să-mi clădesc castele în Spania și apoi mi le dărîmi ! Știi ceva care te face să crezi că...

— Singurul lucru pe care-l știu este că i-am telefonat ca să aflu unde era Fulton. Am întrebat-o și despre soră-sa. Nu m-am uitat la ceas ; dar asta se întîmpla după ce reveniserăm în oraș și îl căutasem pe Durham la hotelul Westchester Arms. Plecase cu puțin înainte. I-am telefonat doamnei Fulton ca s-o întreb dacă are o soră și mi-a spus că nu.

— Ei, și ce-i cu asta ?

— Păi, i-a declarat lui Sellers că i s-a telefonat cam la ora cînd poliția a stabilit că s-ar fi tras focurile. Dar eu am sunat-o cu aproape două ore mai tîrziu.

— De ce crezi c-a spus asta ?

— Poate că avea nevoie de un alibi. Sau poate că îi era somn și nu observase ce oră e.

— Alte idei mai ai ?

— O mulțime. Unele împărtășite și de Sellers. Nici el nu înțelege cum Stanwick Carlton, soțul înșelat, a sosit din Colorado exact la timp ca să tragă la un hotel, să se informeze și să plece undeva tocmai în timpul cînd s-a produs omorul.

— Asta nu-mi prea place nici mie, observă Bertha. Ba stai, îmi place, și încă foarte mult ! Dacă a fost crimă, ne-am putea alege și noi cu ceva.

Am dat din cap, aprobativ.

— De ce se gîndește poliția la o sinucidere ? întrebă Bertha.

— Ușa era încuiată pe dinăuntru. Corpurile zăceau pe podea. Nu se vedea nici un semn de luptă. Pistolul era al lui Fulton. Îl avea în mînă cînd a sosit poliția.

Bertha se încruntă și spuse :

— O să fie al dracului de greu să convingi societatea de asigurări să plătească optzeci de mii dacă așa stau lucrurile.

Am încuviințat iarăși.

— Zici că ușa era încuiată pe dinăuntru ?

— Exact. Proprietăreasa motelului a trebuit să împingă cheia afară din broască și apoi să deschidă cu a ei. Cred că una din ferestre era deschisă.

Bertha se încruntă din nou. Treptat, pe față i se întipări o umbră de dezamăgire :

— Nu merge, Donald, oricum ai lua-o. Ușa era încuiată pe dinăuntru și pistolul era al lui. Cazul e limpede.

— Dar au fost trei focuri.

— Păi, o fi ratat unul.

— Care ?

— Primul, probabil.

— Femeia a fost împușcată în ceafă, am remarcat.

— Ei și ?

— Bine, să zicem că a ratat primul foc. Pe urmă ?

— De unde naiba să știu ce-a mai fost pe urmă ? Te-ai apucat să-mi demonstrezi nu știu ce, așa că spune-mi și asta.

— Păi, dacă femeia ar fi stat cu spatele, s-ar fi întors imediat auzind împușcătura, nu-i așa ?

Bertha dădu din cap.

— În cazul acesta, am continuat, dacă ar mai fi tras o dată, ar fi împușcat-o drept în frunte, că doar se uita la el.

— S-a uitat la el o clipă, a văzut ce are de gînd, s-a întors și a vrut să fugă. Poate că tocmai încerca să ajungă la ușă. Iar el a împușcat-o în ceafă.

— În timp ce fugea ?

— De ce nu ?

— Păi, am urmat eu, dacă a ratat prima oară cînd stătea nemișcată, și apoi a nimerit-o din fugă, trebuie să fi progresat grozav ca țintaș în acest răstimp.

— Dar poate că femeia s-a întors cu spatele la el știind că o s-o împuște. Era doar o sinucidere în doi, iar ea n-a avut probabil tăria să stea cu fața, sau poate că el n-a vrut s-o împuște în frunte.

— Asta-i logic, dar atunci de ce a ratat primul foc, și de ce l-a tras așa de aiurea ?

— Cum adică, aiurea ?

— Capul unei femei care stă în picioare e la vreo sută șaizeci de centimetri de sol. O valiză pusă pe podea nu e mai înaltă de cincizeci de centimetri. Dacă a ochit-o în cap și a ratat, dar a lovit în schimb valiza...

— Pricep ! făcu Bertha. Pricep ! Și clipi des din ochișori, iar buzele i se îmblînziră într-un suris. Donald, știi, ești deștept, al naibii de deștept uneori ! Și-acum, ce poate face Bertha ca să te ajute ?

— Sună-l pe Bob Elgin și spune-i că asociatul tău vrea să-i vorbească și că te-ar îndatora dacă mi-ar fixa o oră.

— Dă-mi telefonul, zise Bertha.

I l-am dat. Formă numărul și așteptă, clipind des din ochii ei ca mărgelele, părînd să chibzuiască la ceva.

Deodată acoperi microfonul cu mîna, privi la mine și zise :

— Zece miare pentru noi, iubitule ?

— Asta depinde. Ar putea ieși o grămadă de bani.

Bertha dădu din cap încîntată :

— Spune așa, dragă. Știam eu că mă pot bizui pe tine să...

Își luă brusc mîna de pe receptor și spuse cu cel mai seducător glas de care era în stare :

— Alo... alo... alo... Bob ? Bob, Bertha Cool la telefon... Bob dragă, știu că lucrezi pînă noaptea tîrziu, dar la urma urmelor ar cam fi acum timpul să se scoale toată lumea. Și mie-mi place să dorm pînă mai tîrziu. Ascultă, Bob, ai vrea să-mi faci o favoare ? Hai, fii drăguț și fă ce zice Bertha...

Urmă un răstimp de tăcere. Bertha se încruntă la telefon, apoi păru să-l întrerupă pe Elgin :

— Nu, nu așa, Bob. Iată despre ce-i vorba. Am un asociat, Donald Lam, care tocmai cercetează un caz și caută pe cineva în legătură cu barul Cabanita. Uite, Bob, dacă i-ai putea acorda măcar o jumătate de oră, să stai de vorbă cu el... Nu, nu, nu trebuie să te îmbraci, rămîi în pijama. Numai două vorbe, asta e tot... Nu, nu-i nimic rău

pentru prestigiul localului... Îți spun doar să dai o mînă de ajutor asociatului meu... E-n ordine, vine imediat... Tot acolo stai ? Mulțumesc, Bob, scumpule... Te pup.

Închise telefonul și exclamă :

— Măgarul !

— Ce s-a întîmplat ?

— Se lăsa greu... După tot ce-am făcut pentru el !

— Dar mă primește ?

— Te primește, dar putea fi ceva mai amabil.

— Unde stă ?

Bertha luă o bucată de hîrtie, notă o adresă pe ea, apoi spuse :

— Apartamentul 825. E o casă din alea unde trebuie să fii anunțat. Centrală telefonică particulară și alte marafeturi... Stai că-i vine și lui rîndul să-mi ceară ceva..

— Poate se enervase că l-ai deranjat cu telefonul.

— Da' de unde, încerca să ne țină-n loc. Închipuie-ți, dragă, Bob Elgin s-o țină-n loc pe Bertha Cool !

— Sau mai voia să doarmă.

— Ei bine, e timpul să se scoale. Am făcut destul pentru el.

— Ce-ai făcut pentru el, Bertha ? Poate-ar fi bine să știu.

— L-am scăpat cîndva de o condamnare, și crede-mă că n-a fost de loc ușor. Era cît pe ce să-mi pierd autorizația din cauza lui. Dar nu-i nevoie să știi și tu asta. Mai bine chiar să n-o știi. Șterge-o la Bob, scumpule !

— O.K. Uite ce-ar fi bine să faci în lipsa mea...

— Ce anume ?

— Poliția vrea să închidă dosarul și să-i scoată pe toți basma curată. Valiza asta cu glonțul în ea era a Minervei Carlton. Aș vrea să te duci la Stanwick Carlton și să-l convingi că, în calitate de soț al moartei, trebuie să ceară înapoi valiza de la autorități. După ce o capătă, convinge-l să ți-o dea puțin s-o examinăm.

— La ce bun ? întrebă Bertha.

— Vreau să văd ce traiectorie a avut glonțul.

Bertha se lumină la față.

— Înțeleg, zise ea.

— Stanwick Carlton este un tip înalt și dur, dar de fapt nici pe departe atît de dur pe cît se crede. Și grozav i-ar plăcea să fie consolat de cineva.

— Am să-l strîng la piept și am să-l las să-și descarce inima, zise Bertha.

— Poartă-te ca o mamă. Nu te deranjează, nu, Bertha ?

— Pe dracu ! Dacă e vorba de bani, pot să mă port și ca mama mamei !

ACASĂ LA PATRON

Casa fusese de la început construită pentru genul de locatari care vor să facă impresie. Fațada îți lua pur și simplu ochii. La intrare era un hol bogat împodobit, cu un birou de recepție și o centrală telefonică, amîndouă deservite de un portar cu figură solemnă. Mai era și un liftier îmbrăcat într-o livrea albastră cu fireturi de aur și cu emblema casei brodată pe guler și pe manșete.

Am intrat. Portarul ridică ochii spre mine.

— Cu domnul Elgin, te rog.

— Robert Elgin ?

— Da.

— Vă așteaptă ?

— Da.

— Numele dumneavoastră, vă rog.

— Lam.

Portarul se întoarse spre centrală, introduse o fișă, așteptă să se stingă beculețul și zise :

— Vă caută domnul Lam. Spune că e așteptat... Da, mulțumesc.

Trase afară fișa, își scoase casca și-mi zise :

— Puteți merge. Apartament 825.

Am urcat cu liftul. Cînd ajunserăm sus, liftierul îmi deschise ușa și-mi arătă care era apartamentul.

Totul era cum mă așteptam — aspect pretențios pe dinafară, iar înăuntru apartamente mici. Bob Elgin stătea în ușă, în pijama și halat ; avea un aer extrem de obosit. Nu cred să mai fi văzut vreun om atît de obosit, nu în sensul epuizării fizice, ci al unui plictis total față de sine însuși, de tot ce avea în jur, de viață, de muncă.

O țigară îi atîrna neglijent de buzele moi, de parcă gura-i nu mai avea putere s-o țină și o lăsa să atîrne într-un fel care sublinia și mai mult extrema oboseală a trăsăturilor lui.

— Dumneata ești Lam ? mi se adresă el.

— Exact, am confirmat eu, și i-am întins mîna.

— Asociatul Berthei Cool ?

— Da.

Îmi întinse o mînă moale. Am simțit o vagă strîngere de degete, apoi mîna redeveni flască.

Am lăsat și eu mîna jos. Elgin mă pofti :

— Intră.

De fapt era un apartament de două camere. Judecînd după camera de zi, dormitorul nu putea cuprinde mai mult de un pat, o toaletă și ușa de la baie. În camera de zi se aflau o canapea, două scaune, o masă, un covor uzat, niște perdele prăpădite de dantelă și cîteva tablouri. La un capăt camera se prelungea cu o nișă ținînd loc de chicinetă, în care se vedeau un frigider și o plită electrică, și deasupra dulapuri fixate în perete.

În chiuvetă zăceau niște vase nespălate, iar pe masa din cameră erau două pahare. Apa de pe fundul lor provenea, desigur, din cuburi de gheață ce se topiseră peste noapte. Scrumierele erau pline de mucuri și fereastra deschisă nu putuse izgoni mirosul stătut de alcool și de tutun. Pe masă am observat un număr din revista „Variety" și încă unul pe canapea. Ziarele de duminică, încă nedeschise, se aflau tot pe canapea, ca și cum Elgin le-ar fi luat să le citească după ce primise telefonul Berthei, dar se răzgîndise.

El însă era bărbierit și pieptănat. Avea părul negru lucios, dat peste cap.

— Ia loc, mă invită el, fă-te comod. Nu te uita că-i deranjat. Am băut puțin aseară, înainte de culcare.

Am dat din cap și m-am așezat.

Era un om de vreo cincizeci de ani, cu obrajii supți, talia subțire, dar cu umeri destul de largi. Avea pometii ieșiți în afară și ochii negri foarte depărtați. Obișnuia să-și coboare pleoapele, să-și lase capul pe spate și să privească cu ochii pe jumătate închiși, ceea ce îi dădea o curioasă expresie de nepăsare.

— Cred că ești nevoit să te culci destul de tîrziu, i-am zis eu.

— Da, vin acasă spre dimineață.

Vocea-i obosită arăta cît de mult se resimțea de pe urma acestui lucru.

— După cîte aud, aveţi un program frumos la barul Cabanita.

Făcu un gest de dezgust, trase adînc din ţigară, scoase fumul pe nări şi răspunse :

— O slujbă ca atîtea altele.

— Dumneata eşti proprietarul ?

— Nu, l-am luat cu chirie.

— Merge bine treaba ?

— Treaba ca treaba, dar vînzarea nu prea. Vrei să cumperi spelunca ?

— Nu, mă interesa doar să ştiu cum merge.

— Ne vin cam aceiaşi clienţi, zise Elgin, dar în asemenea cazuri încerci să dai localului o reputaţie. Am un număr în care vorbesc foarte repede şi strecor cîteva glume cu dublu sens atît de iute, că publicul de-abia reuşeşte să le prindă, şi continui fără să aştept rîsete pînă ce aud primul chicotit. Atunci mă opresc, par uimit şi asta, de regulă, îi cucereşte pe clienţi.

— Femeilor le place aşa ceva ?

— Se dau în vînt.

— Primul rîset vine de obicei de la o femeie, nu-i aşa ?

— Da, vorbăria rapidă şi poantele cu dublu înţeles prind mai repede la femei, confirmă el. În general, cîte o babă care cunoaşte toate chichiţele se porneşte pe un rîs isteric. Atunci mă opresc şi o privesc cu uimire. Între timp, poanta e sesizată şi de restul publicului şi încep toţi să rîdă. La glumele mai fără perdea, tonul îl dă de obicei cîte un bărbat cu voce sonoră. Nu-i acord nici o atenţie ci continui să vorbesc, oprindu-mă doar cînd rîsul devine general. E o chestie de apreciere a momentului. Esenţial e să nu aştepţi niciodată să te ajungă din urmă publicul. Nu de alta, dar unii ar putea fi şocaţi. Trebuie să-i dai mereu înainte.

— Şi merge, nu ?

— Se dau în vînt, ţi-am spus doar. Femei care te-ar pălmui dacă le-ai spune ceva indecent între patru ochi stau acolo în plin local şi mor de rîs auzind glume cît se poate de deocheate... Dar, ia spune, ce naiba vrei ?

— Voiam să mă informez despre o femeie.

— O, cerule !...

— Ce s-a întîmplat ?

— Să mă deranjezi la ora asta pentru o femeie ! Ți-aș putea da numele și telefoanele cîtorva sute.

— Cunoști atît de multe ?

— Știu toate cocotele din oraș.

— Asta s-ar putea să nu fie cocotă. A trecut pe la Cabanita recent.

— Cum arată ?

— Una micuță, cu ochii calzi, părul blond și corp perfect. Pometi proeminenți, șolduri pline. Privire ca de copil și...

Mă întrerupse și făcu o mișcare leneșă din încheietura mîinii.

— O cunoști ?

— Pe naiba, sigur că da ! Sute ca ea ! Toate arată la fel. Ce mi-ai descris dumneata e un gen, nu o persoană aparte.

— Ba nu, asta e aparte.

— Am o grămadă din tipul ăsta. Cred că nu te pot ajuta. O să trebuiască să te duci să te uiți prin local.

— Mărunțica asta e focoasă, plină de individualitate.

— Cum o cheamă ?

— Mi-a spus că o cheamă Lucille Hart.

— N-o cunosc.

— Cred că „Lucille" e real. Cît despre „Hart", ăsta ar putea să fie născocit.

— Stai puțin, zise Elgin, să mă gîndesc.

Mai trase un fum din țigară, apoi o stinse și aruncă mucul într-o scrumieră aproape plină. Am văzut că erau și mucuri purtînd urme de roșu de buze.

— Lucille, făcu el aproape meditativ.

Tăcu un răstimp, cu privirile pe covorul tocit, apoi își lăsă capul pe spate și mă fixă printre pleoapele aproape închise.

— De ce te interesează ?

— Vreau să dau de ea.

— Asta înțeleg și eu, spuse el sec. Motive profesionale sau personale ?

— Aș putea zice, cîte puțin din amîndouă.

— Spune-mi ceva despre latura personală.

— M-a dus la un motel, apoi a plecat și m-a lăsat acolo.

Elgin căscă.

Urmă o perioadă de tăcere. O muscă se învîrtea prin aer cu un bîzîit somnoros, în căutarea unei raze de soare pe care n-o putea găsi.

Elgin luă altă țigară.

— Dumneata nu iei una ?

— Nu, mulțumesc, am răspuns eu.

— Dar latura profesională ?

— Nu știu precis. S-ar putea să fie implicată într-un caz pe care-l cercetez.

— Ce fel de caz ?

— O sinucidere în doi. E în ziar, am spus, arătînd spre jurnalele împăturite.

— Nu citesc niciodată prostii de-astea, făcu Elgin. Numai știrile externe, pagina de sport, în special cursele de cai. Se întîmplă des să scot o poantă bună din asemenea lucruri.

— Nu urmărești pagina de umor ?

— La naiba, nu. Cînd trebuie să ai umor de trei ori pe noapte în fiecare zi a săptămînii, nu te mai poate interesa un tip care se străduiește să fie hazliu în comicsuri zilnice. Trebuie să am umor. E o chestie de slujbă. Și la el e o chestie de slujbă. Îl înțeleg prea bine. Ce mai vrei să știi ?

— Dacă această Lucille vine pe la Cabanita și cum aș putea s-o găsesc.

— Învîrtindu-te prin local. În orice caz, eu n-aș întreba de ea dacă aș fi în locul dumitale.

— Ăsta-i un plic de chibrituri de la Cabanita. E ultimul model pe care-l folosiți ?

— Da. Nici n-am folosit altul. Numai pe ăsta.

— Am găsit ceva într-un pachet de țigări cumpărat o dată cu chibriturile.

Am scos bucățica de hîrtie pe dosul căreia sta scris *Motelul Kozy Dell*. Bob Elgin se uită la ea.

— Uită-te acum și pe față, l-am îndemnat. Ce zici despre asta ? Cred că provine tot de la barul dumitale.

O întoarse pe toate fețele, apoi admise :

— Se prea poate.

— Vezi, pe partea ruptă scrie într-un loc : *Intrarea minimum 5 dolari de persoană*. În celălalt colț se poate citi : *Specialitate Cabanita*.

— Cred că a fost ruptă dintr-un meniu de la Cabanita, nu ?

— Într-adevăr.

— Ai vreo idee ?

— Nu.

— Nu pari prea binevoitor.

— Vezi doar că stau aici cu dumneata, te-am primit, discutăm, îţi răspund la întrebări. Această Lucille ar putea fi o clientă permanentă. Dar ar putea fi şi o vizitatoare ocazională. Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult. Nu din cauză că n-aş recunoaşte tipul descris. Îl recunosc. Dar, ţi-am spus şi înainte, sînt o sută cu semnalmentele acestea.

— De unde vin ?

Ridică din umeri şi spuse :

— De unde vine praful cînd îl stîrneşte vîntul ?

Apoi, brusc :

— Cîţi bărbaţi cunoşti care să aibă neveste cu adevărat frumoase ?

— Ce legătură are ?

Elgin urmă cinic :

— Unei femei frumoase nu-i place să-şi trăiască viaţa aplecată deasupra albiei de rufe sau spălînd podelele. N-ai s-o vezi pe nici una într-adevăr frumoasă entuziasmîndu-se pentru cîrpitul ciorapilor. Nu le place să facă asemenea lucruri. Ştiu că le-ar ofili frumuseţea. S-au învăţat să trăiască pentru frumuseţea lor. Dar nu şi-o pot păstra peste o anumită limită. Cele norocoase ajung vedete de cinema sau se mărită cu bărbaţi înstăriţi şi apoi divorţează. Trăiesc din pensia alimentară şi din diferite expediente. Cele nu prea norocoase încearcă povestea cu pensia alimentară, dar nu reuşesc. Totuşi, trebuie să trăiască şi ele. Ştiu să ţină regim, să-şi păstreze silueta. Le vezi dutreierînd prin baruri cu un bărbat, apoi cu altul, uneori chiar neînsoţite. Sînt genul prezentabil, cu şolduri fine, buze cărnoase, gata să surîdă, şi cu ochi foarte atenţi. Ce necaz am pe tîrfele astea !

Uşa de la dormitor se deschise. O blondă drăguţă, cu pantaloni albaştri-verzui la modă, o bluză decoltată aproape pînă la talie şi sandale care lăsau să se vadă unghiile stacojii, intră în cameră cu mers ondulat.

Pantalonii fuseseră astfel croiți pe șolduri, încît să sublinieze la maximum orice unduire, orice mișcare seducătoare.

— Ce naiba se-ntîmplă aici ? întrebă ea.

Bob Elgin se înclină :

— Draga mea, dă-mi voie să-ți prezint pe domnul Lam, detectiv particular.

Apoi, către mine :

— Soția mea, domnule Lam.

Femeia mă cercetă cu o privire calculată de sus în jos și de jos în sus. Își destinse buzele cărnoase într-un surîs și-mi dădu mîna.

— Îmi pare bine, domnule Lam.

Am văzut că pe mîna stîngă n-avea verighetă.

— Dragă, îl întrebă ea pe Bob rulînd „r"-urile, nu bem o cafea ?

— Ba da, scumpo, stai s-o pun la foc.

Se duse în chicinetă, turnă apă în filtrul electric, adăugă cafea și răsuci butonul plitei.

— Trebuia să faci de mult asta.

— Așa e, scumpo.

Femeia îmi aruncă o privire rece din ochii ei cenușii, apreciindu-mă cu o obrăznicie sinceră. Luă o țigară din pachet, o bătu ușor de brațul fotoliului, și-o puse între buzele roșii, cărnoase, și așteptă să i-o aprind.

M-am dus la ea, am aprins un chibrit și i-am oferit foc. Ea își întinse mîna căuș peste a mea, ca să păzească flacăra. O ținu mai mult decît era necesar. Am stins chibritul. Ochii ni se întîlniră.

— Mulțumesc, zise ea gutural.

M-am întors la canapea și m-am așezat la loc.

Vedeam spatele lui Elgin în chicinetă și auzeam zgomot de cești și farfurioare. Bob spuse :

— Nu bei și dumneata o cafea cu noi, Lam ?

— Nu, mulțumesc, am tot băut de azi-dimineață.

— Ce caz cercetați, domnule Lam ? se interesă blonda.

— Tocmai încerc să dau de o blondă arătoasă.

— Mulți încearcă așa ceva, mă asigură ea.

— Asta e o ediție de buzunar — micuță, nici un metru șaizeci, bine croită, cu pometii ieșiți și ochi căprui și o cheamă probabil Lucille.

Femeia rămase o clipă rigidă, apoi se întoarse spre chicinetă și strigă :

— O cunoaștem, Bob ?

— Nu, răspunse acesta.

— Îmi pare rău, nu vă putem ajuta.

— Să încercăm atunci altceva. Un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani, un metru optzeci, nas lung și drept, trăsături plăcute, păr închis la culoare, ochi cenușii, nouăzeci de kilograme, costum gri la două rînduri, fumează țigări cu un țigaret lung de ivoriu încrustat. Îl cunoașteți ?

În chicinetă un vas se sparse cu zgomot.

— Ce-i, dragă ? întrebă blonda.

— Nimic, scumpo, o ceașcă.

— Bob, te-au cam lăsat nervii. Ai băut prea mult azi-noapte.

Acum se auzi curgînd apa.

— Dar acum ce mai faci ?

— Spăl altă ceașcă. Am spart-o pe ultima curată.

Femeia se întoarse spre mine și zîmbi plictisită.

— S-ar putea numi Tom, am continuat.

— Nu-l cunoaștem, zise Elgin din chicinetă.

— Îmi pare rău, nu vă putem fi de folos.

L-am așteptat pe Elgin să revină. Apoi am deschis ziarul de duminică de pe canapea și am căutat rubrica unde se relata misterioasa sinucidere de la motelul Kozy Dell. Fotografiile erau destul de bune.

— Ce ziceți de cei doi din poze ? am întrebat.

Femeia scăpă o exclamație :

— Bob, făcu ea nestăpînită, dar asta-i fata care nu voia să se lase fotografiată săptămîna trecută !

Elgin o înghionti atît de tare că-i zgîlții capul.

— Ce fată ? întrebă el.

Blonda continuă destul de echivoc :

— Știi, aceea pe care am văzut-o cînd ne plimbam în parc. Nu, nu cred că e ea. Am crezut o clipă că e aceeași persoană, dar nu e.

— I-ați văzut cumva la Cabanita ? am întrebat eu.

— Nu la Cabanita, zise blonda repede. De fapt nu i-am văzut nicăieri. Am crezut un moment că da, ochii fetei îmi păreau cunoscuți. Ne plimbam în parc. Fata ședea pe

o bancă și era cineva cu un aparat. Ea nu voia să se lase fotografiată.

— Fata asta ?

— Nu, sînt sigură acum că nu era ea. Am crezut doar o clipă.

— Stați mult timp pe la Cabanita ? am întrebat-o pe blondă.

Dădu din cap afirmativ și privi spre Bob Elgin.

Acesta zise :

— Soția mea prezintă un dans egiptean de caracter. E în program. În restul timpului se amestecă printre clienți și întreține antrenul.

— Înțeleg.

Elgin se uită la mine. Blonda surîse.

— Altceva ? întrebă Bob.

— Nimic. Mi-ați fost de mare ajutor. Bertha va aprecia asta.

Blonda dădu mîna cu mine :

— Nu rămîneți să beți o cafea ?

— Nu, mulțumesc, vreau să mă odihnesc puțin în restul zilei. Mi-am sacrificat destul din duminica asta pentru slujbă.

— Da, într-adevăr, făcu Elgin.

Începuse să citească relatarea despre sinuciderea din ziar.

— Ce este, Bob ? întrebă blonda cu o degajare molatică.

— Vechea poveste cu omor și sinucidere într-un motel.

— Doamne sfinte, spuse ea tărăgănat, de ce oare le-or fi ucigînd bărbații ?

— Pentru că le iubesc, răspunse Elgin.

Comentariul ei se limită la o vorbă urîtă.

— Ei, eu am plecat, am zis.

— Mi-a părut bine de cunoștință. Treceți pe la club cînd puteți, domnule Lam, mă îndemnă blonda. Aș vrea să-mi vedeți numărul de dans.

— Mulțumesc, cu plăcere.

Bob Elgin mă conduse pînă la ușă. Dădurăm mîna. Ochii obraznici și cercetători ai blondei mă fixau peste umărul lui.

Am coborît cu liftul și m-am dus la portar.

— S-ar putea să vi se elibereze în curînd vreun apartament ? m-am interesat.

Zîmbi, forțîndu-se să fie amabil.

— Nici o nădejde, domnule.

Mi-am scos portofelul și am luat din el cîteva bancnote, începînd să le număr cu indiferență.

— Nici o nădejde, zici ?

Privi lacom spre bani :

— Nici una. Îmi pare rău !...

Jucîndu-mă cu banii, am spus :

— Dacă m-ai anunța la timp cînd se eliberează vreun apartament...

— O clipă, vă rog, făcu el și se întoarse spre centrala telefonică.

Mi-am dat seama că apelul venea din apartamentul lui Elgin.

— Da, imediat, zise portarul. Vreți să repetați numărul ? Da, l-am notat, Waverly 9—8765.

Formă apoi numărul, zise : „Aveți legătura", introduse fișa și reveni la birou.

— Aș vrea să vă pot ajuta. Poate ceva mai tîrziu.

— Mai tîrziu o să fie zadarnic. Am nevoie acum.

Îi lăsa gura apă uitîndu-se la bani.

— Nu știu, zău, nu știu cum să fac ? Să încerc prin niște prieteni...

— Mai am, de fapt, o posibilitate. Un apartament în alt bloc, dar aș fi preferat aici. E mai plăcut.

— Da, ne străduim să-l ținem așa.

Am rămas în hol flecărind cu el pînă cînd Elgin termină convorbirea. Cînd am văzut că nu mai cheamă pe nimeni, am plecat.

FETE ŞI LOCALURI

Trecuse de ora nouă cînd am reuşit să dau de fata care avea concesiunea de fotografii la Cabanita. O chema Bessie şi locuia într-o rulotă. Lucra în mai multe localuri de noapte, deplasîndu-se de la unul la altul cu rulota care servea şi de cameră obscură. Acum era la Cocoşul Roşu, un loc rustic pe şosea, situat la vreo cinci kilometri de barul Cabanita. Locul era lăturalnic şi se zicea că această izolare favoriza unele lucruri care în alte părţi n-ar fi fost permise.

Mi-a fost uşor s-o găsesc pe fotografă. Era o fată bine făcută şi amabilă, cu dinţi şi picioare frumoase.

Cum toate acestea se petreceau duminică seara, iar localul se afla la periferie, într-un cartier industrial, era foarte puţină lume. Totuşi, fata primise patru comenzi. Făcuse fotografiile, îşi luase fulgarinul de la garderobă, îl aruncase pe umeri şi tocmai alerga spre rulotă.

Am ajuns-o din urmă.

Mă privi cu coada ochiului.

— Vrei să-mi vinzi nişte poze ? am întrebat-o.

— Nuduri ?

— Nu, clienţi de-ai dumitale.

— Sigur că da.

— Săptămîna trecută ai avut o mică discuţie cu o pereche, la barul Cabanita. Nu voiau să se lase fotografiaţi. Îţi aminteşti ?

— Dar dumneata cine eşti ? mă întrebă fata.

— Mă cheamă Parale. Lumea aşa îmi zice, Parale, dar sînt poreclit şi Bani Gheaţă.

Fata se uită la mine, apoi zîmbi şi zise :

— Am avut, într-adevăr, o discuţie în legătură cu pozele alea. Acum sînt ocupată. Cînd te mai pot vedea ?

— Chiar acum.

— Trebuie să duc filmul la rulotă şi să-l developez.

— Şi eu mă pricep la fotografii.

— Las' că știu eu, răspunse fata. Toți zic că se pricep. Le place să intre cu mine în camera obscură, iar pe întuneric au obiceiul să...

— Eu nu !

— Bine, vino. Trebuie să risc uneori, ce să-i faci...

Descuie ușa rulotei. Am intrat după ea. Închise ușa, o încuie și apăsă pe un buton. Aproape imediat rulota se puse în mișcare.

— Asociatul meu conduce foarte lin, mă informă fata, ca să pot termina pozele pînă ce ajungem la localul următor. Asta e meseria. Acum trebuie să mă grăbesc.

Puse în funcțiune un ceas cu întrerupător, stinse toate luminile și cîteva clipe rămaserăm în întunericul străbătut doar de iradierea foarte slabă a unui bec roșu plasat în fundul rulotei.

După un răstimp ochii mi se obișnuiră cu luminița roșie, așa că am putut-o vedea pe fotografă mișcîndu-se prin rulotă și robotind ceva cu mîini dibace.

— Da știu că ai ceva treabă de făcut, am observat eu.

— Merge ușor, zise fata. Pun filmul în baia de developare și de îndată ce aud ceasul...

Tocmai atunci acesta sună.

Fata scoase filmele din baie, le puse în alta și spuse :

— După două minute le pun într-o baie chimică pentru a curăța hiposulfitul, apoi le spăl cu alcool, le usuc și cît stau în localul următor, asociatul meu care conduce mașina face restul. Știi, fiecare clișeu e numerotat.

— Povestește-mi ce s-a întîmplat sîmbăta trecută.

— Se întîmplă uneori și asemenea lucruri, nu știu de ce. De regulă nu fotografiez fără să cer permisiunea, dar de data asta totul părea așa de clar, încît am mers la sigur.

— Și ?

— Perechea ședea la o masă. Mîncau în tăcere, ca niște oameni căsătoriți de mult timp. N-am obiceiul să-mi pierd vremea cu d-ăștia. Treaba mi-o fac cu tinerii veseli și cu grangurii ocazionali care vor să se pozeze cu fetișcane ca să aibă ce arăta prietenilor. Uneori, și cîte o petrecere de familie.

— Spune mai departe.

Fata stătea cu ochii ațintiți la cadranul luminos al ceasului.

— O femeie mi-a cerut să fotografiez perechea de la masă. Credeam că e cu ei. Am fost puțin neglijentă, recunosc. I-am explicat că trebuie să comande minimum patru poze a un dolar bucata și ea a fost de acord. Spunea că e vorba de o aniversare, că vrea să le facă o surpriză cu pozele și că plătește ea totul.

— Și ce s-a întîmplat ?

— M-am dus la masă, am zîmbit și am așteptat să se uite la mine. Atunci i-am fotografiat. Bărbatul m-a întrebat ce fac și i-am spus că e vorba de un cadou și că n-o să-l coste nimic. Fata s-a enervat, apoi s-a înfuriat și el și mi-a spus că n-a cerut nici o poză. I-am spus că știu asta, că cineva vrea să-i facă o surpriză, și așa, dintr-una într-alta l-a chemat pe patron.

— Cine e patronul ?

— Unul, Bob Elgin. El e și prezentator acolo. A venit și am discutat puțin. Le-am spus pe urmă celor doi că fusese o greșeală și că am să le dau negativul să-l distrugă.

— Și l-ai dat ?

— Pe dracu, da' de unde ! Aveam doar o comandă de patru dolari pentru el ! Crezi că eram proastă să-i arunc în vînt ?

— Și ce-ai făcut ?

— Păi, le-am dat negativul următor. L-am scos din aparat, Elgin l-a trecut fetei de la masă și a întrebat-o dacă așa e bine, ea a răspuns da, astfel că totul s-a sfîrșit mulțumitor pentru ei.

— Dar pentru dumneata ?

— Am găsit-o pe femeia care comandase pozele și i-am spus că prețul fotografiilor se urcase la zece dolari bucata. Ea a zis că e cam pipărat și mi-a oferit douăzeci și cinci pe toate patru. Mi-am dat seama că nu puteam obține mai mult, așa că i-am promis că o să i le trimit prin poștă... N-am îndrăznit să i le dau chiar pe loc.

— Și negativele ?

— Stai puțin, să bag filmele astea în apă.

Am auzit apa curgînd în robinet, apoi fata scoase capacul unui alt vas și am simțit miros de alcool. Clăti filmele un minut, apoi le puse la uscat și-mi spuse :

— Aș putea să mai fac patru copii pentru douăzeci și cinci de dolari.

— Cît de repede ?

— Păi, imediat. O să le scoată asociatul meu în timp ce lucrez la barul următor.

Rulota se opri, probabil la vreun stop. Fata se ridică, aprinse lampa, consultă un caiet cu o mulțime de numere, deschise un sertăraș și trase afară un plic cu un negativ în el.

Am scos din portofel două bilete de zece dolari și unul de cinci și i-am dat.

— Cînd capăt fotografiile ?

— Îndată ce-mi termin treaba aici. Vrei să vii cu mine la bar să mă vezi lucrînd ?

— Nu, mulțumesc, am să stau aici să văd ce face partenerul dumitale. Mi-ai putea spune ceva despre persoana care a comandat fotografiile ?

— O blondă nostimă, cu un corp grozav de frumos, dar cam mărunțică.

Porniram din nou, iar după vreo cinci minute de mers, rulota o luă într-o parte, ieșind de pe șosea și anjajîndu-se pe o alee cu pietriș.

— Aici e escala următoare. Zici că nu vrei să vii cu mine.

— Nu, prefer să aștept aici.

Fata își luă aparatul și mai multe becuri de flash, își puse fulgarinul, își îndreptă ciorapii, își scutură puțin fusta scurtă și-mi spuse :

— Cum arăt ?

— Strașnic !

— Mulțumesc.

— Cine conduce mașina ?

— Persoana cu care sînt asociată.

— Un prieten, cumva ?

— Nu vorbi prostii. O fată, urîtă foc, dar se pricepe grozav la fotografiat și la condus automobilul. Un bărbat ar vrea să fie el totul, în meserie ca și în viața personală. Noi două ne înțelegem de minune. Împărțim frățește și cheltuielile și cîștigul.

Se auziră pași pe lîngă rulotă. Cineva încercă ușa. Prietena mea strigă :

— O.K., Elsie, imediat.

Apoi descuie ușa.

Femeia care intră mă privi cu nemulțumire. Avea fața palidă, colțuroasă, cu o gură ce trăda hotărîre și cu ochi dîrji, de culoarea oțelului.

— O.K., Elsie. E vorba de afaceri. Domnul vrea fotografiile numărul 45228, patru copii, douăzeci și cinci de dolari.

— S-a făcut, zise Elsie. Văd că scoatem ceva parale din negativul ăsta. Sau să-l aruncăm la coș ?

— Nu vorbi prostii !

— Cînd capăt pozele ? am întrebat.

— Imediat, răspunse Elsie.

— Mai sînt patru negative de scos, cu patru copii din fiecare.

— O.K., Bessie. Le scot eu.

Bessie îmi aruncă o privire peste umăr, apoi, cu aparatul în mînă și încheindu-și fulgarinul, intră în cercul de lumină albă din jurul clădirii.

Elsie își suflecă mînecile și se apucă de lucru. Trase aparatul de copiat spre ea, îl puse în funcțiune, așeză cele cinci negative unul peste altul, luă niște hîrtie fotografică, introduse negativele în aparat, apoi hîrtia, închise capacul, făcu expunerile necesare, scoase afară hîrtia și așeză cadrele expuse într-un teanc.

— Te pricepi la fotografie ? mă întrebă ea.

— Oarecum.

— Ai făcut vreodată așa ceva ?

— Să developez și să copiez, adică ?

— Da.

— Îhî.

— Atunci treci hîrtia asta prin revelator. Merge repede. Nu calcula timpul, uită-te doar la lumina roșie. Cînd încep să apară contururile, pune-o în baia de spălare și în hiposulfit. E o soluție concentrată și acționează repede.

M-am apucat să fac ce-mi spusese. Elsie mă urmărea cu ochi de expert, supraveghindu-mi mișcările. După ce-și dădu seama că nu sînt un ageamiu, nu-mi mai dădu atenție și continuă să copieze pozele.

Pînă să termine, am și ajuns-o din urmă. Am spălat ultimul cadru și Elsie începu să le scoată pe primele din

soluția de hiposulfit. Le clătea puțin în apă curată, apoi le băga într-o soluție care elimina hiposulfitul, le mai clătea o dată și le punea la uscat.

— Care sînt ale mele ?

— Au un anumit număr. Am să ți-l spun, dar ce s-aude cu cei douăzeci și cinci de dolari ?

— I-am dat colegei dumitale.

— Nu mi-a spus așa ceva.

— O să-ți spună la înapoiere.

— Păi, atunci va trebui să aștepți.

— Bine, am să aștept.

Elsie controlă dacă fotografiile s-au uscat, apoi scoase dintr-o cutie niște cadre, le montă pe ele și aprinse lumina.

Interiorul rulotei era confortabil. În față se afla o chicinetă, iar în partea din spate un dormitor cu două paturi. Era o rulotă mare, dar totul înăuntru era compact.

— Bănuiesc că locuiți aici tot timpul, am zis.

— Bine-nțeles. De ce nu ? Ce rost ar avea să ne trambalăm cu lucrurile în casă și înapoi dacă avem un apartament pe roți ?

— Parcați într-un loc anumit ?

— Da, dar nu la un parcaj, ci în dosul unei case particulare. Cînd ajungem acolo, tragem sub un copac, racordăm rulota la rețeaua electrică, dormim pînă la prînz și apoi luăm masa. Mai mîncăm o dată pe la șapte și jumătate, apoi pornim la treabă și de obicei terminăm în jurul orei trei dimineața.

— Pare o ocupație plăcută, am remarcat.

— Întotdeauna crezi asta despre meseria vecinului, constată ea sec. Ai citit ziarul de seară ?

— Poți să-l răsfoiești puțin. Bessie o să mai întîrzie probabil. Știe să facă rost de comenzi.

— Mai bine să ne uităm la fotografii.

— Nu mă lua așa ! Nu știu dacă ai plătit cei douăzeci și cinci de dolari.

— Nu le iau. Vreau numai să le privesc...

Fotografiile erau cam șterse. Totuși, ținînd seama de împrejurările în care fuseseră făcute, erau destul de bune. I-am recunoscut pe Tom Durham și pe roșcata care zăcea acum la morgă.

Bessie nu se întoarse decît peste vreo douăzeci de minute.

— Am o grămadă de treabă pentru tine, Elsie. O să încep eu, în drum spre localul următor, dar tu o să termini. Am primit nouă comenzi.

— Vrei să spui nouă fotografii separate ?

— Exact.

— Doamne sfinte ! exclamă Elsie, copleșită. Și asta tocmai duminică noaptea !

— I-am luat cu binișorul și s-au găsit mulți amatori, spuse Bessie. I-ai dat fotografiile ?

— Dar el ți-a dat cei douăzeci și cinci de dolari ?

— Da.

— O.K., făcu Elsie, întinzîndu-mi cele patru fotografii. Poftim !

— Ce-ați făcut cu celelalte patru ? Cui le-ați dat ?

— Doamnei care le comandase, evident, spuse Bessie.

— Adică Lucillei ?

— Da... O cunoști ?

— Îhî.

— Dar dumneata ce rol ai în combinația asta ?

— Aveam nevoie de încă un rînd de poze și voiam să verific ce s-a întîmplat. N-aveți cumva adresa Lucillei ?

— Dar dumneata n-ai cumva încă douăzeci și cinci de dolari ?

— Uite ce e, fetelor, mi se pare că sînteți niște afaceriste.

— De ce n-am fi ? observă Bessie.

— Cum adică ?

— Păi, zise ea zîmbind, aproape toți clienții îmi dau un dolar în plus, ceea ce face cinci dolari pentru patru copii. Unii, mai șmecheri, adaugă cincizeci de cenți sau încă un dolar, și apoi încearcă să se dea la mine.

— Dar eu nu-ți cer decît o adresă.

— Hai, Elsie, dă-i-o.

Elsie întinse palma. I-am pus în ea alți douăzeci și cinci de dolari, gîndindu-mă cu groază ce-o să zică Bertha cînd o vedea decontul de cheltuieli.

Elsie deschise caietul și-mi dădu adresa : Lucille Hollister, Mono Drive nr. 1925, prin grija doamnei Arthur Marbury.

Elsie mă întrebă pe un ton detașat :

— Ne-ai putea lăsa o carte de vizită ?

— Desigur.

Și am întins mîna.

— Costă zece dolari.

— De unde-ți veni o asemenea idee ?

— Păi, îmi închipui că o s-o vindeți primului venit cu douăzeci și cinci. Vă las deci un profit de cincisprezece dolari.

Fetele se uitară una la alta și izbucniră în rîs.

— Hai, Elsie, să-i dăm drumul. Eu încep developatul. O să ne spetim muncind în noaptea asta. Trebuie să ne întoarcem la Cocoșul Roșu și să lăsăm acolo fotografii de douăzeci de dolari, și-apoi să revenim aici cît mai iute. N-avem timp să mai trecem și pe la Wishing Well.

— Bine, fetelor, merg și eu o bucată de drum cu voi.

— Aș fi vrut totuși să-mi dai numele, zise Bessie cu oarecare regret.

— Te cred și eu.

— Ești un tip simpatic, exclamă ea rîzînd. Dacă tot nu vrei să ne spui cum te cheamă, dă-ne o mînă de ajutor pe drum.

— Ba chiar două, adăugă Elsie, acru.

INTRIGILE UNEI BLONDE

De la Cocoşul Roşu am plecat cu rabla agenţiei.

Mergînd pe şosea spre Mono Drive, am observat în retrovizor farurile unei maşini. Erau însă departe. Am accelerat puţin, mărind viteza.

Farurile rămîneau în urma mea cam la aceeaşi distanţă, de fapt prea departe pentru a fi pe urmele mele.

Am accelerat şi mai mult.

Din obişnuinţă de şofer, am aruncat o privire la manometrul de control al benzinei de la bord.

Acul arăta că rezervorul era gol — şi totuşi îl umplusem înainte de a porni spre Cocoşul Roşu.

S-ar fi putut desigur ca mamometrul să se fi dereglat. În orice caz, era cazul să folosesc cît mai repede benzina rămasă în carburator.

Am accelerat la maximum.

Mă aflam pe o porţiune pustie a şoselei de la marginea oraşului. Am trecut printr-un cartier industrial, cu cîteva fabrici dispersate ici-colo, cu ramificaţii de cale ferată care întretăiau şoseaua la anumite intervale, cu întinse spaţii virane, circulaţie redusă şi mult întuneric.

Maşina agenţiei tuşi şi motorul se opri, apoi porni din nou cîteva secunde, tuşi din nou, mîrîi şi se opri de-a binelea.

Apucasem să deschid portiera înainte de a mă opri. Nu era nici o mişcare pe şosea, afară de luminile constante şi stăruitoare care se apropiau acum cu tenacitate.

Am aruncat o privire în jur şi locurile nu-mi plăcură de fel. De o parte a şoselei, întunecoasă şi tăcută, se înălţa o uzină. Era înconjurată de un gard înalt, pe care la intervale regulate apărea inscripţia: *Accesul interzis.* Era şi o cale ferată cu cîteva vagoane de marfă închise, nu departe de şosea. Ceva mai departe se zărea un depozit împrejmuit de un gard înalt de lemn, care ascundea interiorul curţii.

Era desigur logic să rămîn pe lîngă mașină și să rog pe vreun automobilist să mă remorcheze pînă la cea mai apropiată stație de benzină.

Simțeam însă că nu era cazul să procedez logic.

Am căutat cu privirea o ascunzătoare bună. Dar așa ceva nu se zărea.

Am traversat în fugă șoseaua și m-am strecurat pe sub un vagon de marfă, pitulîndu-mă cît mai bine în umbră.

Era însă o ascunzătoare mizerabilă.

Farurile oscilară de-a lungul șoselei și mașina care venea în urma mea se opri. Am auzit ușile deschizîndu-se și apoi trîntindu-se cu zgomot. O voce de bărbat strigă :

— Hei, ce s-a întîmplat ? Totu-i în regulă ?

În tăcerea nopții se auzea zgomotul lin al motorului.

O altă voce, de data aceasta de femeie, spuse :

— Trebuie să fie pe undeva pe aici. O fi rămas fără benzină. Era doar în fața noastră.

Stăteam înțepenit sub vagonul de marfă. Cei doi cercetau locurile. Urmăream umbrele lor și din cînd în cînd le zăream picioarele. Ale bărbatului erau musculoase și scurte. Ale femeii ar fi fost bune pentru o reclamă de ciorapi, dar vocea care le însoțea era aspră.

— E cel mai al naibii lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse bărbatul. Era chiar în fața noastră, nu-i așa, scumpo ?

— Sigur, era mașina lui. Nu poate să fie departe. Vezi vagoanele astea de marfă ?

— La ce dracu' să fi sărit din mașină ca să se bage pe sub vagoane ? întrebă iritat bărbatul. Normal ar fi să facă ceea ce ar face oricine atunci cînd i se termină benzina. Să rămînă lîngă mașină și să aștepte să vină cineva. Cînd a văzut mașina noastră, ar fi trebuit să ne oprească și să ceară ajutor.

— Dar vezi că el n-a făcut ceea ce ar fi trebuit să facă.

După o pauză, femeia adăugă :

— Înțelegi de ce ?

— Nu eram destul de aproape ca să se sperie.

— Atunci mai e în mașină, spuse femeia ironic.

Am auzit cum bărbatul se cățăra pe scărița de fier a unui vagon, apoi pașii îi răsunară pe acoperișul vagoane-

lor. Femeia mergea pe jos de-a lungul vagoanelor, uitîndu-se printre ele.

Am coborît lunecînd din ascunzătoare și, ținîndu-mă în umbră, am pornit în fugă de-a lungul liniei ferate.

Motorul automobilului lor megea încet cu un zgomot liniștitor.

În spatele meu răsună deodată vocea bărbatului :

— Hai să ne uităm pe sub vagoane. Pe sus nu e.

— Trebuie să fie pe undeva, spuse femeia cu ciudă. N-a putut să se cațăre pe nici unul din garduri și... Hei, uite-l !

Bărbatul scoase un strigăt și amîndoi o luară la fugă după mine.

Am sărit în automobilul lor trîntind ușa, am ambalat energic și mașina porni.

Abia după ce făcusem vreo patruzeci de metri, am zărit în întunericul din spate cîteva mici puncte luminoase. Deodată geamul de la spate se crăpă în mii de fărîme, iar retrovizorul nu mai era bun de nimic.

La prima intersecție am încetinit apucînd-o la stînga, iar la a doua am cotit la dreapta.

Mă găseam într-un cartier de locuințe.

Înainte de a părăsi mașina, ochisem un tramvai. Apoi, din prudență, am aruncat o privire la numărul de înregistrare de pe permisul de circulație prins de volan.

Mașina era înregistrată pe numele unui oarecare Samuel Lowry. Permisul dădea și adresa : Rippling Avenue, nr. 968.

Am făcut semn vatmanului să oprească, m-am urcat și am mers cu tramvaiul pînă la un taxi care staționa lîngă bordură. Am coborît din tramvai și am luat taxiul. I-am spus șoferului să oprească în Mono Drive, la nr. 1810.

Cînd am ajuns acolo, casa era cufundată în întuneric. Șoferul voia să aștepte, dar l-am asigurat că prietenii mei trebuie să se întoarcă cît de curînd. Am plătit cursa și, după ce taxiul plecă, m-am apropiat de numărul 1925.

Casele din jur trebuie să fi costat ceva parale. Nu era un cartier pretențios, de mare opulență, dar era desigur unul peste medie, cu construcții recente. Casele erau moderne, cu multe geamuri ; majoritatea erau joase, cu un singur cat, avînd curbe bine conturate, planuri compli-

cate şi curţi interioare. Nu intrau în categoria celor cu piscină particulară, dar nu erau nici prea departe.

Casa pe care o căutam avea linii curbe în jurul camerei de zi, iar în dos se întindea pînă la un garaj. De partea cealaltă se înălţa o aripă lungă menită să ocrotească o curte interioară.

Înainte de a intra voiam să arunc o privire asupra curţii interioare.

Pe aici era puţin gazon, cîţiva arbuşti decorativi şi un gard viu.

Am luat-o de-a lungul gardului viu, m-am strecurat printre arbuşti şi, trecînd prin spatele garajului, am ajuns în curtea interioară.

Era bine să fi avut o lanternă ca să pot găsi drumul. O parte din curte era asfaltată, iar restul era acoperită cu gazon semănat recent. Înainte de a-mi fi dat seama unde mă aflam, mă şi poticnisem în pămîntul moale.

M-am retras spre porţiunea asfaltată.

Casa fusese construită în aşa fel încît geamurile dormitoarelor din această aripă, care dădeau în curtea interioară, să fie ferite de orice privire indiscretă. Fata care se găsea în dormitorul luminat nici nu se sinchisise să tragă jaluzelele de la ferestrele camerei.

Aveam în faţă o clădire modernă, cu cercevele metalice, uşi cu geamuri, ferestre mari care se deschideau şi se închideau din interior prin simpla răsucire a unui mîner.

Dormitorul fusese proiectat în aşa fel încît să fie cît mai însorit şi aerisit. Izolarea faţă de exterior putea fi asigurată prin draperii grele prinse de-a lungul întregului perete al dormitorului, dar în momentul de faţă draperiile erau trase neglijent la o parte.

Blonda cu părul de culoarea caramelei cu lapte care stătea în faţa oglinzii, examinîndu-şi cu evidentă satisfacţie corpul pe jumătate dezbrăcat, nu era alta decît fata care mă agăţase noaptea trecută şi mă dusese apoi la motel.

Am ezitat o clipă, apoi, hotărînd că a sosit timpul să lămurim lucrurile, mi-am urmat drumul.

Fata auzi paşii răsunînd pe asfalt cînd ajunsesem lîngă balconul care ducea în curte şi spre care se deschideau uşile cu geamuri. Ridică o oglindă de mînă, prinse

mișcarea și se întoarse brusc, examinîndu-mă cu ochi mari. Era gata să țipe, dar se controlă imediat.

Se uita la mine consternată, nevenindu-i să-și creadă ochilor în timp ce urcam cele patru trepte de cărămidă care duceau spre balcon.

— Pot să intru ?

Deschise ușa fără un cuvînt. Părea hipnotizată.

— Cum... cum de m-ai găsit ?

— N-a fost ușor. Vrei să stăm de vorbă ?

— Nu.

— Nici nu mi-am închipuit c-ai să vrei, dar cred c-ar fi bine s-o faci.

— Eu... eu... m-am gîndit la tine, spuse ea și, ducîndu-și deodată degetul la buze, îmi făcu semn să nu fac zgomot. Dacă vorbim tare, s-ar putea să ne audă sora-mea.

Apoi, cu un chicotit nervos, luă capotul trîntit la picioarele patului și și-l puse pe ea.

— Mi-e teamă că mă dau degeaba în spectacol. Eu...

— Mi-ai tras clapa noaptea trecută, m-am grăbit să completez.

— Da, zîmbi ea. Ți-ai închipuit desigur că sînt o ticăloasă.

— Nu contează ce mi-am închipuit eu ; contează ce-și închipuie poliția.

— Poliția ? Ce-o privește ?

— Te-ai descurcat cu multă dibăcie. Te-ai dus pînă la locul de parcare și ai luat mașina lui Dover Fulton. Apoi ai început să cauți un fraier. M-ai găsit pe mine. M-ai dus la motelul Kozy Dell. Știai că mă voi înscrie sub numele de Dover Fulton și știai bine că Dover Fulton și Minerva Carlton se aflau într-una din camere. Te-ai prefăcut că ești beată. Te-ai...

— Eram beată.

— Minți !

Fata roși, dar am continuat.

— Nu fi proastă. Ne prefăceam amîndoi. I-ai dat chelnerului cinci dolari ca să-ți aducă sirop simplu de fiecare dată cînd comandai whisky. Eu însă i-am dat zece ca să aflu ce plănuiești și să-mi aducă și mie sirop de fiecare dată cînd comandam whisky.

— Deci, tu... tu... tu...

— Exact.

Fata se lăsă pe marginea patului și, cu totul pe neașteptate, începu să rîdă.

M-am apropiat și m-am așezat alături. Se aplecă și-mi luă mîna.

— Donald, te rog, nu fi supărat. N-a fost cum îți închipui.

Tăceam.

Își puse un picior peste celălalt și capotul lunecă de pe umerii catifelați. Nu făcu nici un efort pentru a se acoperi. Ședea mișcîndu-și piciorul înainte și înapoi. Era nervoasă și atrăgătoare. Încerca să se concentreze. La fiecare mișcare a piciorului capotul aluneca în mod provocator.

— Să știi că va fi mai bine pentru tine să spui adevărul decît să născocești iarăși vreo minciună. Mai ai la dispoziție o singură repetiție, ș-apoi ai să stai de vorbă cu poliția.

— Nu cu poliția, Donald.

— Ba cu poliția, am insistat eu.

— Dar ce-am făcut ca poliția să se ocupe de mine ?

— De pildă, o crimă.

— Crimă ? exclamă ea.

Și dîndu-și seama că țipase, își duse brusc mîinile la gură, ca și cum ar fi vrut să împingă înapoi cuvîntul rostit.

— Donald, ești nebun ?

— M-ai lăsat acolo, la motel. Ai ieșit afară și ai cercetat locurile pînă cînd ai dat de camera pe care o căutai. Ai bătut la ușă. Ai intrat înăuntru și ai făcut o scenă. Dover Fulton și-a scos pistolul și a tras în tine. Tu...

— Donald, ești nebun ! Nebun de legat !

— Să zicem că da. Atunci spune tu cum a fost !

— Bine, o să spun. O să-ți spun adevărul. Ai să mă urăști, dar eu nu vreau ca tu să mă urăști, Donald, eu... te... îmi placi. Eu...

— Da, știu. O altă scenă de seducție bine modulată. Ai un trup frumos. Ți-a adus o mulțime de servicii. Obții cu ajutorul lui ce dorești, pe măsură ce te stre-

cori prin viață. Mi-ai dat o reprezentație de vino-ncoa' aseară. Hai să încercăm acum adevărul.

M-am aplecat peste trupul aproape dezgolit și am apucat capătul capotului. Stătea nemișcată, fără să opună rezistență. Aștepta. Am ridicat capotul de jos și i-am învelit picioarele.

Fata rîse.

— Nu poți să reziști.

— Nu, am răspuns.

— Ești un tip ciudat.

— Cred că da. Sînt ridicol. Sînt demodat. Din cînd în cînd îmi place să mi se spună adevărul, iar picioarele astea încurcă treaba.

— Bine, am să-ți spun adevărul pentru că... pentru că... la naiba, pentru că în momentul ăsta nu-mi vine în minte nici o minciună convingătoare. Prezența ta îmi tulbură echilibrul în aceeași măsură în care picioarele mele ți-l tulbură pe al tău.

— Dă-i drumul. Descarcă-ți sufletul cît ești dispusă s-o faci.

— Am să-ți spun toată povestea. Lucille Hollister e numele meu adevărat. Am fost măritată, dar căsătoria n-a mers bine. Cînd ne-am despărțit, soțul meu mi-a făcut un act de proprietate. Aveam bani și...

— Lasă detaliile biografice. Rezumă-te la ce s-a întîmplat azi-noapte. Cauți să cîștigi timp și asta mă face din ce în ce mai bănuitor. Dac-ai voi să spui adevărul, n-ai mai bîjbîi atîta.

— Dar, Donald, spun adevărul. Aș vrea însă să mă înțelegi, aș vrea să... îmi placi cum nu mi-a mai plăcut nimeni de multă vreme. Tu... vezi, tu știi să te porți frumos cu o fată. Ai fost minunat aseară.

— Nu mai bate pasul pe loc și spune ce ai de spus.

— Dar nu bat pasul pe loc, ci încerc să explic...

Fata își schimbă ușor poziția pe pat. Mîna ei se afla pe umărul meu. Ochii mă priveau rugători.

— Te rog, Donald, te rog, crede-mă.

— Spune ceva ca să te cred, dar fă-o repede. Poliția e pe drum, vine încoace.

— *Poliția ! Aici !*

Am încuviințat.

— Donald, dar nu se poate... N-ai să-mi faci una ca asta.

— Nu e vorba de ce fac eu, e vorba de ceea ce-ai făcut tu.

— Bine, Donald, dar ce pot să fac ?

— În primul rînd, să-mi spui adevărul. Apoi, *poate* am să te ajut.

— O să crezi că sînt o ticăloasă, zise ea.

N-am răspuns nimic.

— Bine, atunci iată povestea, în linii mari. Sora mea n-a fost niciodată căsătorită. O cheamă Rosalind Hart. Sîntem din Colorado. Ne aflăm aici de vreo trei sau patru săptămîni. Sora mea e mai tînără ca mine cu patru ani. E o fată dulce. Ea nu se... vreau să spun că e fată cuminte. E romantică, sensibilă și s-a îndrăgostit de Stanwick Carlton din prima clipă. E absolut nebună după el. La un moment dat s-au logodit. El fusese primul bărbat din viața ei, primul care a făcut-o să-și dea seama că crescuse și devenise femeie. Îl iubește, îl iubește prea mult. Donald, știi cum e. Cînd o fată se îndrăgostește pînă peste cap, bărbatul începe la un moment dat să se plictisească. Capătă prea multă siguranță. Bărbatul vrea să cucerească femeia. Vrea să fie obligat să facă un tîrg și nu să capete marfa împachetată și oferită de fiecare dată cînd face o mișcare. Vrea să simtă că *el* e cel care vinde. O fată isteață, una care să cunoască mai bine bărbații decît Rosalind, l-ar fi fermecat complet pe Stanwick Carlton. Ce-i drept, și el a fost fermecat mult timp, dar pînă la urmă ea era prea accesibilă, prea facilă. Am încercat s-o previn, dar mi-a rîs în nas, spunînd că se vor căsători și vor trăi fericiți pînă la adînci bătrîneți. Și știi ce s-a întîmplat.

— Ce s-a întîmplat ?

— După cîtva timp el s-a săturat. Ea era întotdeauna prezentă, întotdeauna în adorație, întotdeauna gata să-i îndeplinească cea mai mică dorință. Nu se uita la nici un alt bărbat și nici nu-i lăsa pe bărbați să se uite la ea. N-a avut destulă minte să facă pe inaccesibila.

— Și și-a făcut apariția Minerva ?

— Ai dreptate. Minerva avea fler, era iute și pasionată. Nu vorbesc prostii, știu ce spun. O femeie se pricepe la femei.

— Bine, să zicem că i-a dat tîrcoale. Și-apoi ?

— A venit în Colorado. Și-a dat seama într-o clipă cum stau lucrurile și a început să facă pe inaccesibila.

— Și atunci Stanwick Carlton a luat-o imediat de soție ?

— Nu fi prost, lucrurile s-au petrecut cu totul altfel. A început să-l intereseze, dar ea umbla cu nasul pe sus, îl privea distant și trecea mai departe. El a ridicat mănușa. Cred că intenționa să-i demonstreze că, dacă vrea, poate să-i găurească armura. Pe urmă avea de gînd să se întoarcă la Rosalind. Dar pînă să se dezmeticească a fost prins în capcană și s-a trezit însurat. Cred că bietul băiat nici nu și-a dat seama ce i se întîmplă pînă cînd s-a pomenit căsătorit de-a binelea, după ceea ce numesc ziarele o curte vertiginoasă. Curte vertiginoasă, repetă ea cu ciudă. Și ce vertiginoasă. Numai că nu el a pornit vîrtejul.

— Continuă, am îndemnat-o.

— Erau căsătoriți de doi ani. Știam că Minerva o să facă o prostie. De aceea n-o slăbeam din ochi. A venit aici, în vizită la o prietenă de-a ei pe care o cheamă Bushnell. Și-au petrecut vacanța pe plajă și și-au făcut de cap. Apoi Minerva s-a întors la Colorado. Cînd am aflat că are de gînd să revină în California, m-am aranjat s-o pot urmări.

— Să faci pe detectiva, da ?

— Ai dreptate, și era atît de simplu. Cum a sosit în oraș, a luat legătura cu Dover Fulton. În prima seară însă a luat masa cu altul. Apoi s-a întîlnit de cîteva ori cu Fulton. Săptămîna trecută s-au dus la motelul acela și s-au înscris ca soț și soție. Au stat acolo pînă după miezul nopții. Ea l-a dus înapoi în oraș cu mașina, iar Fulton și-a luat-o pe a lui de la locul de parcaj și s-a dus acasă.

— Îmi închipui că atîta infidelitate îți făcea greață.

— Nu fi stupid, răspunse ea. Îmi plăcea grozav. Țineam în mînă toate atuurile jocului. Nu voiam decît să le joc cu pricepere.

— Și atunci ?

— Și atunci, noaptea trecută, cînd am aflat că se duc la același motel unde mai fuseseră, eu... eu... m-am hotărît să-i prind cu mîța-n sac și să fac ca numele lor să ajungă în ziare.

— Și ce-ai făcut ?

— Te-am agățat pe tine. Te-am făcut să mă duci la motel, să te înscrii ca Dover Fulton cu soția și am avut grijă să conduci mașina lui Fulton. Apoi m-am furișat afară și am telefonat la poliție că mașina ar fi fost furată. Știam că în aceste cazuri poliția verifică în primul rînd motelurile, fiindcă acestea țin un registru în care se trece marca mașinii și numărul permisului de circulație. Știam că poliția va avea informații cu privire la mașina lui Dover Fulton înainte de miezul nopții.

— Și ți-ai închipuit c-o să mă umfle ca pe un fraier ?

— Nu fi copil ! Nu voiam să apari de loc. Voiam să pun mîna pe cineva destul de deștept și de bănuitor, care să simtă că ceva e putred la mijloc de îndată ce-am șters-o și să plece și el. Am văzut cînd ai ieșit și ai luat-o înainte. Poliția urma să găsească mașina furată la motelul Kozy Dell. Aveam de gînd să-i telefonez doamnei Fulton și să-i spun că bărbatul ei o înșală, că toată povestea cu mașina furată fusese o păcăleală și că, de fapt, el se afla la motel, unde venea regulat cu femeia aceea, de două săptămîni. Faptul că mașina lui fusese găsită acolo ar îndemna-o să facă cercetări și desigur că patroana motelului l-ar fi identificat pe Dover Fulton ca persoana ce se înscrisese sub numele de Stanwick Carlton.

— Și bineînțeles că aveai de gînd să-l anunți pe Stanwick Carlton de aventurile neveste-si ?

— Cred și eu.

— Ești o fetiță dulce, nu-i așa ?

— Nu-s dulce, răspunse ea. Sînt o tigroaică, am gheare și lupt pentru Rosalind. De fapt, Stanwick a iubit-o întotdeauna și o mai iubește și acum. Minerva n-a făcut decît să-și taie doar o felie de tortă. A găsit un bărbat potrivit pe care a pus mîna, folosind nițică psihologie aplicată. Da, nițică psihologie, iar Rosalind nu era decît

un miel blînd și nevinovat, fără nici o șansă de reușită. Să știi că Minerva era o femeie care știa să se descurce.

— Și după ce ai ieșit afară, și m-ai plantat acolo, ai auzit niște împușcături.

Am zărit o șovăială în ochii Lucillei.

— Ai auzit ? am repetat întrebarea.

Degetele i se înfipseră în brațul meu.

— Ai auzit ?

— Da.

— Unde erai ?

— Într-unul din garaje. Am așteptat pînă te-am văzut ieșind din cabină. Apoi am hotărît să fac semn vreunei mașini care trecea și... și atunci am auzit împușcăturile.

— Ai înțeles despre ce era vorba ?

— Păi... am crezut că sînt împușcături, dar dacă aș fi știut din ce cameră veneau, atunci... cred că aș fi... da, cred că... nu...

— Nu, am întrerupt-o eu, cred că nu. Cîte focuri ai auzit ?

— Trei.

— Ești sigură ?

— Da.

— Cît era ceasul ?

— Era exact zece și șapte minute.

M-am uitat la ceas și am întrebat-o :

— Și apoi ce-ai făcut ?

— Să-ți spun drept, Donald, mi-a fost frică și m-am ascuns. Am stat la pîndă. Am văzut mișcare în camera aceea după ce s-au tras focurile și am văzut o mașină care pleca. Atunci am șters-o. Abia mai puteam să merg. îmi tremurau picioarele.

— Și apoi ?

— Am oprit o mașină. Am spus povestea obișnuită, că fusesem cu un bărbat care mă părăsise în drum. Omul de la volan a fost cavaler.

— Te-a adus pînă aici.

— Nu fi prost. N-am vrut să las nici o urmă. L-am rugat să mă ducă pînă la un hotel din partea de jos a orașului. I-am spus că locuiam acolo. După ce-a plecat, am luat un taxi și-am venit aici.

— Îmi închipui că i-ai plasat omului o poveste ornamentală cu detalii sinistre.

— Bineînțeles. Cînd un bărbat ia o fată în mașină la ora asta se așteaptă cel puțin la o poveste interesantă.

— Cel puțin ? am stăruit eu.

Fata rise.

— Donald, ești dulce și naiv.

— Individul s-a dat la tine ?

— Evident, Donald, nu face pe prostul. Sînt drăguță și a crezut că pornisem în căutare de aventuri și că pur și simplu nu-mi plăcuse celălalt cu care fusesem.

— Și atunci, cum de s-a potrivit că ai scris pe dosul meniului adresa motelului Kozy Dell și cum de...

— Donald, n-am făcut eu asta.

— N-ai făcut ce ?

— N-am scris-o eu.

— Era totuși în pachetul de țigări pe care...

— Știu că era acolo, dar n-am scris-o eu.

— Atunci cine ?

— Dac-aș ști asta, aș ști și altele. Caut să aflu. Vezi, Donald... Nu, n-am să ți-o spun pînă... nu te cunosc mai bine.

— Ești o pisicuță care se ține de intrigi, da ?

Se întoarse pe pat și-și ațintì ochii asupra mea.

— Da, răspunse scurt și, punîndu-și mîinile pe obraji, mă atrase spre ea și mă sărută.

Un sărut lung, de care merită să-ți amintești. Apoi, brusc, mă respinse.

— Acum le știi pe toate, nu-i așa ?

Mă privi provocator.

— Da, am zis, ridicîndu-mă de pe pat și pornind spre ușă.

— Unde te duci ?

— Mai întîi, am să telefonez unui prieten de-al meu — sergentului Sellers. Lucrează la Brigada Criminală și mă crede mincinos. Ai să vorbești cu el.

— Donald, nu poți ieși pe-acolo.

— Bine, am să ies pe-aici.

— Nu, Donald, nici pe-aici nu se poate. În camera din față e sora mea.

— Unde-i doamna Arthur Marbury ?

— Nu-i acasă. Dragă Donald, te rog, lasă-mă să răsuflu. Voi merge... oriunde.

— Cum adică, oriunde ?

— Chiar așa. Hai să dăm înapoi acele ceasornicului cu douăzeci și patru de ore... n-am nimic împotrivă.

— Vrei să spui...

— Doamne Dumnezeule, chiar să te-nvăț eu ce să faci ?

— Îmbracă-te, i-am poruncit.

— Am să mă îmbrac în grabă, iar tu, Donald, du-te în dormitorul care dă în camera de zi și așteaptă-mă. Mă îmbrac și vin imediat. Pe urmă, intrăm împreună la soră-mea și te prezint. O să creadă că ai venit să mă iei și că ți-am dat drumul prin ușa laterală care dă în curte. Ea citește un roman și...

— Și dacă nu mai citește romanul și...

— Nu, nu, Donald. O să-ți placă, e o fată dulce și nevinovată. Are inima zdrobită și citește tot timpul. Nu face decît să citească. Nu iese nicăieri și se frămîntă într-una. E ceva înduioșător. Cînd ai s-o vezi, Donald, ai să-ți dai seama că nu te-am mințit. N-ai să-mi porți pică pentru tot ce-am făcut. Și am să-ți... dovedesc că știu să mă țin de cuvînt. Serios. N-am putut să dorm noaptea trecută și m-am tot gîndit la tine. N-am vrut să te folosesc drept... știi tu... n-am vrut să mă port așa.

Mă luă de braț și mă împinse spre ieșire, arătîndu-mi ușa de pe coridor.

— Stai acolo, Donald și așteaptă-mă. N-o să dureze, vin îndată.

Am făcut cîțiva pași, așteptînd să închidă ușa. Apoi m-am furișat în vîrful picioarelor pînă la capătul coridorului, am coborît cîteva trepte și, dînd la o parte draperia ce acoperea o arcadă, mi-am aruncat privirea într-o cameră de zi mobilată în stil sudist.

Pe un șezlong sta tolănită o fată brunetă, cu o carte într-o mînă, cu o țigară în cealaltă. Era atît de cufundată în lectură, încît ochii păreau să găurească paginile. După cît mi-am putut da seama, în casă nu se mai afla nimeni.

M-am îndreptat spre dormitorul din fund de care vorbise Lucille. Semăna leit cu primul, cu singura deosebire

că geamurile dădeau spre curtea vecină. Draperiile erau trase, acoperind geamurile.

Mă aflam într-un dormitor de tînără fată, cu obiecte de toaletă risipite pe măsuța din fața oglinzii, cu un pat frumos și un fotoliu adînc și confortabil, în spatele căruia era o lampă cu picior. Alături, pe o masă, fuseseră așezate cîteva reviste și o carte.

M-am instalat în fotoliu, apoi mi-am amintit că aveam urme de ruj pe față. M-am dus la oglindă, am scos batista și am frecat pata roșie și grasă din jurul gurii.

Am căutat un telefon, dar așa ceva nu se găsea în dormitor.

M-am cufundat din nou în fotoliu, mi-am aruncat privirea asupra unei reviste, apoi am luat cartea.

Era povestea unor tineri îndrăgostiți. Am răsfoit puțin romanul, apoi am prins gust și m-am apucat să citesc.

Începea cu o descriere dulceagă. Apoi intra în scenă o femeie rea și lipsită de scrupule. Băiatul se zăpăcea. Femeia avea de-a face cu un puști care nu cunoștea viața și-i venea ușor să-l influențeze. Sentimentul pentru cealaltă fată era atît de platonic, încît devenea chiar plictisitor.

Cartea fusese atît de citită încît coperta era ferfeniță. Romanul era învelit în celofan. Ai fi crezut că e *Biblia* surioarei.

Mi-am umezit buzele și o neliniște nedefinită se furișă în minte. Nu-mi puteam da seama ce era. Apoi am înțeles că era gustul rujului Lucillei care se menținea pe buze.

Mi-am scos batista și mi-am frecat cu putere gura, apoi m-am cufundat din nou în carte.

Îmi dădeam vag seama de scurgerea timpului. Lucille se îmbrăca mult prea încet. Deodată îmi trecu prin cap că ar fi putut să iasă în curtea interioară prin ușa cu geamuri. Aceasta însă nu i-ar fi servit la nimic, acum cînd știam cine e și unde s-o găsesc. Soră-sa ședea în camera din față și citea un roman. N-aveam decît să intru și să mă prezint, sau puteam să ies pe dincolo, prin dormitor.

Cineva deschise ușa și se opri în prag.

— În sfîrșit, era și timpul, am exclamat.

Se auzi un strigăt înăbușit. Ridicînd ochii, am văzut că în prag nu era Lucille, ci sora cea brunetă.

Privindu-i fața speriată și palidă, ochii mari negri și obrajii supți, mi-am dat seama de asemănarea dintre ele. Era într-adevăr sora Lucillei, cu cîțiva ani mai tînără, fragedă și sensibilă. Avea o privire profundă. Fata era gata să mai scoată un țipăt.

M-am ridicat.

— O aștept pe Lucille, am încercat s-o liniștesc. Se îmbracă și mi-a spus s-o aștept aici.

Vocea mea o calmă.

— Dar cum ați intrat ?

— Lucille mi-a dat drumul prin ușa laterală.

— Prin ușa laterală ?

Am încuviințat.

— N-am auzit nimic.

— Citeați o carte și păreați cu totul fermecată, i-am explicat.

— Într-adevăr citeam, dar nu eram... ci...

— Lucille mi-a recomandat să nu fac gălăgie și m-a instalat aici. Spunea că vrea să se schimbe.

— Nu înțeleg de ce v-a instalat aici. Acesta e dormitorul meu.

— Cred că Lucille a terminat cu îmbrăcatul și vă va da ea toate explicațiile.

— Unde e ?

— Pe undeva, în partea cealaltă a coridorului, am spus, arătînd nehotărît într-o parte a casei. Cred că odaia ei e pe acolo.

Rosalind mă privea cu ochii mari în care se citea spaima. Nu știa dacă s-o ia la fugă țipînd, sau să pornească liniștită pe coridor.

Am făcut un pas în direcția ei, ceea ce declanșă reacția. Se avîntă pe coridor strigînd : „Lucille ! Lucille !“

Se aruncă spre ușa dormitorului Lucillei, o deschise și rămase încremenită în prag.

I-am zîmbit încurajator.

— E-n regulă, Rosalind ! În curînd o să mă cunoști mai bine.

Fata făcu un pas, apoi scoase un țipăt, un țipăt de groază, ascuțit și pătrunzător. Apoi începu să strige cît o ținea gura :

— Ajutor ! Poliția ! Poliția !

Vocea ei răsuna în tot cartierul.

M-am apropiat, ca să pot vedea peste umărul fetei. Lucille își scosese capotul și celelalte obiecte vaporoase pe care le purtase cînd am zărit-o prima dată. Era în sutien și chiloți negri.

Fusese sugrumată cu propriul ei ciorap. Era înnodat în jurul gîtului. Moarta zăcea întinsă pe jos. Corpul rămăsese delicat și grațios, dar fața era schimonosită și desfigurată.

— Poliția ! Poliția ! Au omorît-o !

Un bărbat din casa de peste drum întrebă :

— Ce s-a întîmplat ?

— Ajutor, poliția ! Au omorît-o ! țipa Rosalind.

Se auzi o ușă trintită și pașii unui bărbat răsunară grăbiți pe asfalt.

M-am întors brusc și am pornit pe coridor, am coborît cele cîteva trepte care duceau în camera de zi, am traversat-o și m-am strecurat în curtea interioară, pe ușa laterală. Am ajuns pe trotuarul cufundat în întuneric.

Aveam nevoie de timp ca să chibzuiesc și nu puteam rămîne în casa aceea, în orice caz nu cu justificarea neverosimilă pe care o aveam la îndemînă.

UN CEC FĂRĂ ACOPERIRE

În ziare povestea a apărut senzațională, pe baza unor informații amețitoare.

Fata stătea în fața oglinzii, gătindu-se cu grijă pentru o întîlnire pe care urma s-o aibă în seara aceea. Era cald. Ușile dinspre curtea interioară rămăseseră deschise și, cum ferestrele erau ferite de orice privire indiscretă, fata neglijase să mai tragă jaluzelele.

Un maniac sexual, un fel de Jack Spintecătorul, dădea tîrcoale prin curte. Aruncîndu-și ochii pe fereastră, ar fi zărit în fața oglinzii fata pe jumătate îmbrăcată.

O luase spre dormitor de-a dreptul prin curte, dar călcase pe gazonul moale, semănat de curînd. Pămîntul era bine udat de grădinar și individul se cufundase în el pînă la glezne. După primii pași se întorsese și refăcuse drumul pe asfalt. Apoi se îndreptase direct spre dormitor. Pe asfalt dăinuiau urmele lăsate de noroiul de pe pantofii lui. Omul urcase pe scară în vîrful picioarelor.

Fata stătea în fața oglinzii, fardîndu-se și gîndindu-se ce rochie să-și pună. Își aplicase creme, se pudrase și se rujase. Își făcea sprîncenele și genele.

Deodată avusese o senzație neplăcută, își dăduse seama că cineva era în spatele ei. Dăduse să fugă, dar era prea tîrziu.

Unul din propriii ei ciorapi îi fusese aruncat peste cap și în jurul gîtului. Nodul fusese strîns cu putere, iar un genunchi necruțător îi apăsase spatele. Fata încercase în zadar să strige.

Ciorapul de mătase se strîngea tot mai tare, tot mai mult.

Lupta ei fusese slabă și inutilă.

Sufocîndu-se, fata mai încercase să dea din mîini și din picioare, dar genunchiul criminal o împinsese la pămînt.

Mîini musculoase și puternice răsuceau tot mai mult ciorapul de mătase. Cîteva mișcări convulsive, și apoi liniște deplină. Liniștea morții.

După aceea criminalul o întorsese cu fața în sus, se aplecase asupra ei și o sărutase. Rujul șters de pe buzele ei vorbea de acest ultim sărut. Sărutul morții.

Un articol obișnuit pentru o foaie de senzație. Era însoțit de portretul moartei, de fotografia cadavrului puțin acoperit, întins pe podea.

Dar ziarele nu se opreau aici.

Bănuitul criminal se dusese apoi în camera de alături, care era dormitorul surorii victimei. Intrase în cameră, poate în căutarea unei noi jertfe, poate ca să aștepte momentul cînd sora cea mică s-ar fi dus la culcare.

În timp ce se afla în acest dormitor, începuse să citească o carte.

Ce bandit cu gusturi literare!

Și aceasta era ceva obișnuit în reportajele de senzație.

Cartea se întîmplase să fie romanul preferat al Rosalindei Hart, cartea ei de căpătîi. Fusese învelită în celofan și poliția, știind că banditul pusese mîna pe ea, o cercetase imediat după ce sosise la locul crimei, obținînd nu numai amprente digitale perfecte, dar și forma mîinii criminalului.

Sora victimei a relatat că atunci cînd intrase în dormitor, omul citea și în timpul acesta își ștergea gura cu batista, căutînd probabil să îndepărteze urmele de ruj de pe buzele fetei ucise, care l-ar fi putut trăda. Criminalul fusese atît de uimit de apariția surorii, încît sărise în picioare lăsînd să-i cadă batista. Poliția, analizînd urmele de ruj de pe batistă, a constatat fără putință de îndoială că rujul provenea de pe buzele victimei. Batista purta și marca, ce-i drept cam ștearsă, a unei spălătorii. Deocamdată n-au dat de urmele ei, dar sperau să reconstituie marca și s-o utilizeze pentru dezlegarea crimei.

În timp ce citeam ziarele, simțeam că mă aflam pe marginea unei prăpastii, că stau pe o stîncă pe jumătate desprinsă, privind într-o genune fără fund.

Îmi veni în minte vizita pe care o făcusem cu ani în urmă la o închisoare. Mi se arătase și camera de execuție, trapa pătrată a eșafodului, un mic mecanism pe care la prima vedere nu-l deosebeai de podea, dar care avea un echilibru atît de precar, încît la cea mai ușoară atingere lăsa să cadă o ușă grea cu un zgomot atît de grăitor și de hidos, încît nu putea fi uitat de nimeni. Zgomotul acesta cu ecouri profunde este în așa fel sincronizat, încît cei de față la execuție să nu audă trosnetul oribil al oaselor condamnatului în momentul cînd cade întinzînd funia, iar ștreangul îi dislocă vertebrele cervicale desprinzîndu-le de șira spinării și lungindu-i gîtul ca un braț subțiat, în timp ce frînghia pătrunde în carnea tremurătoare.

Aveam impresia că mă aflu pe una din aceste platforme nesigure, în timp ce călăul îmi pune peste cap o cagulă neagră și-mi fixează în jurul gîtului o frînghie.

Am cercetat de formă locul de parcaj al agenției. Automobilul nr. 2 al agenției, în care fusesem cînd cu povestea cu benzina și pe care-l abandonasem luînd cealaltă mașină, era la locul lui obișnuit.

Am făcut contactul și am constatat că rezervorul de benzină era plin. Supraveghetorul parcajului nu văzuse cînd mașina fusese parcată. Probabil că fusese adusă în timpul nopții, căci la venirea lui mașina se afla la locul obișnuit.

N-am mai întrebat nimic.

M-am îndreptat spre agenție cu ziarul de dimineață sub braț, încercînd să par cît mai nepăsător.

Secretara mea, Elsie Brand, își ridică ochii de pe mașina de scris.

— Ai avut o duminică plăcută ? mă întrebă ea zîmbind.

— Foarte plăcută.

— Arăți foarte vioi.

— Mă simt de minune, am asigurat-o eu, iar tu arăți ca o vedetă de cinema. Bertha a venit ?

Încuviință din cap.

— Vrea să te vadă.

— Dacă mă caută cineva, sînt la ea, am zis și am intrat în biroul particular al Berthei.

Aceasta mă străpunse cu ochişorii ei strălucitori, apoi se răsuci bine în scaunul pivotant. Scaunul scîrţîi în chip de protest. Bertha mă invită pe scaunul din colţul camerei destinat clienţilor.

— Dă un picior uşii, iubitule.

Am închis uşa.

— Cum stau lucrurile ? Donald, ai făcut ceva ca să căpătăm şi noi o părticică din cei optzeci de mii de dolari ?

— Ce-i cu valiza ?

— Strașnică idee ai avut ! Cu valiza a fost uşor. Cînd îi spui Berthei ce să facă, Bertha o face.

— Unde-i valiza ? am insistat.

Bertha împinse înapoi scaunul pivotant şi scoase de sub birou o valijoară.

— Cum ai pus mîna pe ea ?

— M-am dus la Stanwick Carlton şi i-am spus că încerc să fac nişte cercetări cu privire la cazul în chestiune şi că, după părerea mea, teoriile poliţiei sînt greşite. I-am spus că s-ar putea să fie vorba de o înscenare sub care se ascund lucruri mai grave.

— Ce lucruri ?

— Dumnezeule, nu i-am spus nimic. L-am zăpăcit cu tot felul de generalităţi ameţitoare. Bietul de el avea inima frîntă şi a plîns pe umărul meu. Apoi i-am strecurat povestea. Era deja pregătit. Cînd i-am spus că-mi trebuie valiza, mi-a dat-o şi m-a şi sărutat. Pe cinstea mea, iubitule, nemernicul ăsta m-a sărutat !

— În schimb, ai pus mîna pe valiză, i-am reamintit eu ca s-o calmez.

Bertha îşi şterse gura cu dosul palmei.

— Ai dreptate, am pus mîna pe ea.

M-am aplecat deasupra valizei, examinînd-o.

— Oare o fi umblat cineva la ea de cînd... ?

— De unde naiba să ştiu ? Îi cunoşti doar pe ăia de la poliţie. L-am întrebat pe Stanwick Carlton dacă a deschis-o. Mi-a răspuns că nu se simţise în stare s-o facă.

Am deschis valiza.

— O fi scos glonţul, bineînţeles. Vezi dacă-ţi spune ceva.

— Ce să-mi spună ? Nu-i decît o afurisită de valiză.

— Nu cred că avem prea mult timp să ne ocupăm de ea. Trebuie să descoperim şi altceva în afară de faptul că e o simplă valiză. Cum de-o fi nimerit-o glonţul ?

— Bărbatul a tras în femeie, dar n-a lovit-o şi glonţul a intrat în valiză.

M-am apucat să scot din valiză lucrurile împăturite, aşezîndu-le cu grijă pe biroul Berthei, în aşa fel încît gaura făcută de glonţ să se potrivească. Am folosit apoi tocul de pe birou ca să marchez găurile.

O bluză fusese împăturită cu grijă. Găurile făcute de glonţ nu se suprapuneau, ci formau un zigzag printre pliuri.

— Cineva a împăturit-o din nou, am constatat.

— Poate copoii.

— E prea bine împăturită.

— Hm, s-ar putea.

— Să încercăm s-o împăturim încă o dată, în aşa fel încît găurile să se potrivească.

Am încercat de vreo şase ori. Găurile nu se potriveau nicicum.

Bertha devenea tot mai interesată.

— Cum se mai poate împături ? Cum ar face o femeie ? am întrebat eu.

— Dracu' ştie ! Eu de obicei le arunc de-a valma, apoi le presez cu cele şaptezeci şi cinci de kilograme ale mele şi închid valiza. Ştii, iubitule, am depăşit vîrsta cochetăriei. Nu dau doi bani pe cum arăt, să am niscaiva boarfe pe mine şi gata.

— Bertha, nu putem pierde mult timp cu valiza.

— Ai mai îndrugat asta. Ce are a face timpul ?

— Poate am să lipsesc o bucată de vreme.

— Lucrezi la ceva ?

Am încuviinţat din cap.

— Vezi să aduci bişţarii acasă. Mă cunoşti, iubitule, şi ştii ce gîndesc. Cu cei optzeci de mii de dolari în aer, ar trebui să jucăm un joc subtil ca să...

— Ca să plătim statului optzeci la sută din ei.

Ştiam că fusese o observaţie bine plasată.

Bertha se cutremură de furie şi nu-şi găsi cuvintele.

Eu însă am aşezat lucrurile la loc în valiză, am închis-o şi am plecat în biroul meu.

Elsie Brand se opri din bătutul la mașină și examină valiza cu multă curiozitate.

— Pleci undeva ?

— Nu-i exclus.

— Arată ca o valiză de femeie.

— Așa-i. Elsie, vino puțin în biroul meu.

Fata se ridică de la mașina de scris și mă urmă în birou. Am închis ușa.

— Ascultă, Elsie, n-avem timp de pierdut. Trebuie să ne mișcăm repede. Pune-te în pielea unei femei care se duce la motel cu iubitul ei. Ușa e închisă. Sînteți singuri. Ce-ai face ?

Fata roși.

— Lasă astea. Ai începe să te dezbraci. Ce-ai face cu lucrurile ?

— Le-aș atîrna undeva, desigur.

— Deschide valiza. Nu se poate spune cum a fost împachetată fiindcă s-a umblat cu lucrurile astea, dar să le luăm la rînd. Unele sînt străpunse de glonț. Iată lenjerie și ciorapi cu găuri în ei. Uite și batiste. Și acum ajungem la bluza care mă interesează. Vezi dacă poți s-o împăturești în așa fel încît găurile să se potrivească. Glonțul ăsta a trecut prin bluză de vreo patru sau cinci ori.

— Fiindcă a fost împăturită.

— Încearcă s-o împăturești așa cum era cînd a trecut glonțul prin ea.

Elsie întinse bluza pe birou și încercă s-o strîngă în toate felurile. Dar în zadar, găurile nu se potriveau.

Elsie studie bluza îndeaproape, o mirosi, o puse jos, mai încercă o dată s-o împăturească și pînă la urmă clătină din cap.

— Bluza asta n-a fost împăturită. A fost trîntită, uite-așa.

Fata mototoli bluza într-o grămăjoară și, folosind tocul de pe birou, la fel cum procedasem și eu la Bertha, o aranjă în așa fel încît găurile în sfîrșit se suprapuseră.

— O femeie și-ar fi aruncat bluza în felul ăsta ?

Clătină din cap.

— Desigur, bluza asta nu era curată, fusese purtată. Totuși n-ar fi aruncat-o chiar așa...

— Stai puțin. Zici că bluza a fost purtată ?

— Vreau să spun că nu era curată. Fusese purtată.

— Dacă te-ai fi dus la un motel să te întîlnești cu bărbatul pe care-l iubești, dacă ți-ai fi înșelat soțul, ai fi dus cu tine haine murdare ?

— Bineînțeles că nu. Vrei să spui că n-avea cu ea decît această valiză ?

— Da.

— Dar bărbatul ce-avea cu el ?

— Nimic.

Elsie cercetă lucrurile din valiză, făcînd inventarul lor.

— Și acum întoarce-te puțin. E vorba de ceva intim.

M-am întors cu spatele, remarcînd însă :

— N-ai de ce să fii atît de delicată. Poliția a răscolit toate boarfele.

— Da, dar nu eram eu de față.

M-am dus la fereastră și mi-am aprins o țigară.

— Hai, întoarce-te. Cred că purta bluza asta în momentul cînd... știi, cînd s-a dus la motel.

— Sînt și eu de aceeași părere, dar n-am cum s-o dovedesc.

— Și cînd a scos-o, a strîns-o uite-așa.

M-am uitat cum o împăturise. De data asta găurile se suprapuneau. Bluza era pe jumătate împăturită, pe jumătate făcută sul și vîrîtă într-un spațiu strîmt.

— Tu ai fi pus-o așa ?

Elsie clătină din cap.

— O.K., cred c-am înțeles. Acum vreau să te previn că s-ar putea să se îngroașe gluma.

— Adică ?

— Chiar foarte prost. Mă ocup de un caz. E ceva atît de important, încît n-am să-ți spun nici ție pe unde am să fiu. Să ai însă grijă să spui tuturor c-am fost dimineața la birou, că nu păream prea grăbit și c-am plecat ca să mă ocup de un caz. Ai să...

Ușa se deschise cu violență. În ușă stătea Bertha Cool bîlbîindu-se de indignare.

— Ce s-a întîmplat ?

— A naibii bancă ! Am să le arăt eu lor ! Ai... ce dracu' cred că fac ?

— Care bancă și despre ce e vorba ?

— Cecul ăla pe care ni l-a dat Claire Bushnell. Au tupeul să-mi spună că-l vor deduce din contul meu și că au acceptat cecul ei numai pe baza unui alt cec care fusese depus pe numele ei și pe care atunci l-au considerat bun.

— Deci cecul ăla n-a mai fost bun ?

— Așa zic ei !

— Cine a semnat cecul depus pe numele Claire Bushnell ?

— Nu vor să spună.

— Bine, Bertha, am încercat s-o liniștesc, am să mă ocup de asta.

— Ce dracu-și închipuie tipii de la bancă ?

— Încearcă și ei.

— Atunci, au nimerit-o prost. Latră degeaba. Am să... am să...

— Banii-s la tine, da ?

— Au fost !

— Ce s-a mai întîmplat ?

— Ei încearcă să oblige banca mea să-i retragă de pe contul meu, pe baza teoriei că toată afacerea a fost tratată ca un transfer de la un cec la altul.

— Unde ai depus cecul ? Te-ai dus la banca care l-a emis și ți-ai ridicat banii ?

— Nu fi prost ! M-am dus la banca noastră și i-am pus pe ei să verifice dacă cecul era în regulă. Au telefonat și li s-a spus că e bun. L-am depus și, pe baza acelui telefon, banca noastră ne-a făcut plata.

— Păi atunci ?

— Da, dar azi-dimineață s-a constatat că cecul a fost debitat în contul lui Claire Bushnell pe baza unui alt cec depus de ea și care nu e bun. Donald, scumpule, nu pot să ne facă una ca asta !

— Dacă ai trimis cecul pentru încasare la banca noastră, să știi că au dreptate. Nu sînt obligați să plătească dacă nu-s fonduri suficiente în contul respectiv.

— Bine, dar la telefon au spus că cecul e bun.

— O fi fost bun sîmbătă dimineața. Dar azi e luni și se vede că situația s-a schimbat.

— Drăcia dracului ! Și am și făcut toată treaba pentru ticăloasa aia mică.

— Să văd ce se poate face. Să nu spui la nimeni cu ce mă ocup. Nu lăsa să se înțeleagă unde pot fi găsit. Treaba asta e cam explozivă și trebuie să fiu foarte, foarte prudent.

— N-am să spun nimănui nimic, promise Bertha. Dar să pui mîna pe Claire Bushnell. Trebuie să aibă ceva bani, sau inele sau alte obiecte de amanetat. Are și o mătușă bogată. S-o stoarcă de niscaiva bani.

— Vrei ca mătușa să plătească pentru urmărirea amicului ei ? am întrebat-o zîmbind.

— Fă ce știi, nu-mi pasă ! Vreau să încasăm cecul. Nu putem lăsa să ne scape printre degete două sute de dolari !

— Mai am și alte treburi înainte de asta. Să le spui la toți că mă ocup de o investigație obișnuită și că mă aștepți dintr-un moment în altul.

— De ce ești atît de nervos azi-dimineață ?

— Nu-s nervos. Încerc să te fac să înțelegi înainte ca...

— Înainte ca ce ?

— Înainte ca poliția să studieze drumul parcurs de glonț prin valiză.

— Ți-ai ieșit din minți. Treaba aceea e complet lămurită, în afară de chestia cu asigurarea. Să nu dai greș, Donald. Optzeci de mii de dolari, Donald !

— Gîndește-te bine la acești optzeci de mii, s-ar putea să ajute. Nu uita că asigurarea asta e ceva important.

— Bine, atunci nu-ți mai bate capul cu cecul ăla de două sute. Nu vreau ca băncile astea să ne ducă de nas, scumpule. Sînt așa de furioasă, încît îmi vine să-mi smulg părul din cap. Vezi ce faci, scumpule, și nu te lăsa sedus de cățeaua aia.

— Nu ? am făcut zîmbind.

— Nu, urlă Bertha. Și nu-i de glumit. Știi bine că nici o femeie din lume nu face două sute de dolari.

Și Bertha ieși trîntind ușa cu zgomot.

— S-ar putea ca Bertha și Claire Bushnell să aibă concepții diferite despre valoarea sexului.

Elsie își lăsă ochii în jos ! Am adăugat :

— Dar dumneata ?

— Nu sînt în măsură să-mi dau cu părerea.

Rămăsese cu ochii plecați și părea că ezită. După o pauză întrebă :

— Domnule Lam, ai citit ziarele de dimineață ?

Am dat din cap.

— ...despre moartea frumoasei blonde care a fost strangulată cu un ciorap ?

— Da. Dar de ce mă întrebi ?

— Știi, întotdeauna m-am întrebat cum ar putea fi găsit cineva după descrierile poliției ?

— Ce vrei să spui ?

— Știi, poliția l-a descris pe bărbatul pe care-l caută în legătură cu crima. Ar trebui să citești.

— De ce ?

— Pe cuvînt, zise Elsie rîzînd, parcă te-ar fi descris pe dumneata. Pe cinstea mea, cînd am citit descrierea mi s-a părut oarecum familiară și m-am gîndit că-l cunosc pe ucigaș, apoi am mai citit o dată și mi-am dat seama că descrierea ți se potrivește de minune. Asta m-a făcut să rîd și mi-a dovedit cît de puțin demne de încredere sînt lucrurile astea.

— Firește, am zis în timp ce o porneam spre ușă.

— Ai să te întorci ?

— Bineînțeles c-am să mă întorc, i-am aruncat din mers.

Am luat taxiul pînă la o drogherie situată la nr. 2000 pe Veronica Way. Apoi am mers pe jos înapoi pînă la 1624.

Am apăsat pe butonul soneriei în același fel ca și ieri cînd reușisem atît de bine.

Vocea Clairei Bushnell răsună în tubul acustic :

— Cine-i ?

— Lam.

— Oh... nu te pot primi acum.

— De ce ?

— Abia m-am sculat. Am dormit mult.

— Pune-ți capotul și lasă-mă să intru. E ceva important.

După un moment de ezitare se auzi un bîzîit. Am deschis ușa blocului și am urcat la etajul ei.

Ușa apartamentului era întredeschisă. Am împins-o și am intrat înăuntru.

Claire era în dormitor, de unde-mi strigă :

— Stai jos și fă-te comod. Vin îndată.

— Nu fi atît de rușinoasă. Pune-ți capotul și vino. Vreau să stăm de vorbă.

Întredeschise ușa.

— Cine-i rușinos ? Încerc doar să mă fac prezentabilă. Nu știi ce mizerabil arată o femeie dimineața cînd se trezește ?

— De unde să știu ?

— De ce nu te înscrii la un curs prin corespondență ? zise ea trîntind ușa care ducea spre dormitor.

M-am așezat și am așteptat. Fata apăru abia după vreun sfert de oră. Era în papuci și purta un halat spumos, dar își pieptănase părul, se fardase și-și pictase cu grijă buzele.

— Dumneata apari în momentele cele mai nepotrivite.

Am examinat-o cu atenție.

— Ai poleit un crin.

— Cum adică ?

— Nu era nevoie de atîta gătează. Ai fi cîștigat un premiu de frumusețe chiar dacă apăreai de-a dreptul din pat.

— Ei, multe mai știi. Bei o cafea ?

— Bineînțeles.

Deschise ușa spre o chicinetă amenajată într-un dulap din perete, în care se găseau cîteva rafturi cu vase, o plită cu gaz și un frigider mititel.

— Altceva n-am. Nu obișnuiesc să mănînc mult la micul dejun.

— E-n regulă. Eu am mîncat. Voiam doar să-ți țin companie.

— Ce te-a adus la ora asta ?

— Cecul pe care ni l-ai dat.

— Ăla de două sute ?

— Da.

— Ce-i cu el ?

— Nu e valabil.

Claire tocmai punea cafea într-un filtru electric. Se întoarse brusc, ținînd cutia de cafea în mînă.

— Ce tot spui ?

— Nu e valabil.

— Nu se poate, cecul e tot atît de sigur ca o bucată de aur.

— Se pare că există o divergență de păreri. Banca nu e de acord. Se pare că ai depus un cec și, pe baza lui, ai emis cecul pe care ni l-ai dat. Și cecul pe care-l depuseseși nu e bun.

— Dar, Donald, asta-i absurd. Cecul e absolut perfect.

— Știi ceva, dacă ai îndoieli, telefonează la bancă.

Puse încet cutia jos. Părea uluită.

— Doamne, nu mi-am putut închipui așa ceva.

Am așteptat puțin și apoi am spus :

— Bertha Cool e furioasă.

— Are și de ce.

— Poți să faci ceva ?

Mă privi cu atenție.

— Cred că nu, în orice caz nu acum.

— N-ai de unde să faci rost de bani ?

— Nu.

— Trebuie să ai ceva depuneri la bancă !

— Ei și ?

— Și ceva bijuterii de amanetat.

— Dar n-am de gînd s-o fac.

— Mătușica cea scumpă nu mai pare a fi la fel de importantă ca și sîmbătă. Sau poate greșesc ?

— Taci din gură. Stai liniștit și așteaptă-ți cafeaua.

— De la cine ai avut cecul ? Ăla care s-a dovedit a nu fi valabil.

— Ce-ai de gînd ? Vrei să bei o cafea sau să fii dat afară ?

— Să beau o cafea.

Turnă apă în filtru, aprinse plita, luă aparatul de prăjit pîine, o jumătate de franzelă și scoase din frigider un pachet de margarină.

— Ai văzut ziarele ? am întrebat-o.

— Nu.

I-am întins ziarul de dimineață.

— Informează-te pînă fierbe cafeaua.

— Prefer să stau de vorbă cu dumneata. Pot citi ziarul mai tîrziu. Știi... ești interesant. Cred că vrei să scoți ceva de la mine, nu-i așa ?

— Am și făcut-o.

Claire despături totuși ziarul, își aruncă ochii asupra titlurilor, alunecă cu privirea peste prima pagină, oprindu-se un moment la articolul cu crima. Apoi întoarse ziarul la ultima pagină și examină fotografiile care arătau cadavrul în chiloți și sutien, întins pe jos în dormitor.

— Îngrozitor.

— Ce ?

— O fată să fie sugrumată în felul ăsta !

Nu i-am răspuns nimic.

— Probabil vreun maniac sexual, spuse fata cutremurîndu-se. Am oroare de asemenea chestii.

Am scos portțigaretul din buzunar.

— Fumezi ?

— Mulțumesc.

Luă o țigară, și îmi ținu mîna cu vîrful degetelor ca să i-o aprind. Mi-am aprins și eu una. M-am dus la geam și am rămas acolo cu spatele spre Claire. M-am întors brusc și am văzut că deschisese ziarul la pagina sportivă și că se cufundase în rezultatele curselor.

M-am întors din nou cu fața la geam. Ziarul foșni în timp ce-l împăturea.

— Îți place priveliștea ?

— Îhî !

— Mă bucur pentru dumneata. Alții preferă natura vie.

— Azi ești mult mai prietenoasă ca ieri.

— Poate că-mi placi mai mult.

— Poate.

— Poate că mă simt mai bine.

— Poate.

— Poate că doar ți se pare că-s mai prietenoasă.

— Poate.

— Doamne, n-ai de gînd să mă contrazici ?

— Nu, o las pe Bertha.

— Bine, am să mă ocup și de Bertha.

— S-ar putea să ciripești pe alt ton cînd Bertha va depune o plîngere că i-ai dat un cec fără acoperire.

— Am avut acoperirea în momentul acela. Nu-s eu vinovată dacă s-a întîmplat așa.

— Banca e de altă părere. Ei zic că n-au făcut decît oficiul de a păstra cecul pe care-l depuseseși și că n-aveai dreptul să-l încasezi decît după ce s-ar fi dovedit că suma există intactă.

— Nu mi s-a spus asta cînd am depus cecul. L-au primit și m-au creditat în cont. Suma a fost trecută și în carnet, pot să-ți arăt.

— Arată-mi.

După o clipă de ezitare, se ridică și intră în dormitor. Se întoarse unduindu-se în mers, astfel încît halatul vaporos plutea în jurul ei. Îmi întinse un mic carnet de bancă, îl deschise și-mi arătă cu o unghie roșie ultima depunere de cinci sute de dolari, purtînd inițialele funcționarului care făcuse operația.

I-am împins ușor degetul și mi-am aruncat ochii în susul paginii, unde erau trecute depuneri de două sute cincizeci de dolari făcute regulat în fiecare lună.

Deodată își dădu seama ce făceam și-mi smulse carnetul.

— Pensie alimentară, am constatat eu. Îmi închipui c-o pierzi dacă te recăsătorești.

Ochii ei scăpărau scîntei.

— Ești cel mai băgăreț și mai obraznic om pe care l-am întîlnit vreodată !

— Această pensie, am continuat netulburat, poate să-ți ajungă numai dacă strîngi bine cureaua. N-ar fi rău să mai încerci o căsătorie. Poate că data viitoare ai să capeți o pensie mai mare.

— Într-o zi am să-ți trag o palmă, Donald Lam.

— Să nu încerci. S-ar putea să trezești pe omul primitiv care zace în mine și să încasezi o mamă de bătaie.

— Omul primitiv ! spuse ea în derîdere. N-ai nimic primitiv.

— Tot te mai gîndești la pariul ăla de zece dolari ? Dacă m-ai face să mă dau la dumneata, ai căpăta încă zece dolari pe care i-ai trece la credit.

Se schimbă la față.

— Am uitat de pariu, zise ea.

Într-un tîrziu adăugă :

— Îmi pare rău că l-am făcut.

— Și mie.

— Donald, n-ai vrea să-l anulăm ? întrebă ea cu voce gîtuită. Hai să uităm de el !

— Nu, am nevoie de zece dolari.

Fața i se înroși de mînie.

— Oh... și începu să rîdă. Joci tare, nu ? Adevărat ?

— Nu joc de loc. Lucrez.

— Și nu amesteci niciodată lucrul cu plăcerile. Așa cred.

— Exact.

— Nu știu dacă-mi plac oameni de felul ăsta.

— Poți să mă dai afară după ce-mi beau cafeaua.

— Să știi c-am s-o și fac.

Cafeaua începu să fiarbă. Introduse și două felii de pîine în aparatul de prăjit. Am refuzat pîinea, dar am băut două cafele în intimitatea micuței camere de zi. În timp ce mînca, Claire mă studia cu atenție.

— Aș vrea să cunosc adevărul, Claire.

— Nu te-am mințit.

— Mi-ai spus că tînărul acela încearcă să-i vîndă mătușii dumitale niște acțiuni, sau așa ceva.

— Mi-e teamă că așa e.

— Și mi-ai mai spus că te temi că intenționează să se căsătorească cu mătușa și să intre în bani.

— Așa e.

— Dar nu te-ai privat de două sute de dolari numai pentru atîta lucru.

Fata tăcu.

— Claire, nu mai umbla cu fofîrlica.

— Dumneata ești acela care umbli... faci tot felul de presupuneri aiurite, încerci să afli ceva din trecut, îți forțezi imaginația și...

— Stai puțin, Claire, hai să fim cinstiți unul cu celălalt. S-ar putea să moștenești ceva bani de la mătușa dumitale. Dar nu cred că ai șansele atît de mari pe cît ai încercat să ne convingi ; și, pe deasupra, mă îndoiesc c-ar fi vorba de atîția bani de cîți i-ai vorbit Berthei Cool.

— Ei și ? Mă privește.

— Numai pînă la un punct. Cînd ai venit la agenție, ai cerut să urmărim un bărbat ca să afli cine e. Bărbatul

îți vizita mătușa. Ai îndrugat o poveste întreagă, ca să explici de ce voiai să fie urmărit. Povestea nu ține. Bertha ți-a cerut două sute de dolari. E o sumă mare pentru o fată în situația dumitale. Nici n-ai încercat să te tocmești, nici n-ai protestat. Ai fost de acord imediat. Iar acum reiese că n-ai la bancă banii pe care contai. Există un cec de cinci sute de dolari, de care erai sigură că fusese depus sîmbătă. Asta se întîmplase probabil înainte de vizita la Bertha Cool, fiindcă Bertha s-a grăbit să trimită cecul la banca noastră înainte de închidere. S-a telefonat de la banca noastră și li s-a răspuns de la banca dumitale că cecul are acoperire, că în momentul acela aveai depuneri suficiente. Banca dumitale afirmă acum că primise un cec pentru plată și că a creditat temporar contul dumitale, dar cînd au descoperit că cecul nu e valabil, te-a debitat în cont cu suma de cinci sute de dolari, ceea ce face ca cecul de două sute de dolari să nu mai fie bun.

— Doamne Dumnezeule, exclamă fata, te tot întorci la povestea asta. Și dacă-i adevărat, ce ?

— Concluzia e limpede. Cecul de care spuneai că face cît o bucată de aur, dar pe care vezi bine că nu-l mai poți încasa acum, nu era un cec obișnuit. Și nici nu era o tranzacție obișnuită. Dac-ai fi crezut că cecul de cinci sute depus în cont era în regulă și ți-aș fi spus azi-dimineață că nu e bun, în mod normal ai fi insistat că vei lua martori, că vei încasa cei cinci sute de dolari și că astfel cecul nostru de două sute va avea acoperire. Dar n-o faci fiindcă ți-ai dat seama că, dintr-un motiv sau altul, nu mai e nici o speranță să încasezi cei cinci sute de dolari.

— Să zicem că-i așa ? Și mai departe ? Multora li se întîmplă să accepte cecuri și să descopere că nu-s valabile, că au fost trași pe sfoară.

— Dumneata n-ai fost. Ai luat un cec, care era într-adevăr bun, iar astăzi nu mai este nu pentru că n-are acoperire. Motivul este că banca a aflat că persoana care l-a semnat nu mai este în viață.

În timp ce vorbeam, Claire își duse ceașca la gură, dar o puse înapoi pe farfurioară și mă privi înmărmurită.

— Cu alte cuvinte, mi-am urmat expunerea, cecul de cinci sute de dolari ți l-a dat Minerva Carlton. Cu ea

te-ai întîlnit sîmbătă dimineața, înainte de a veni la agenție. Minerva Carlton ți-a spus că se interesează de bărbatul care o vizitează pe mătușa Amelia. Tot ea ți-a spus că-ți dă un cec în valoare de cinci sute de dolari pentru cheltuieli, te-a trimis la agenție cu o poveste pe care s-o îndrugi în legătură cu interesul dumitale față de bărbatul acela și ți-a și dat cecul pentru respectivele cheltuieli. Doamna Carlton știa prea bine că nu poate veni la agenție cu povești care să nu trezească bănuieli. Dar știa că dumneata ai putea-o face. După toate probabilitățile, mătușa Amelia nici nu intenționează să-ți lase un ban și nici dumneata nu speri să capeți ceva. Dar ai ticluit o istorie plauzibilă, ca noi să ne ocupăm de cazul ăsta. Cecul de două sute de dolari nu te-a deranjat de loc, pentru că cheltuielile erau plătite de Minerva. Și acum, cred că vei spune restul.

— Ai o imaginație turbată, spuse Claire disprețuitoare.

— Mai bine-ar fi să-mi spui totul. În caz contrar, mă adresez poliției.

— Și ce poate să facă poliția ? întrebă ea cu același dispreț în glas.

— Poliția poate să se intereseze la bancă și să afle totul despre cecul de cinci sute ; vor afla cine ți l-a dat și-ți vor trimite o citație. Vei fi invitată să apari în fața tribunalului.

Claire stătea cu ochii plecați, iar degetele-i se jucau cu ceașca de cafea.

— Nu pot să-mi pierd toată ziua, am prevenit-o eu.

Ea oftă, apoi spuse :

— Dă-mi o țigară, Donald.

I-am întins o țigară și i-am aprins-o. Trase fumul în piept, îl dădu afară și examină cu atenție capătul țigării, sperînd parcă să găsească o scăpare. În sfîrșit spuse :

— Bine, Donald, ai învins.

— Dă-i drumul !

— Minerva și cu mine eram prietene bune. Ieșeam mult împreună, ne distram împreună. Ne înțelegeam de minune și petreceam grozav. Minerva nu prea se dădea în vînt după bărbați, dar ne distram splendid și ne amuza să vedem cum se desfășoară lucrurile. Ne plăcea aventura.

— Astea toate pe vremea cînd Minerva locuia aici și lucra la Dover Fulton.

— Da, era secretara lui.

— Mai departe.

— Pe urmă Minerva a plecat în Colorado, unde avea niște rude înstărite. Acolo l-a întîlnit pe Stanwick Carlton. S-a gîndit să pună mîna pe el. Minerva nu ținea prea mult la el, dacă-i vorba de dragoste, dar l-a considerat o partidă bună. Și-a pus în joc toate atuurile și a cîștigat.

— Și mai departe ?

— Minerva s-a săturat repede de rolul ei de nevastă onorabilă. Era destul de deșteaptă ca să-și dea seama că nu mai era cazul să zburde din floare-n floare, dar îi plăcea să-și amintească cu cineva de aventurile din trecut. Venea să mă vadă și ședeam de vorbă pînă-n zori, depănînd amintiri despre întîmplările de odinioară. Peste cîtva timp Minerva a avut o vacanță și a hotărît s-o petrecem împreună pe litoral. Voia să vină într-o regiune mai joasă, pentru că altitudinea din Colorado îi măcina nervii. A venit aici și ne-am dus împreună la plajă.

— Și ați început cu aventurile ?

— Nu fi mărginit ! Am flirtat pe ici-colo, dar atît. Minerva era căsătorită și avea de toate : poziție socială, bani, o casă frumoasă, servitori, tot ce-ți dorește inima. Dar nu cred că era prea fericită. Îi plăcea rîsul, mișcarea, strălucirea și-i plăcea ca lumea să-i dea importanță. Nu suporta monotonia, dar înțelegea că odată și odată trebuia să se fixeze. Ceea ce a și făcut.

— Dar bărbații dădeau tîrcoale ?

— Cînd ?

— Acolo, pe plajă.

— Dacă-mi dădeau tîrcoale mie ?

— Nu, dacă vă dădeau tîrcoale la amîndouă ?

— Bineînțeles că da. N-am cunoscut încă un bărbat care să nu se dea la mine, mai devreme sau mai tîrziu.

— Dar Minerva cum reacționa ?

— Se mai juca nițel, îi ducea de nas. Aveam însoțitori, tovarăși de baie. Un individ își pierduse complet capul, vreau să spun se îndrăgostise de Minerva, dar asta nu i-a servit la nimic.

— Minerva s-a fotografiat cu capul pe pieptul lui gol.

— De unde știi ?

— Am văzut poza.

— Donald Lam, nu cumva ai șterpelit filmele alea ? Le-am căutat peste tot și nu-mi puteam aminti unde le pusesem. Eu... adică... dumneata...

— Desigur, eu am luat filmele. Pentru că-mi ascundeai adevărul.

— Nu-mi place treaba asta.

— E o chestiune încheiată. Să nu ne abatem de la subiect. Oare Stanwick Carlton bănuia ce se petrece în timpul vacanței pe litoral ?

— Îți spun doar că nu se petrecea nimic. Duceam de nas o serie de fraieri, și atît.

— Unul din ei se numea Tom Durham ?

— Nu l-am văzut niciodată pe acest Tom Durham pînă-n ziua cînd am fost la mătușa Amelia. Atunci a intrat el, dar după cum ți-am mai spus, mătușa nu mi l-a prezentat.

— Dar de ce voia Minerva ca omul să fie urmărit ?

— Nu voia asta. Voia doar să afle cine e și care-s relațiile lui cu mătușa Amelia.

— De unde știa că o cunoștea pe mătușa dumitale ?

— Habar n-am, Donald, pe cuvînt că nu știu. Minerva a venit la mine sîmbătă dimineața. De cînd sosise aici ne-am văzut de două sau trei ori. Sîmbătă părea triumfătoare ca și cum era pe cale să scape de un lucru supărător. Era emoționată. Mi-a dat un cec de cinci sute de dolari și mi-a spus să mă duc la agenție și să caut să aflu cine era bărbatul și totul despre el, dar că el nu trebuia să-și dea seama că e urmărit. Mi-a spus mai întîi că el o cunoaște pe mătușa Amelia. După ce mi l-a descris, am înțeles că e vorba de bărbatul pe care l-am întîlnit la mătușa mea.

— Și chiar nu știi ce treabă avea el cu mătușa Amelia ?

— De unde ? Minerva mi-a spus că va fi și el acolo la patru.

— Nu știi dacă voia să-i vîndă acțiuni sau încerca s-o ia de nevastă sau...

— Nu știu. În ceea ce mă privește, putea fi și un agent de la vreo societate de asigurare. Ți-am servit o istorie completă ca să te pun la treabă. Dacă s-ar fi întîmplat

vreo încurcătură, nici o urmă nu trebuia să ducă la Minerva. Avea mare grijă să nu se afle nimic. Mi-a spus că dacă va interveni ceva care să încurce lucrurile, nici o urmă nu trebuia să ducă la ea.

— Și tot timpul ăsta Minerva se ascundea de dumneata.

— Ce vrei să spui ?

— Era în mare amor cu Dover Fulton și nu ți-a spus nimic.

— Donald, aici e ceva ce nu pot înțelege. Sînt aproape sigură că Minerva mi-ar fi spus dacă ar fi fost ceva serios. Nu era nevoie să se ascundă de mine. O știa prea bine. Pur și simplu nu înțeleg combinația asta cu Dover Fulton.

— Unde erai sîmbătă seara pe la zece ?

— Eu ? Eram... în oraș.

— Cu vreo prietenă ?

— Nu te privește.

— Cu un prieten ?

— Lasă-mă-n pace !

— Sper că ai un alibi.

— Un alibi ? Pentru ce ?

— Asta-i ora cînd s-a comis crima.

— Care crimă ? Ce tot îndrugi ? Crima aceea s-a comis aseară.

— Te referi la crima cu ciorapul ?

— Da.

— Eu nu.

— Cum adică „nu" ?

— Mă refer la asasinarea Minervei Carlton.

— Te așteptai să fiu mirată ?

— Nu.

— Sînt convinsă că nu s-a sinucis. Minerva nu era genul ăsta. Ea nu s-ar fi sinucis niciodată și nu cred că Dover Fulton o interesa din punct de vedere sentimental. Știu că-l admira și-l respecta mult și știu precis că în afară de glumele obișnuite de la birou, Dover Fulton nu și-a manifestat nici un interes față de ea în timpul cînd lucrau împreună.

— Crezi că Dover era nebun după ea ?

— Nu înțeleg nimic. Cred că nu. Minerva și cu mine eram prietene bune. Cred că nu-mi ascundea nimic.

— Pretinzi c-o cunoșteai chiar așa de bine ?

— Bineînțeles.

— Dacă mă caută cineva aici, spune c-am fost și c-am plecat.

— O să te caute cineva aici ?

— S-ar putea.

— De la agenție ?

— Probabil.

— Ce-o să facă asociata dumitale cu cecul acela ?

— Cred că o să ți-l scoată pe nas.

— Bine, Donald, dar ți-am explicat ! Vezi bine că n-am nici o vină.

— Dacă-ți închipui că vei găsi o explicație care s-o convingă pe Bertha Cool să piardă două sute de dolari înseamnă că poți să transformi explozia unei bombe atomice în sughiț.

Lăsînd-o să rumege această idee, am plecat să mă ocup de necazurile mele personale.

CRIMĂ LA MICUL DEJUN

Mai aveam de verificat o urmă. Bob Elgin telefonase la numărul Waverly 9—8765. Permisul de circulație de la mașina care mă urmărise cu o noapte înainte era pe numele Sam Lowry, Rippling Avenue nr. 968.

Șansele erau minime, dar am avut noroc.

Întîi am căutat în cartea de telefon numărul lui Lowry, dar nu figura în carte. Am căutat apoi numărul Waverly 9—8765. Era un telefon public într-un bloc situat pe Rippling Avenue, la numărul 968.

M-am dus pînă acolo. Era o ultimă încercare disperată, iar timpul trecea repede. Cînd cele două fotografe se vor trezi și vor citi ziarele, își vor aminti cu siguranță de adresa pe care mi-o dăduseră. După aceea nu-mi va rămîne mai mult timp decît i-ar trebui lui Frank Sellers ca să arunce năvodul.

Blocul din Rippling Avenue era o clădire din cele mai obișnuite. Lista locatarilor îmi arăta că Lowry ocupă un apartament la etajul doi. Am sunat.

Urmă o tăcere lungă. În sfîrșit o voce de bărbat strigă din capul scării.

— Cine-i ?

— Aveți o scrisoare.

Mecanismul electric bîzîi și ușa se deschise. Am intrat și am urcat scările.

Bărbatul care stătea în capul scărilor era un individ bine făcut, cu umerii largi, de vreo douăzeci și opt sau douăzeci și nouă de ani. Avea aerul că știe să se apere în orice împrejurare. Gîtul gros te ducea cu gîndul la un boxer sau la un luptător. În cap avea o claie de păr nepieptănat. Era în chiloți, papuci și haina de pijama. Nasu-i fusese rupt și aplatizat, ceea ce-i dădea un aer asiatic, dar zîmbetul vădea o fire lenește și destul de blîndă.

— Ce dorești ? întrebă omul.

Am închis ușa în urma mea.

— Îmi pare rău că te-am sculat din somn.

— Nu face nimic. Mă scol de obicei pe la ora asta. Dar ce s-a întîmplat ? De la cine-i scrisoarea ?

— Scrisoarea-i de la mine.

Zîmbetul binevoitor îi dispăru de pe buze. Stătea cu picioarele desfăcute, blocînd trecerea. Umerii lui luară o atitudine agresivă.

— Nu prea-mi place chestia asta, puișorule.

— Mă cheamă Donald Lam.

Își scărpină ceafa, încercînd vădit să-și amintească unde auzise numele ăsta.

M-am grăbit să-l ajut.

— Te-ai jucat de-a prinselea cu mine aseară.

Fața i se lumină. Zîmbetul dezvălui gaura lăsată, în locul unde doi dinți din falca de sus îi fuseseră scoși în urma unei lovituri.

— Ca să vezi, zise el. Deci, asta-i ! Haide, vino sus și ia loc.

Îmi făcu loc și întinse mîna. Îmi strînse mîna atît de tare că-mi strivi degetele.

— Ți-ai recăpătat mașina ?

— E-n regulă.

— Am pus niște benzină în rablă și-am aflat unde o ții. Am tras-o la locul obișnuit ca s-o găsești dimineața. Am lăsat cheile înăuntru, dar nu cred c-a șterpelit-o cineva.

— Nu, am găsit-o.

— Și ce-ai făcut cu mașina mea ?

— Am parcat-o lîngă o linie de tramvai. Mi-am închipuit c-ai să anunți că a fost furată.

Se încruntă nițel, apoi spuse :

— Ai fi crezut că nu-s om de treabă. Pe dracu, nu-mi venea să-ți fac una ca asta.

Mă conduse pînă în apartament.

— Am încercat să te chem la telefon, dar n-a răspuns nimeni. Am aflat și numărul : Waverly 9—8765.

— Cum naiba ?

— Ehei ! Știu eu să obțin informații de felul ăsta. Omul rise.

— E un telefon public la capătul coridorului. Poți să suni în general, dacă nu cumva e cineva în cabină. În-

tendența blocului are locuința chiar alături și e fată bună. Dacă e sculată și-i acasă, răspunde și cheamă pe cine trebuie. Dacă doarme, îl lasă să sune.

— Ce-ai fi făcut aseară dacă puneai mîna pe mîne ?

— Ți-aș fi făcut cu pumnul un mic masaj pe față. Poate că i-aș fi modificat nițel conturul. Desigur, asta depinde dacă te arătai sau nu înțelegător.

— Și azi-dimineața, ce-ai de gînd să faci ?

— Am să-ți dau o cafea. Nu vrei ? Am citit ziarele în pat și-acum mi-e o foame de lup.

— Am mîncat de trei ori pînă acum și-am mai băut și două cafele pe deasupra.

— Atunci stai aici și simte-te ca acasă. Trebuie să cer autorizație ca să te las să pleci. Pari însă băiat de treabă.

— Despre ce era vorba aseară ?

— Parcă nu știi ?

— Nu, nu știu.

— Ar fi cazul să știi.

Se mișcă prin cameră cu agilitate. Puse la foc o cană de cafea, își băgă capul pe ușa dormitorului și strigă :

— Hei, scumpo !

O voce somnoroasă de femeie îi răspunse :

— Cine-i ?

— N-ai să ghicești niciodată. Fă-te frumoasă și vino aici.

Am auzit zgomot de pași. Ușa dormitorului se deschise și în prag apăru o roșcată nostimă. Era îmbrăcată cu un halat de baie, aparținînd pesemne lui Lowry. Mînecile erau răsucite cu vreo douăzeci de centimetri. Halatul era înfășurat în jurul ei aproape de două ori, și atîrna pînă la pămînt. Asta o făcea să pară neobișnuit de mică.

— Ia uită-te la el, o lămuri Lowry. Ăsta-i tipul care a șters-o atît de repede aseară, și pe care l-am pierdut printre vagoane.

— Asta-i tare. Și acuma vine aici ?

— Vezi bine.

— Ce vrea ?

— Să mă ia dracu dacă știu. Spală-te pe dinți, iubito, și limpezește-ți ochii. Vom lua micul dejun și vom sta de vorbă.

— O. K. ! zise fata trîntind ușa.

Imediat după aceea am auzit apa curgînd în baie.

— Fată bună, zise Lowry.

— Într-adevăr.

— Stai, că n-ai văzut-o bine. Așteaptă să-și scoată halatul. Are și-o fire blîndă. O drăcoaică drăguță. Nici că se poate mai drăguță. Cum preferi ouăle ?

— Mulțumesc, am luat pînă acum trei dejunuri.

— Uitasem, mi-ai mai spus. Eu trebuie să mănînc bine de dimineață. Mîncarea îmi dă putere. E fată bună, dar nu știe să gătească.

— De ce n-o înveți ?

— Am s-o învăț cîndva, da' acum nu-mi pasă.

Scoase ambalajul de pe șunca tăiată felii și o trînti în tigaia pe care o așeză pe plita de gaz.

— Trebuie să recunosc că-ți funcționează bine capul.

— Nu chiar atît de bine, dar am avut noroc.

— M-am lăsat descoperit, admise el. Am fost tare tîmpit. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap c-ai s-o iei la fugă. Unde erai ? Pe sub vagoane ?

— Exact, pe sub fiarele unui vagon de marfă.

— Zău, dar repede mai gîndești ! Numai felul cum ai observat în retrovizor farurile mele în clipa cînd ai rămas fără benzină, și-arată cît ești de deștept. Cred c-ai sărit chiar în momentul cînd s-a oprit mașina.

— Ce voiai de la mine ?

— Ei, drăcia dracului. Știi ce voiam. Voiam pozele, și să te aranjez un pic. Numai ca să te învăț să nu-ți bagi nasul în chestii care nu te privesc de loc.

— De ce ?

— Știi ceva, zise el potrivind flacăra de sub tigaie, e o chestie de etică profesională. Mai bine să stai de vorbă cu altcineva.

— Ba vreau să stau de vorbă cu dumneata. De ce ți-a spus Bob Elgin să-mi tragi o bătaie bună ?

— Nu-mi împuia capul, puișorule. E prea de dimineață, n-am luat încă micul dejun și mi-ar displace să-ți ard cîteva pe stomacul gol.

— E-n regulă. Am obținut ce-am vrut.

— Mi-am închipuit eu. Altfel nu te arătai p-aici. Nu ești atît de prost. De fapt, ești deștept. La ce-ți trebuiau chestiile alea ?

— Fac cercetări într-o problemă de asigurări.

— Și ce legătură are cu asigurările poza a doi amorezi ?

— S-ar putea să aibă, și încă cum !

— N-ai decît să-mi povestești în timp ce mănînc.

Șunca începu să sfîrîie și Sam o întoarse cu furculița. Ușa băii se deschise și apăru roșcata. Era îmbrăcată într-un pulover și pantaloni strîmți.

— Vezi, ți-am spus eu ! se mîndri Lowry.

Am aprobat din cap.

— Preia șunca, scumpo, să mă duc și eu puțin pînă la baie.

Fata merse pînă la plită, îmi zîmbi, apoi se întoarse cu spatele și se apucă să potrivească flacăra de sub tigaie.

Lowry îi strigă ieșind din cameră :

— Nu te atinge de foc ! E tocmai bine potrivit.

Dar ea nu-i acordă nici o atenție și se aplecă pentru a vedea mai bine flacăra.

— Ce ți-am spus ? strigă Lowry din baie. Are un corp a-ntîia ! Uită-te la ea cînd se apleacă !

— Taci din gură !

În vocea fetei răsună o notă de plăcere.

Potrivi flacăra, se întoarse și-mi zîmbi :

— Ești simpatic.

— Caut să fiu.

— Îmi pare bine că aseară nu te-am găsit. Uneori Sam devine cam dur. Nici nu-și dă seama cît e de puternic.

— Îmi închipui.

Își aranjă puloverul, îmi surprinse privirea și zîmbi din nou.

— Cum e afară ?

— Plăcut.

— Soare ?

— Nici urmă de nor.

— O să fie cald ?

— N-aș crede.

— Ia uită-te la masa asta, zise ea arătîndu-mi o masă frumoasă, bine lustruită, care părea deplasată în acest apartament, nu-i așa că-i grozavă ?

— Da, într-adevăr !

— Mi-a dăruit-o Sam de ziua mea. E lemn de mirt din Oregon. Pariez că n-ai văzut ceva mai frumos.

— Niciodată.

Fata așeză o pătură pe masă, deasupra căreia întinse fața de masă.

— Ești invitatul nostru, explică cu un surîs pe buze. Ai să iei dejunul cu noi la masa asta...

— Cu plăcere, dar am mîncat...

— Știu, ai să bei totuși o cafea cu noi.

O urmăream din ochi. Era o bucătică bine făcută și o știa prea bine. Îi plăcea să fie admirată.

— Prin urmare, ai căpătat ce-ai vrut ?

— Îhî !

— Ai fost tare isteț. L-a apucat un rîs pe Sam... cînd a înțeles cum l-ai dus.

Mai întoarse o dată șunca în tigaie.

— Cum vrei ouăle ?

— Nu, mulțumesc, nu vreau. Nu mai pot să pun nimic în gură.

— Ce-ar fi să aflăm ultimele știri ? întrebă roșcata.

— Pot să-ți dau un ziar de dimineață și...

— Pfui ! E prea multă bătaie de cap să citești. Hai să le ascultăm.

Traversă camera și deschise radioul, probabil pe la începutul unei emisiuni.

— Am să-l pun mai tare, ca s-audă și Sam din dormitor, explică ea întorcînd butonul.

Crainicul, care tocmai terminase cu știrile externe, făcu cîteva comentarii asupra problemelor muncitorești curente și se lansă în știrile locale.

Aparatul era mic, dar avea o recepție bună și vocea crainicului suna clar :

„Transmitem ultimul buletin cu privire la asasinarea Lucillei Hollister, care a fost strangulată aseară de un maniac sexual. Este un elogiu la adresa sergentului Frank Sellers de la Brigada Criminală.

Detectivul Sellers, bazîndu-se pe o presupunere, a controlat activitatea unui detectiv particular, despre care știa că se ocupase de un caz față de care Lucille Hollister manifestase un interes misterios.

Acum cîteva minute, poliția a putut să comunice cu certitudine că criminalul căutat nu este altul decît detectivul particular cu numele de Donald Lam, care împreună cu asociata sa, B. Cool, lucrează ca detectivi particulari la firma Cool și Lam. În primul rînd, sora victimei a identificat fără nici un dubiu fotografia lui Donald Lam, ca aparținînd persoanei pe care a văzut-o aseară în propriul său dormitor, imediat după săvîrșirea crimei. În al doilea rînd, s-a stabilit că amprentele digitale lăsate pe învelitoarea de celofan a cărții pe care o citise individul aparțin aceluiași Donald Lam.

Mai mult decît atît, proprietăreasa unui motel de la marginea orașului a identificat-o pe moartă ca fiind tînăra care venise la motel împreună cu Donald Lam. Acesta se înscrisese sub numele de Dover Fulton cu soția și închiriase o cameră.

Sergentul Sellers declină cu modestie meritul de a fi făcut această descoperire neobișnuită. Ideea, afirmă el, i-a venit atunci cînd a constatat că semnalmentele victimei se potriveau aproape întru totul cu descrierea pe care a făcut-o proprietăreasa motelului fetei ce se înregistrase sub numele de doamna Dover Fulton. Știind că tînăra avusese de-a face cu detectivul respectiv, sergentul Sellers s-a repezit la motel și a dus-o la morgă pe proprietăreasă. Aceasta a identificat cu certitudine cadavrul. Atunci Sellers s-a adresat Rosalindei Hart, sora victimei, pentru a controla dacă nu cumva Donald Lam era intrusul pe care-l găsise așteptînd în dormitor.

Comentînd mobilul crimei, sergentul Sellers a declarat astăzi că Lam se dovedise întotdeauna excepțional de inteligent, dar îl bănuise că n-ar fi fost cu totul normal. Asociata sa a arătat, la rîndul ei, că, deși femeile păreau să-l placă pe Lam și-i făceau mereu avansuri, acesta rămînea indiferent și rece.

Poliția n-a pregătit încă semnalmentele lui pentru a fi radiodifuzate, dar peste o oră, în următoarea noastră emisiune, vom sprijini poliția dînd o descriere detaliată a

suspectului. Între timp poliția a alarmat prin radio toate patrulele auto și păzește ieșirile din oraș. Sellers e convins că Lam va fi prins în următoarele cîteva ore. Totuși — anunță crainicul cu o voce gravă — citez cuvintele sergentului : „E limpede că omul a ajuns la disperare și, dacă nu e luat prin surprindere și înconjurat de o forță mare, s-ar putea să opună rezistență în momentul arestării."

Crainicul trecu la un alt subiect. Roșcata se duse calm pînă la aparatul de radio și-l închise.

Sam Lowry ieși din baie ștergînd cu prosopul săpunul de bărbierit de pe față.

— Ce să zic, asta-i bună ! zise el.

Am aprins o țigară.

— Ce facem ? se interesă roșcata.

— Ai revolver ? mă întrebă Sam.

— Nu.

— Ai comis crima ?

— Nu.

— Atunci, cum de ți-ai lăsat acolo amprentele ?

— Am să explic asta la momentul potrivit.

— Fir-ar a dracului de treabă, acum e momentul potrivit.

Se plasă între mine și ușă.

— Sam Lowry, țipă ascuțit fata, nu mă lăsa descoperită ! Unde ți-e pistolul ?

— N-am nevoie, zise el.

Am continuat să pufăi din țigară.

— Mă duc să telefonez la poliție, spuse fata.

— Stai, scumpo, stai puțin. Vino-ți în fire.

— Da de ce ?

— Dacă nu pun mîna pe individ pînă mîine dimineață, e sigur că vor anunța o recompensă ! Ce-ar fi să dispară pur și simplu ? Știi cum e cu crimele astea sexuale. Poliția începe să bată toba, iar administrația orașului fixează un premiu.

Roșcata mă privi cu scîrbă.

— Pari un tip normal. Cum de-ai putut să faci așa ceva unei femei ? Ce plăcere poți găsi într-un lucru ca ăsta... ?

— Taci din gură, o întrerupse Lowry. Am o idee. Lam, ridică-te !

Veni spre mine, cu genunchii ușor îndoiți și mișcîndu-și umerii.

— Nu face nici o mișcare, puișorule. Nu încerca nimic. Ridică-te și întoarce-te cu spatele.

M-am ridicat în picioare și m-am întors cu spatele. Lowry îmi cercetă cu grijă hainele.

— Ce părere ai, scumpo ? N-a mințit ! Să știi că n-are revolver.

M-am așezat înapoi pe scaun.

— Să nu-l lași singur cu mine nici un moment, îl rugă fata.

Dădu din cap, supraveghindu-mă atent, cu ochi strălucitori pe deasupra unor pometi de multe ori tumefiați de nenumărați pumni de-a lungul carierei sale de pugilist.

— N-am ucis-o eu.

— Știu, încuviință Lowry și rînji. Fata te-a sărutat și deodată a apucat-o un impuls mai tare ca ea, și atunci a pus mîna pe un ciorap de-al ei, și l-a înfășurat în jurul gîtului și s-a sugrumat singură. Iar tu ai privit-o îngrozit, vrăjit și neputincios în fața ei. Știu prea bine, puișorule...

— Sam, te omor dacă-l lași pe individul ăsta să se apropie de mine, se tînguí din nou roșcata.

— Lasă, iubito, n-ai grijă, n-o să se apropie de tine. Dar vezi că ți se arde șunca.

— Gătește-ți singur, eu nu pot.

— Dă-i drumu' și vezi de șuncă ! Mă ocup eu de individ. Dacă nu te ocupi de mîncare, ieș pe ușă afară și vă las singuri.

Amenințarea își făcu efectul. Roșcata apucă o furculiță și luă șunca din tigaie.

— Acum, fă bine și ia puțină apă, puțin lapte și făină și pregătește sosul.

— Las' că mă pricep. Dumnezeu știe de cîte ori am făcut-o.

— O.K. N-am de gînd să mă cert cu tine. Dar apucă-te odată de treabă !

Fata pregăti sosul. Lowry își linse buzele groase.

— Lam, cred c-o să-mi pice ceva de-aici !

— Mă ţii cu forţa şi cînd ai să mă predai ca să-ţi încasezi banii, am să le spun cum m-ai reţinut aici.

Rîse dispreţuitor.

— Cuvîntul tău nu mai face două parale. Vei încerca să spui la poliţie că n-ai ucis-o pe fată, dar amprentele tale sînt pe coperta cărţii, iar urmele ei de ruj pe batista ta. Poţi să le spui ce vrei, tot n-o să te ajute la nimic. Voi face o afacere bună şi cred c-am să încasez bîştarii.

— Să nu-ţi închipui c-ai să mă laşi singură cu el, eu...

— Tacă-ţi gura, scumpo ! Trebuie să mă gîndesc la chestii serioase. La ce ţi-au trebuit pozele alea, Lam ?

— Lucram la un caz.

— Ce fel de caz ?

— O afacere din alea pasionale. Crimă şi sinucidere.

— Cea de la motel ? se interesă fata.

Am încuviinţat. Roşcata mă privi cu ochi mari, rotunzi.

— Fata aceea s-a dus cu tine la motel şi v-aţi înscris ca soţ şi soţie ? întrebă ea.

— Aşa zice poliţia.

— Ai vrut s-o aduci acolo ca s-o... Ai vrut s-o iei cu tine şi să-i pui ciorapul în jurul gîtului şi...

— Gura, scumpo ! Scoate sosul şi spală tigaia, apoi pune la prăjit nişte ouă. Lam, eşti sigur că nu vrei şi tu ?

Am clătinat din cap.

— O.K. Atunci, scumpo, pregăteşte numai patru ouă.

— Nu-mi mai e foame. Îmi vine rău de la stomac.

— Pune ouăle în tigaie, porunci Lowry făcînd un pas ameninţător spre ea.

Fata amuţi şi se ocupă mai departe de gătit.

— Asta cere chibzuire, nu glumă, spuse Lowry visător.

— Eşti nebun, dacă vrei să faci un singur pas afară, cît timp e el aici.

— La asta mă gîndesc şi eu, recunoscu el. Vreau să dau de Bob Elgin, dar nu-mi convine să te găsească aici.

Tăcu cîteva clipe, apoi continuă :

— Aş putea să-ţi dau pistolul, scumpo, ca să-l ţii sub ameninţarea armei. Adică să şezi colea şi...

— Ţi-am mai zis că nu rămîn singură cu el în cameră, chiar de mi-ai da toate armele din lume.

Lowry făcea eforturi vizibile de gîndire.

— Ai putea să mă ajuți, Lowry, m-am amestecat eu, și să cîștigi bani.

— Cum vine asta ?

— Nu fi prost ! Vrei să rămîi toată viața bătăuș la baruri de noapte ?

— În viața asta mănînci ce ai și nu ce vrei.

— Poate c-am putea să ne gîndim la ceva, noi doi ?

Fata puse mîncarea pe masă și Lowry începu să înfulece.

— Ai grijă, îi spuse ea indignată. Ăsta-i șmecher. Dacă faci vreun aranjament cu el, te părăsesc · cît ai zice pește !

— Ce afacere-mi propui ? mă întrebă Lowry.

— În joc e o asigurare de optzeci de mii de dolari. Societatea de asigurări vrea să restituie prima pe un an și să scape cu atît. Aș fi tare amărît să pierd banii ăștia.

— Cred și eu, exclamă Lowry mestecînd șunca.

— Am să-i oblig să plătească. Mă ocupam de acest aspect al problemei și m-am dus la fata aceea, dar ea tocmai se îmbrăca. Mi-a spus s-o aștept în camera de alături. Cineva mă urmărise și cred că erai tu.

— Nu era el, interveni roșcata. Nu poți să-i pui asta în circă. Am fost împreună clipă de clipă, de cînd ai luat mașina noastră. Am semnalizat unui automobilist, am pus benzină în mașina ta, am adus-o în oraș, am parcat-o și ne-am întors cu taxiul.

— Cineva mai cunoștea adresa, am spus eu.

— Care adresă ?

— Adresa fetei ucise.

Lowry rînji :

— Ai ticluit o poveste interesantă. Hai să vedem ! Ai intrat în dormitorul fetei în timp ce ea se îmbrăca. Da ?

— Așa e.

— Și te-a sărutat așa cum era, dezbrăcată ?

Am confirmat din cap.

— Da ! Și pe urmă deveniseși prea timid ca să rămîi în cameră cînd se îmbrăca, iar ea prea rușinoasă ca s-o facă în fața ta și te-a trimis în dormitorul soră-si.

— Crede, nu crede, dar așa a fost.

— Ce-ai zice tu, scumpo, de-o fată ca asta ? o întrebă rîzînd pe roșcată.

— Nu mă băga în așa ceva. Cînd mă gîndesc la primejdiile prin care trece o fată ! Zău, cînd te gîndești la biata fetișcană !

— Cred că m-am răzgîndit și mi s-a făcut poftă de niște ouă. Nu vă deranjați, mi le pregătesc singur.

Am dat să mă ridic de pe scaun.

— Stai jos și nu te mișca. Dacă i s-a făcut poftă, pregătește tu, scumpo, două ouă.

Fata se bosumflă :

— N-am să gătesc pentr-un maniac sexual. De ce nu-l lași să și le pregătească singur ?

— Prea i s-a făcut foame deodată, zise el privindu-mă cu viclenie. Vrea să-și prăjească ouăle ? Știi ce s-ar fi întîmplat dacă punea mîna pe o tigaie cu untură încinsă ? Ar fi putut să mi-o arunce în ochi, și-atunci ce se alegea de tine ?

— Oho ! făcu ea.

— Ești cam bănuitor, am constatat.

— Bineînțeles că-s bănuitor, rînji Lowry. Am mai avut o experiență cu tine, ești tare șmecher.

Roșcata se ridică și-mi prăji ouăle. Priveam cum fierb în grăsimea din tigaie. Nu mi le prepară bine. Erau arse la fund, se scurseseră prin tigaie, și arătau ca o masă neapetisantă înotînd în grăsime.

— Ia piperul de pe masă, scumpo, porunci Lowry.

— Dar vreau puțin piper.

— Lasă că te servesc eu. Ai să pui mîna pe piper și ai să găsești o cale ca să-ți umpli pumnul cu el. Și nu te atinge nici de cafea, mă opri el văzînd că întind mîna spre cana fierbinte. Am să-ți torn eu cafeaua. Nu, n-am s-o fac. Să-ți toarne ea niște cafea.

Lowry își împinse înapoi scaunul cu vreun metru.

— Să nu te miști, Lam. Nu face pe deșteptul. Mă-ntorc imediat.

Intră în camera de alături lăsînd ușa deschisă și se întoarse imediat cu un revolver în mînă.

— Asta o să te potolească, dac-oi fi vrînd să-mi arunci cafea fierbinte în ochi.

Am înghițit în silă ouăle grețoase, am luat pîine prăjită și am băut cafeaua. Era destul de bună, dar mîncarea îmi rămînea în gît.

Lowry se uita la mine şi izbucni deodată în rîs.

— Trebuie să înghiţi de fiecare dată de două ori.

— Ce-ţi veni ? Încerci să critici ouăle gătite de ea ? Se vede că nu mă placi, orice-aş face.

Continuă să mă supravegheze pînă am terminat ouăle şi am băut şi a doua ceaşcă.

— Stai pe scaunul tău. Orice s-ar întîmpla, nu te mişti. Ai înţeles ?

— Îmi convine. Voiam să-ţi ajut nevasta la spălatul vaselor.

— Nevasta ! spuse roşcata rîzînd.

— O.K., scumpo. Las-o baltă.

— Lowry, de ce crezi c-am venit atît de dimineaţă la tine.

— Să mă ia dracu dacă ştiu.

— M-am înţeles cu Elgin. În joc sînt optzeci de mii de dolari. Nu luăm decît o parte, dar nu e mică. Cred că Elgin e pe drum... doar dacă nu cumva are de gînd să te ducă. E-n stare, ce zici ?

Lowry mă privi cu o bănuială rece.

— Cum adică să mă ducă ?

— Te-am întrebat doar aşa, într-o doară.

— De unde naiba să ştiu ce are de gînd ?

Tăcusem. Roşcata turnă apă într-un lighean. Îi urmăream amîndoi mişcările suple în timp ce scotea vasele din apa cu detergent, le clătea şi le aşeza la scurs.

M-am uitat la ceas.

— Ciudat că Elgin nu ţi-a dat nici o veste. Credeam că-l găsesc aici.

— A zis el că vine la mine ?

— I-am servit toată povestea şi i-am spus că s-ar putea să avem nevoie de cineva care să se ocupe de un anumit aspect, dacă treaba s-ar încurca. Mi-a dat atunci numele tău şi adresa. I-am spus că mi-ai ţinut o dată calea, dar el a rîs şi mi-a zis că „oamenii pe care vrei să-i întîlneşti nu sînt întotdeauna de acord să te întîlnească", sau aşa ceva, nu-mi mai amintesc prea bine. L-am anunţat că vin la tine şi eram convins că-l voi găsi aici sau că-ţi va da de veste.

Tăcerea se aşternu din nou.

— Nu cumva crezi că ne duce de nas pe amîndoi ?

— Drace, dar eu nu-s asociat cu el, nu-s decît bătăușul lui.

— Era vorba c-ai să fii părtaș.

— Ce sumă e-n joc ?

— Optzeci de mii.

— Adică... cum ?

— Citește ziarul de ieri și gîndește-te singur. Dover Fulton a fost găsit mort. Dacă s-a sinucis, asigurările nu plătesc pentru că polițele n-au vechimea de un an. Nu restituie decît suma depusă pentru primul an. Dacă însă nu s-a sinucis, asigurările trebuie să plătească dublu. Pe poliță e trecută suma de patruzeci de mii, dublată face optzeci.

— Optzeci de miare ! exclamă Lowry, lingîndu-și buzele.

— Partea noastră s-ar ridica la vreo douăzeci de mii. Tu ai primi destul ca să-ți deschizi un local și să-i cumperi fetei niște boarfe ca lumea. Dac-ar avea ce-i trebuie, ar putea să facă film.

— Crezi c-aș putea ? se interesă roșcata.

Lowry se înfurie.

— Despre asta să discuți cu mine, Lam. Nu dispune tu de banii mei. Știu s-o fac și singur.

Roșcata interveni, supărată :

— Îmi închipui că m-ai lăsa pe dinafară dacă..

— Destul ! porunci el, vreau să mă gîndesc.

Se făcu liniște. Doar tic-tac-ul deșteptătorului ieftin de metal se mai auzea în cameră.

Roșcata termină cu vasele și puse în cui prosopul. Am întins ceașca și fata mi-o umplu cu cafeaua groasă de pe fundul cănii.

— Încălzește-i cafeaua, scumpo !

— Nu-i nimic, îmi place și rece, l-am asigurat eu.

Țineam ceașca deasupra mesei. Deodată Lowry luă o hotărîre.

— Trebuie să-l sun pe Bob Elgin.

— N-ai să mă lași singură cu el !

— Uite ce-i, fetițo, îți las arma. Tu stai în fața lui de partea cealaltă. Dacă face o mișcare, trage. Ai tot dreptul. E un criminal căutat de poliție care încearcă să spele

putina. Dacă intervine ceva și trebuie să tragi, să nu uiți că eu tocmai plecasem să telefonez la poliție.

— Nu vreau să rămîn singură cu el !

— N-ai altă ieșire. Trebuie să telefonez.

— Lasă-mă pe mine.

Rîse cu poftă.

— Știi bine ce-ar zice Bob dac-ar ști că ești cu mine.

— Și ce-ai să faci dacă vine încoace ?

— Ai s-o ștergi pe din dos.

— Mai bine mă car acum.

— Așteaptă să telefonez. Trebuie să-l păzești pe tipul ăsta.

— Ți-am spus că nu vreau să rămîn singură cu el !

— Fii cuminte, scumpo. Uite, stai aici lîngă ușa ce dă-n coridor. Dacă face o mișcare, tragi. Și apoi, eu n-am să fiu departe. Nu merg decît pînă-n capătul coridorului. Aud dacă tragi ! Aud chiar dacă strigi și vin într-o secundă. Dacă tragi, trage bine. Lichidează-l !

— Mi-ar place să-l lichidez. Cînd mă gîndesc la fetișcana aceea cu corp frumos și... mi-e greață, îți spun drept.

M-am întors spre Lowry :

— S-ar putea ca Bob să nu fi vrut să te păcălească, dar eu totuși cred că asta e.

— S-ar putea, răspunse Lowry.

— Mi-am făcut socoteala că Bob Elgin știa destule atunci la motel ca să fie lămurit și cu asigurarea. Știa și cine ieșise și...

— Stai puțin, mă întrerupse Lowry. Nu cumva îl judeci greșit pe Bob ? Ține un local onorabil. Nu permite gangsterilor să se aciuieze acolo. S-ar putea ca din cînd în cînd, cîte o muierușcă să facă vreo combinație, dar atît.

— Nu știu, dar părea bine informat și mi-a propus să lucrăm împreună. Poate că i-am dezvăluit mai mult decît era cazul.

— Ia pistolul, iubito. Mă duc să-i telefonez lui Elgin.

— N-ai ce să-i spui, îl întrerupse fata, pînă acum n-am auzit decît vorbe și iar vorbe.

Am văzut că afirmația fetei făcuse impresie asupra lui. Se instală din nou pe scaun.

— Da, cred că individul e un mare mincinos.

— Dar ce-ai fi vrut să-ți spun ca să mă crezi ? Ți-am spus-o destul de clar.

— Și ce vrei să mai îndrugi ? De ce nu treci la miezul chestiunii ?

— Bine, am s-o fac. Tom Durham și Bob Elgin sînt părtași la o escrocherie. Nu știu ce rol joacă fiecare din ei și nici nu mă interesează. Nu-mi dau seama ce făcea Durham în încurcătura aceea care s-a terminat cu așa-numita sinucidere din dragoste de sîmbătă seara. Dar știu că sînt amîndoi amestecați în afacerea asta. Am o șansă să scap basma curată și să-mi iau partea mea din cei optzeci de mii. Bob Elgin era interesat și mi-a spus să vin aici. La naiba, s-ar putea să ne tragă pe sfoară pe toți. Nu-mi place să stau închis aici și să mă ard.

— Ai să stai închis multă vreme prin diferite locuri, spuse Lowry.

— N-am să stau, dacă mă descurc. O să pun mîna pe o parte din cele optzeci de mii și o să mă dezvinovățesc de omorul Lucillei Hollister.

— Vrei să te credem că n-ai comis tu crima ?

— Bineînțeles că n-am comis-o eu.

— Uite ce, am să-l sun pe Bob și basta ! Ține arma, scumpo.

Lowry îi întinse revolverul, iar roșcata se postă între mine și ușă.

— Las ușa deschisă, zise Lowry examinînd camera. Apoi îi făcu semn fetei și ieși pe coridor.

Roșcata se instală la locul indicat, cu pistolul îndreptat spre mine. Ușa rămăsese întredeschisă. Strîngea arma cu atîta putere, încît pielea de pe articulațiile mîinii era întinsă și albă.

— Nu te mișca. Cred că într-adevăr mi-ar place să apăs pe trăgaci, bestie murdară ce ești. Și păreai atît de cumsecade !

— Ți-am mai explicat că n-am nici un amestec. În orice caz, nu e vorba de o crimă sexuală !

— Ai avut urme de ruj pe batistă !

— Mă sărutase.

— Ce căutai în dormitorul ei ?

— Stăteam de vorbă.

— Dar nu era îmbrăcată.

— Mă poftise înăuntru.

— Pare verosimil.

Am întins mîna spre ceaşca de cafea, am făcut o mişcare greşită şi am răsturnat cafeaua peste faţa de masă.

Reacţia instinctivă fu mai tare decît frica. Roşcata sări de pe scaun ca arsă.

— Neghiobule, neîndemînaticule ! Pune ceva dedesubt ca să n-ajungă la lemn.

Am scos batista din buzunar şi am încercat fără succes să şterg faţa de masă.

— Nu, nu, strigă ea, dedesubt ! Repede ! Să n-ajungă la lemn.

Fata traversă în fugă camera şi, în clipa cînd ajunse de partea cealaltă a mesei, am răsturnat totul peste ea. M-am întins repede peste masa întoarsă, am apucat-o de mînă pe roşcată şi i-am smuls revolverul.

— Nici un cuvînt ! Ieşi pe din dos, repede !

Devenise atît de palidă, încît pudra desena pe obraji pete colorate.

— Coboară prin dos, am grăbit-o eu, adăugînd cu răutate : Sau preferi un ciorap în jurul gîtului, care să te sufoce ? Cred c-ai arăta frumos gîfiind înaintea morţii şi...

Asta era prea mult. Fata deschise gura gata să urle. I-am astupat gura cu mîna.

— Dacă scoţi un sunet, îţi pun ciorapul pe după gît. Hai, prin dos !

Tremura puternic. Am luat mîna de pe gura ei şi-am bătut-o amical pe umăr :

— Haide, scumpo. N-am inimă să te chinuiesc. Scoate-mă pe din dos. N-am nici un amestec cu crima aia.

— Nu. Nu mă sugruma. Am să... fac orice... Orice vrei, eu...

— Nu fi proastă. N-am sugrumat niciodată pe nimeni, dar vreau să ies repede şi te iau cu mine ca să nu fugi pe coridor după Sam. Hai !

Mă conduse pe o uşă care ducea la o verandă acoperită. Coborîrăm împreună cîteva trepte. Paşii noştri răsunau pe scara de lemn.

— Acum poţi să te întorci, i-am spus la jumătatea drumului. Regret c-a trebuit să procedez aşa, dar altfel

n-aveam cum să ies. Nu mi-am închipuit c-o să se transmită tocmai atunci ştirile la radio.

— Şi n-ai să... mă iei cu tine... ca să-mi faci... ca să mă sugrumi ?

Am rîs liniştitor.

— Lasă asta ! Ia arma !

Am descărcat revolverul şi i-am întins atît arma cît şi gloanţele.

— Nu trage, că n-ai gloanţe. Pînă le pui înapoi s-ar putea să te răzgîndeşti. N-ai nici un interes să atragi atenţia ca să-ţi apară numele în gazetă. S-ar putea ca lui Bob Elgin să nu-i convină c-ai fost pe-aici. Salut, scumpo !

Fata avu un moment de ezitare, apoi buzele-i schiţară un fel de zîmbet.

— Salut, cred că eşti... tare isteţ şi, la urma urmei, băiat de treabă.

Am coborît fugind restul treptelor. Cînd am aruncat o privire în urmă, roşcata ţinea revolverul în mînă, nefăcînd însă nici un efort ca să-l încarce.

BERTHA INTRĂ ÎN ACȚIUNE

O jumătate de oră după ce scăpasem de la Lowry, cîntam o melodie la soneria Clairei Bushnell.

Mă lăsă să intru.

— Iată-mă.

— Văd. Ce să zic, intri și ieși tot timpul !

— Îhî. Ai citit ultimele ziare ?

Clătină din cap.

— Ai stat de vorbă cu cineva ?

— Nu. Îmi făceam unghiile.

— O.K., Claire. Lucrez pentru dumneata, iar dumneata mă ascunzi.

— Ce tot spui ?

— Mă caută cineva. Nu vreau să văd pe nimeni. Am să stau aici.

— Cît timp ?

— În orice caz pînă diseară, poate și la noapte.

— Dumnezeule, văd că te-ai mutat de-a binelea !

— Nu-i așa ?

— Nu poți să rămîi la noapte.

— Și de ce nu ?

— Mai sînt locatari. O să pară nu știu cum.

— N-o să pară nimic dacă nu mă vede nimeni.

Nu mai știu ce să răspundă. Se duse pînă la fereastră, privi o clipă afară și se întoarse iar spre mine.

— Donald, știu tot.

— Ce anume ?

— Am auzit știrile.

Am făcut o mișcare ca să mă plasez între ea și ușă.

— Și ce-ai de gînd să faci ?

Se îndreptă spre mine, privindu-mă drept în ochi.

— N-ai făcut-o dumneata.

— Mulțumesc.

— De ce vrei să te ascunzi, Donald ?

— Trebuie să lămuresc lucrurile înainte ca poliția să pună mîna pe mine. Dacă mă găsesc acum, mă bagă în

închisoare fără să pot ieși pe cauțiune. Iar din celulă nu pot să acționez.

— Și ce faci dacă nu pun mîna pe dumneata ?

— S-ar putea să fiu în stare să descurc situația.

— Nu poți descurca nimic dacă rămîi aici.

— Aș putea să încerc și, dacă am norocul să descopăr unele lucruri, aș putea să mă mișc. Din celulă ar fi imposibil.

— Și de unde știu că n-am să mă trezesc cu un ciorap în jurul gîtului ?

— N-ai nici o grijă.

Se apropie și mai mult și-mi puse mîinile pe umeri.

— Donald, uită-te la mine.

Am privit-o în ochi.

— Spune-mi ce s-a întîmplat cu... cu fata aceea.

— Am cercetat mai întîi casa ei pe dinafară. Pe ea am găsit-o în dormitorul din fund. Jaluzelele nu fuseseră lăsate, iar ușile erau deschise. Era o noapte caldă. Fata se îmbrăca. Cînd m-a zărit, am intrat. Cred că era cam speriată.

— De dumneata.

— Nu, se băgase într-o combinație și era înspăimîntată. Știa ceva și nu voia să aflu eu.

— Și ce-a mai făcut ?

— A încercat să facă pe vampa. Mai știi, poate că era sinceră. Mi-a spus apoi să merg în camera de alături și s-o aștept. Ceea ce am și făcut. Și camera aceea s-a dovedit a fi dormitorul soră-si.

— De ce n-ai așteptat poliția ?

— Fiindcă m-ar fi dus direct la zdup și nu mi-ar fi rămas nici o posibilitate să lămuresc lucrurile.

— Poliția nu le-ar fi putut lămuri ?

— Nu cred.

— Înțelegi că fuga te pune într-o situație fără ieșire ?

— Oricum n-am nici o ieșire. Ori lămuresc toată afacerea, ori voi fi condamnat la moarte ca asasin. Mai mult decît atît, îmi vor atîrna de gît toate crimele nerezolvate din ultimii cinci ani. Vor încerca să soluționeze toate cazurile rămase în suspensie făcînd din mine un monstru.

— Și crezi că poți lămuri ceva dacă ți se dă o șansă ?

— Se poate miza pe asta. Dacă mi se oferă o șansă, pun mîna pe ea. Și de fapt e singura.

— Totuși, cum poți să descurci povestea asta ?

Am luat un scaun și m-am așezat. După o ezitare, Claire se așează în fața mea.

— Îmi placi. Am să-ți ofer această șansă. Adică așa cred, dar e cazul să-mi spui totul. Vreau fapte.

— Totul a început cu Tom Durham. Ai cerut informații despre el. Ai venit la agenție cu o poveste frumoasă. Dar povestea nu era adevărată. Ai vrut să-l filăm, deoarece Minerva Carlton era interesată să obțină informații.

— Ți-am spus-o chiar eu.

— De unde știa Minerva că Durham o vizitează pe mătușa dumitale ?

— Nu-mi dau seama.

— Eu personal nu cred că Tom Durham intenționa s-o ia de nevastă pe mătușa dumitale.

— Ar fi fost smintit s-o facă.

— Și nici nu cred că voia să-i vîndă acțiuni.

— Totuși voia ceva.

— Desigur. Cred că Durham e un șantagist și cred c-o șantajează pe mătușa dumitale. Pune-ți capul la contribuție și gîndește-te cu ce-ar putea s-o șantajeze.

— S-o șantajeze ? Pe tanti Amelia ?

— Da.

A clătinat din cap.

— Nu s-ar putea.

— Atunci individul încerca doar.

— Ar fi chemat poliția.

— N-aș crede. Totul pare să indice că știa ceva, sau credea că știe.

— Habar n-am ce-ar fi putut să fie.

— Nu e de loc vulnerabilă ?

— Nu văd de ce ar fi. Nu răspunde față de nimeni pentru acțiunile ei.

— Dar în trecut ?

— Nu văd nimic.

— Cumva soțul defunct ?

— Nu, amintirea lui nu înseamnă nimic.

— A moștenit ceva bani de la ultimul soț ?

— La drept vorbind, nu știu. Ținea întotdeauna secretă situația ei materială. Cred că au fost niște bani, dar nu cunosc cîți. Se pare că e vorba mai ales de o asigurare.

— Cum a murit unchiul ?

— Brusc, în urma unei intoxicații alimentare, pare-mi-se.

— Asta *ar putea* să fie, ceva.

— Donald, ce spui ?

— Gîndesc cu glas tare. Explorez toate posibilitățile. Cînd a murit ?

— Acum trei sau patru ani.

— Cred că cineva o șantajează pe mătușa Amelia. De cînd o are pe femeia aceea ?

— Pe Susie ?

— Da.

— De ani de zile.

— O avea și cînd trăia unchiul dumitale ?

— Da, desigur.

— Susie ținea la el ?

— Susie a fost întotdeauna extrem de devotată față de tanti Amelia. E o legătură ciudată între ele.

— Dar mariajul mătușii n-a fost prea reușit, nu ?

— Nu pot afirma nimic. Nu ne vedeam prea des. Mă scotea din sărite și... ei, cam așa stăteau lucrurile. Știu însă că toată viața a dorit să fie liberă. Era în căutarea unui amor romantic.

M-am ridicat, am aruncat o privire afară pe geam, mi-am aprins o țigară și timp de cîteva minute am măsurat camera în lung și-n lat.

— De ce socotești că mătușă-mea e victima unui șantaj ? mă întrebă Claire.

— Deoarece cred că Tom Durham e un șantagist.

— Nu știu cum am putea afla asta. Desigur... dacă stau să mă gîndesc, moartea unchiului a fost cam ciudată. S-a întîmplat brusc, iar tanti Amelia nu a arătat nici un simptom de intoxicație. Îmi amintesc că mi-a spus ceva, că i-ar fi fost cam rău și ei. La drept vorbind, nu am dat prea multă atenție.

— Minerva Carlton era șantajată. Cineva făcea presiuni asupra ei și bănuiesc că acel cineva era Tom Durham. Cred că Minerva aflase că Tom avea intenții ase-

mănătoare și față de mătușa Amelia și dorea să știe cît mai mult despre el. Faptul că încerca să stoarcă bani și de la mătușa dumitale i-a permis Minervei să se adreseze prin dumneata unei agenții de detectivi particulari.

— Ce te face să crezi că Minerva era șantajată ?

— Totul o indică. Eu...

Mă întrerupse soneria de la ușă.

— Lasă să sune. Încearcă să nu deschizi.

Persoana de jos continua să sune cu insistență.

— Bine, află cine e. Dacă e poliția, va trebui să-i lași înăuntru. Ești în stare să spui o minciună despre prezența mea aici ?

— Pot să mint să-nghețe apele, mă liniști Claire.

Luă mucurile mele din scrumieră și le murdări cu puțin ruj.

— Probabil c-ai mai căzut în cursa asta.

— Care cursă ?

— Cu mucuri de țigară fără urme de ruj pe ele.

— E frumos din partea dumitale ? se bosumflă ea.

— Nu, desigur.

Se îndreptă fluierînd spre tubul acustic.

— Cine e ?

Prin tub răsună puternic vocea Berthei :

— Bertha Cool, și trebuie să te văd imediat !

Claire mă privi întrebător.

— Stai puțin. Spune-i că... Ba nu, e-n regulă. Să vină sus.

Claire apăsă pe butonul electric ce deschidea ușa de jos.

— Și ce-ai de gînd să faci acum ? Vrei să te ascunzi ?

— Da, în dulapul cu patul pliant. Spune-i că nu m-ai văzut.

— O.K.

M-am îndreptat spre ușa dulapului care adăpostea patul pliant, am deschis-o și m-am înghesuit înăuntru. Claire închise ușa și am auzit zgomotul zăvorului.

Cîteva clipe mai tîrziu îmi răsună în urechi vocea Berthei :

— Salut, domnișoară Bushnell !

— Bună ziua, doamnă. Ce vînt vă aduce ?

— Poate că-ți amintești că lucrăm pentru dumneata ?

— Bineînțeles. Intrați și luați loc.

Podeaua scîrțîi sub kilogramele Berthei, iar scaunul gemu cînd se așeză pe el.

— Cecul dumitale, drăguțo, n-are acoperire.

— Ce vreți să spuneți ?

— Cecul ăla de două sute de dolari pe care ni l-ai dat nu e bun. Să-l ia naiba pe Donald, i-am spus doar să te anunțe. Credeam că-l găsesc aici.

— Dar... dar... cecul trebuia să fie valabil. Aveam bani la bancă.

— Banca e de altă părere. Mi s-a spus că cecul depus la ei fusese emis de o bancă din altă localitate. Cînd au constatat că nu e în regulă, te-au debitat în cont.

— Ce mai e și asta ? Cecul de care vorbiți era tot așa de bun ca și aurul.

— Al cui era ?

— Îmi pare rău, doamnă Cool, dar nu pot să vă spun. Am să vă însoțesc însă cu plăcere la bancă.

Nu puteam să văd expresia de pe fața fetei, dar tonul vocii era perfect. Se dovedea a fi o actriță bună. Gîndindu-mă la îndemînarea cu care mînjise mucurile cu ruj, am început să cred că simpatica noastră clientă avea oarecare experiență în arta înșelăciunii.

— Vrem ca cecul ăsta să devină valabil, zise Bertha.

— Dar, doamnă Cool, cecul este valabil.

— Banca zice că nu e.

— Bine, am să discut cu banca.

— Nu dau doi bani cu cine sau ce ai să discuți, interveni Bertha cu vehemență, dar să știi că nu plec de-aici pînă nu-mi dai ceva care să compenseze cele două sute de dolari cu care a fost debitat contul nostru la bancă, fiindcă am fost de bună-credință cînd am primit cecul dumitale.

— Bine, sigur că eu... dacă persoana care mi-a dat cecul... asta... m-ar pune într-o situație cam dificilă.

— O să fie și mai dificilă dacă nu achiți, afirmă grav Bertha.

— Îmi pare rău, doamnă Cool, dar n-am alți bani.

— N-ai pe naiba !

— Ce vreți să spuneți ?

— Nu fi copil, drăguțo. Du-te la prietenul dumitale și...

— N-am nici un prieten.

— Atunci ia-ţi unul.

— Eu, eu... să vedeţi... eu...

— Nu cumva l-ai văzut azi pe Donald Lam ?

— Nu.

— Dumnezeule, ce încurcătură ! Poliţia difuzează în toată ţara c-ar fi comis o crimă de maniac sexual. Nenorocitul !

— Crimă de maniac sexual ! exclamă Claire.

— Da, da. Fata aceea care-a fost sugrumată cu propriul ei ciorap, întinsă pe jumătate goală în dormitor.

— Se poate ? Domnul Lam părea... Vai ! nu mi-aş fi putut închipui aşa ceva despre el.

— Nu ştiu ce să cred, zise Bertha gînditoare. Am ţinut întotdeauna la el, dar ceva nu era în regulă. Femeile i se aruncă de gît, dar el nu reacţionează. Dacă stau să mă gîndesc... dacă-mi amintesc de toate, încep să am îndoieli.

— Vai, doamnă Cool ! Cum puteţi vorbi astfel despre asociatul dumneavoastră ?

— Dracu ştie, vorbesc şi eu.

— N-aţi lucrat împreună la nenumărate cazuri ?

— Ba da !

— Şi nu v-a frapat nimic în felul lui de a fi ?

— Tranca-fleanca, replică Bertha. Eram asociaţi de afaceri, nu mă culcam cu el.

— Nu m-am referit la aşa ceva.

— Am vrut să te previn, fiindcă ştiam c-ai să ajungi acolo. Prin urmare, nu l-ai văzut ?

— Nu... Aţi fost la agenţie ?

— Am fost şi am plecat şi iar am fost. Trebuia să mă duc la San Robles cu o treabă. Radioul era deschis în maşină şi-am auzit ştirile cu privire la Donald. M-am întors la birou, unde toţi erau la curent. Fetele deveniseră isterice.

— Care fete ?

— Secretarele. Elsie Brand, secretara particulară a lui Donald, părea înnebunită. Era albă ca varul şi spumega afirmînd că ar face orice ca să-i dovedească nevinovăţia. Zicea că o să cumpere o duzină de ciorapi şi că o să rămînă cu el pe-ntuneric.

Claire Bushnell profită de ocazie ca să se răzbune pe mine :

— Da, desigur, e cam ciudat, făcu ea gînditoare. Am stat de vorbă ieri cu domnul Lam. A venit aici şi m-a găsit cam neîmbrăcată.

În momentul acesta soneria sună prelung, cu insistenţă. Claire întrebă în tubul acustic :

— Cine e ?

Urmară cîteva lungi clipe de tăcere.

— Dar cine e ? întrebă Bertha. Dumnezeule, de ce eşti aşa de palidă ?

— Cineva cu numele de Sellers, sergentul Sellers de la poliţie.

— E Frank, explică Bertha. Băiat de treabă. De la Brigada Criminală. Ce-o fi căutînd aici ?

Încremenisem. Puţin mai tîrziu, pumnul autoritar al sergentului bătu în uşă. Claire deschise.

— Dumneata eşti Claire Bushnell ?

— Da.

— Salut, Frank.

— Să trăieşti, Bertha ! exclamă Sellers. Îmi pare rău, Bertha, dar aşa e jocul.

— Nu te mai scuza. Dacă cele anunţate la radio sînt adevărate, nenorocitul a intrat mesa. Cred că ăsta a fost baiul cu el. Unul din creierele alea supradezvoltate. Întotdeauna s-a ţinut cam deoparte.

— N-a avut niciodată relaţii normale cu femeile ? o întrebă Sellers.

— De unde să ştiu eu ? se răsti Bertha. Femeile cădeau ca muştele în jurul lui... Uită-te la secretara lui. E nebună după el, iar Donald se poartă cu ea de parcă i-ar fi o soră mai mică. De cîte ori intră în cameră, ochii fetei se aprind ca nişte faruri de automobil şi-l urmăresc tot timpul. Donald însă nu observă nimic. S-a purtat întotdeauna frumos cu ea şi a ajutat-o cît a putut. A căutat să-i mărească salariul şi să-i uşureze munca.

— Astea-s simptome tipice, declară sentenţios Sellers, cu aerul unui psihanalist amator. Trebuia să-mi fi dat seama de mult.

— Pot să vă întreb despre cine vorbiţi ?

— Despre Donald Lam, asociatul ei. E un criminal, un maniac sexual. Ce ştii dumneata despre el ?

— Păi, am avut prilejul să-l cunosc.

— Nu mai umbla cu fofîrlica. Unde e ?

— Ce vreți să spuneți ?

— Știi prea bine ce vreau să spun. L-ai ascuns aici.

— Dar, cum vă permiteți ! exclamă Claire indignată.

— Eh, făcu Sellers. Am știut că Donald e prea deștept ca să apară la agenție după buletinul ăla de știri. S-a dus undeva unde-și închipuie că nu-l va căuta nimeni și de unde să-i telefoneze Berthei. Eu n-am făcut altceva decît s-o filez pe Bertha. Am urmărit-o pînă aici. Eram sigur că vine să se întîlnească cu Lam. Ori e aici, ori o să vină mai tîrziu ca să se întîlnească cu Bertha.

— Ești nebun, Frank. N-am vorbit cu nenorocitul ăsta și habar n-am unde se ascunde.

— Pe mine nu mă duci, Bertha. Poate că-l crezi criminal, poate că nu, dar sînteți asociați și sînt convins că nu vrei să fie închis pînă ce nu scoți de la el tot ce știe despre cazul respectiv, ca să poți să preiei tu frînele și să storci ceva parale.

— N-ar fi fost o idee rea și, dacă știam unde să-l găsesc, fii sigur că o făceam. Aici am venit pentru că această domnișoară ne-a dat un cec de două sute de dolari, care s-a dovedit a fi fără acoperire.

— Bine, bine, dar mai întîi să-l caut.

— Caută-l. Dar pun rămășag că nu-l găsești, pentru că nu-i aici !

— Pe cît ? întrebă Sellers.

— Cincizeci de dolari, anunță repede Bertha. De acord ?

Simțeam că suma îl tulburase pe sergent.

— Nu pariez, spuse el după un moment de ezitare. Nu pariez, dar am să cercetez casa.

— N-aveți dreptul să faceți percheziție, îl apostrofă Claire.

— Ho ! Ho ! făcu Sellers. Asta-i culmea !

— Nu puteți. N-aveți mandat de percheziție și nu puteți să dați buzna aici. De unde știu că sînteți de la poliție ?

— Bertha mă cunoaște. Și de ce nu vrei, domnișoară, să-ți percheziționez apartamentul ?

— Fiindcă-i locuința mea. Nu-mi convine ca poliția să dea buzna și să-mi umble prin lucruri ori de cîte ori i se năzare.

— Mai pui rămăşag ? o întrebă Sellers pe Bertha.

Urmă o pauză lungă, apoi Bertha spuse cu îndoială în glas :

— Pe zece dolari.

— Douăzeci şi cinci nu-i bine ?

— Nu, zece, spuse Bertha, mai mult nu dau.

— Ai redus deci cu patruzeci de dolari.

— Ai schimbat tonul.

— Bine, făcu Sellers, atunci pe zece dolari. Dă-te la o parte, domnişoară. Ce-i după usa asta ?

Auzeam cum ea încerca să i se împotrivească şi rîsul lui Sellers.

— Afurisitule, gîfîi Claire. N-ai dreptul să...

— La o parte, domnişoară, dă-te la o parte.

Zăvorul fu împins, uşa se deschise şi patul montat în perete mă împinse într-o parte.

— Ce să vezi, ce să vezi, spuse Sellers. Jucăria a ieşit din cutie. Hai afară, Lam.

Am păşit în cameră. Bertha sări în sus ca arsă, scăpărînd scîntei.

— Ticălosule, blestematule ! urlă ea. M-ai făcut să pierd zece dolari !

Frank Sellers îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de rîs.

— Asta-i bună, bună de tot !

— Ingratule, tu... încercă să mai spună ceva Bertha, dar vocea i se sugrumă de emoţie.

Claire mă privea neputincioasă.

— Nu face nimic, Claire. Îmi pare rău. Am urcat scările şi am găsit uşa deschisă. Ieşiseşi probabil să dai un telefon. Am intrat înăuntru şi te-am aşteptat să te întorci. Atunci soneria a început să zbîrnîie. Nu ştiam cine poate să fie, aşa că m-am furişat înăuntru şi-am tras uşa după mine.

— Cred c-ai venit aici cu puţin înainte de Bertha, zise Sellers.

— Exact.

Sellers nu mai rîdea. Se ridică de pe canapea şi înaintă spre uşă.

— Ia să-mi arăţi cum ai tras după tine zăvorul.

Știam că o încurcasem. Pe dinăuntru ușa n-avea clanță. Sellers rînji.

— Frumos, n-am ce zice. Întinde mîinile, Donald.

— Așteaptă puțin, Frank. Vreau să-ți spun...

— Întinde mîinile, spuse el cu autoritate brutală în glas.

Cunoșteam tonul. Cunoșteam și licărirea din ochi. Am întins mîinile și Sellers îmi puse cătușele, apoi mă percheziționă să vadă dacă n-am armă.

— Și acum, stai jos. Dacă ai ceva de spus, grăbește-te. Ești arestat și acuzat de asasinarea Lucillei Hollister. Orice spui va fi folosit împotriva ta. Și acum, dacă-ți place, vorbește cît vrei.

— N-am ucis-o eu.

— Da, da, înțeleg. Ai venit la ea, ai găsit-o moartă, ți-ai mînjit buzele cu rujul ei, apoi te-ai dus în dormitorul soră-si ca s-o aștepți. N-aș fi crezut așa ceva despre tine, Donald. Am știut întotdeauna că ești un individ ciudat, dar nu în felul ăsta.

— Sellers, hai s-o luăm de la început.

— Prostii ! exclamă el.

Dar îndată adăugă :

— Dă-i drumu' ! Vorbește.

— Nu mă asculți decît în speranța că voi spune ceva care să mă acuze. Fii om ! Golește-ți mintea de idei preconcepute. Uită că ești polițist și vezi dspre ce e vorba.

— Poftim ! Tu dai petrecerea. Dă-i drumu' și servește gustările.

— Să analizăm întîmplările. Lucille Hollister o iubea mult pe soră-sa cea mică Rosalind, care era îndrăgostită de Stanwick Carlton. Nevasta acestuia se cam ținea de prostii, sau cel puțin așa credea Lucille. Și s-a gîndit să le strice căsătoria.

— Cine ți-a spus ?

— Lucille.

— Cînd ?

— Cu puțin timp înainte de a muri.

Ochii lui Sellers se aprinseră, ca la un vînător care descoperă o urmă proaspătă.

— Prin urmare, recunoști că ai fost la ea în dormitor cu puțin înainte de a muri ?

L-am privit drept în ochi.

— Da.

— De ce ai ucis-o, Donald ? A fost o crimă sexuală ?

— Nu fi prost. În primul rînd n-am ucis-o eu, şi în al doilea rînd n-a fost o crimă sexuală. A fost ucisă ca să nu vorbească.

— Despre ce ?

— Tocmai încercam să-ţi explic că asta vreau să descopăr.

— Continuă, zise el.

Şi apoi se întoarse spre Claire :

— Ai auzit ? Recunoaşte c-a fost cu ea înainte de a muri.

Fata încuviinţă din cap. Era palidă şi încordată.

— Deci, asta e ceea ce credea Lucille şi de aceea o urmărea pe Minerva Carlton. Dar de data asta Minerva nu se ţinea de aventuri.

— Deci, interveni Sellers cu ironie, s-a dus la motel împreună cu Dover Fulton ca s-o înveţe să joace ţurca... şi şi-a scos bluza ca să nu-şi şifoneze mînecile.

— Minerva Carlton s-a băgat într-o încurcătură serioasă. A venit aici, la Claire Bushnell, şi i-a dat un cec de cinci sute de dolari şi nişte instrucţiuni. Claire trebuia să apeleze la Bertha Cool ca să se informeze despre un bărbat care o vizita pe mătuşa ei.

Sellers o privi întrebător pe Claire. Ea dădu din cap. Acum sergentul părea interesat.

— Continuă, Lam. Mai departe !

— M-am apucat de treabă. L-am urmărit pe individ pînă la hotelul Westchester Arms unde locuia. Era înscris sub numele de Tom Durham. De ce-ţi închipui că Minerva voia să-l filăm ?

— Dracu' ştie. Nu-s cititor în stele.

— Cînd Lucille Hollister a venit cu mine la motel, şi-a deschis poşeta şi a scos un pachet de ţigări şi o cutie de chibrituri. Atît ţigările cît şi chibriturile au rămas pe masă. Cele din urmă purtau pe ele reclama barului Cabanita.

— Ei şi ? întrebă Sellers.

— Cînd şi-a scos ţigările, pesemne că a uitat că ascunsese în pachet o bucăţică de hîrtie. Fusese ruptă

dintr-un meniu al aceluiaşi bar Cabanita şi pe ea era scris numele motelului Kozy Dell.

— Ăsta-i locul unde te-a dus Lucille Hollister ?

— Exact.

— Locul unde s-au sinucis Dover Fulton şi Minerva Carlton ?

— Locul unde au fost ucişi, l-am corectat eu.

— Văd că le cam înfloreşti. Vrei să spui c-au fost omoriţi cu uşa închisă pe dinăuntru ?

— Exact.

— Dă-i drumu' ! Poate că te avem la mînă cu încă două crime, în cazul cînd n-ai să fii condamnat pentru prima.

— E adevărat că uşa era încuiată pe dinăuntru, dar cine ştie *cînd* a fost încuiată ?

— Nu înţeleg.

— Au fost trase mai multe focuri.

— Aşa-i. Unul în valiză, unul în Dover Fulton şi unul în Minerva Carlton.

— Au fost trase patru.

— Patru ! protestă Sellers. Nu ţi-e bine ? Trei.

— Ba patru.

— Vrei acum să ne certăm pe chestia asta ?

— Cîte gloanţe au fost trase din revolverul lui Dover Fulton ?

— Trei.

— Dar în butoiaş au mai rămas doar două cartuşe.

— Pentru că obişnuia să poarte arma cu un locaş gol. Multe persoane procedează la fel, pentru că e mai puţin primejdios.

— Va să zică, în revolverul lui Fulton era un locaş gol, trei gloanţe trase şi două cartuşe pline.

— Exact.

— Au fost trase patru gloanţe.

Sellers mă privi cu o umbră de respect.

— Desigur, Lam, *s-ar putea* să ai dreptate. Ce ştii despre asta ?

— Caut să adun doi şi cu doi.

— Şi să-ţi dea patru, spuse Sellers rînjind, încîntat de gluma făcută.

— Da, şi să-mi dea patru. Dacă Dover Fulton s-ar fi hotărît să se omoare împreună cu iubita lui, cum de a nimerit valiza ?

— Ar fi putut să tragă în faţă şi să n-o nimerească din primul foc.

— Să greşească atît de mult ? Doar valiza era pe podea.

— Ei, drăcia dracului, poate că ea tocmai se aplecase asupra valizei ca să pună ceva înăuntru şi el s-a hotărît s-o ia prin surprindere.

— Să zicem ! E în genunchi în faţa valizei, gata s-o deschidă. Dover Fulton ocheşte în ceafă, ca s-o ia prin surprindere.

— Mda, lucrurile *s-ar fi putut* întîmpla precum spui.

— Bine, să luăm în consideraţie elementul surpriză. Ce-ar fi făcut ea după aceea ?

— Ar fi sărit desigur în picioare.

— Şi s-ar fi întors cu faţa la el, am subliniat.

— Şi atunci ?

— Atunci, cel de-al doilea foc ar fi nimerit-o drept în mijlocul frunţii.

— Nu, nu neapărat. Ar fi putut să se întoarcă spre el, să-şi dea seama de intenţiile lui şi s-o ia la fugă.

— Şi atunci, el a nimerit-o drept în ceafă ?

— Exact.

— Cu alte cuvinte, Sellers, bărbatul greşeşte ţinta cînd femeia stă în genunchi chiar în faţa lui, dar cînd ea sare şi o ia la fugă, ţinteşte cu precizie !

Sellers se scărpină în cap.

— Hm ! Nu ştiu ce s-a întîmplat, dar asta ar fi o explicaţie.

— E o explicaţie care nu explică nimic. Am să-ţi spun eu ce s-a petrecut : în cameră au fost trase trei focuri. Cea de-a treia persoană care se afla acolo ştia că cele trei focuri vor trebui să fie justificate. N-avea cum s-o facă. De aceea a luat revolverul şi valiza şi le-a dus undeva de unde să nu se audă împuşcătura. A tras apoi un foc în valiză şi a adus-o înapoi în cameră. A pus revolverul în mîna lui Fulton, a încuiat camera pe dinăuntru şi a ieşit pe fereastră afară.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Ce rost avea să complice atît de mult lucrurile ? La ce bun ?

— Fiindcă voia să justifice al treilea glonț și deci trebuia să tragă un foc în valiză.

— Dar atunci înseamnă c-au fost trase patru focuri.

— Exact.

— Și ce nevoie era să tragă al patrulea glonț ca să-l justifice pe al treilea ?

— Pentru că, i-am explicat eu, al treilea glonț îl nimerise pe făptaș.

Sellers mă privi cîteva momente clipind din ochi, căutînd parcă să rumege această posibilitate.

— E o teorie, spuse el în sfîrșit. Nu e decît o teorie. Și totuși... e o teorie.

— E mai mult decît atît. Unde se aflau hainele femeii în momentul cînd ați descoperit cadavrele ?

— O parte erau pe ea și restul... stai un pic... restul cred că era în valiză.

— Vezi, aici e aici. O femeie care are o aventură și se dezbracă într-un motel nu-și răsucește bluza și n-o înghesuie în valiză. În momentul împușcăturilor, valiza era deschisă. Bluza ei se afla pe un scaun, lîngă valiză. Criminalul a intrat în panică, a făcut bluza ghem, a băgat-o în valiză și apoi a închis-o.

— Mi se pare că știi prea multe, spuse Sellers.

Și adăugă cu subînțeles :

— E natural, fiindcă erai acolo, la motel, în timpul evenimentelor.

Sergentul Sellers se cufundă în gînduri, apoi brusc exclamă :

— Sigur, acum începem să lămurim cîte ceva ! Să țineți minte voi două tot ce spune individul. A stat acolo tot timpul. Dacă e crimă, atunci el e criminalul.

— N-am făcut-o eu, fiindcă al treilea glonț nu m-a nimerit pe mine. Ia uită-te la fotografiile camerei unde s-a comis crima. Uită-te la prosoapele de pe suport.

— Ce-i cu ele ?

— Un prosop de baie, două de mîini.

— Și ?

— Garnitura obișnuită se compune din două prosoape de mîini și două de baie. Ce s-a întîmplat cu cel de-al doilea prosop de baie ?

— Dracu' știe, nu e treaba noastră să controlăm.

— Criminalul a fost rănit, am continuat eu, și s-a înfășurat în prosop ca să nu sîngereze. Probabil că rana nu sîngera prea tare, totuși i-a trebuit un prosop.

— E o teorie fantezistă, Lam. O teorie fantezistă, și gata.

— S-ar putea, dar merită să fie cercetată.

— Are dreptate, interveni Bertha, merită să fie cercetată. Gîndește-te numai ce-ar însemna asta pentru societatea de asigurări.

— Cum adică ? se interesă Sellers.

— Dacă în termen de un an de la întocmirea poliței intervine o sinucidere, societatea nu plătește nimic, explică Bertha cu o figură care trăda lăcomie. Dacă nu e însă sinucidere, societatea plătește patruzeci de mii de dolari. În caz că moartea e provocată de vreun accident, societatea e obligată să plătească o sumă dublă, adică optzeci de mii.

Sellers scoase un fluierat.

— Noi ne ocupăm de asta, adică eu... se corectă Bertha.

— Continuă. Lam. Vorbește !

— Povestea de la motel n-avea nimic amoros în ea. Minerva Carlton fusese șantajată. Șantagistul cerea o sumă mare, mult prea mare pentru ea. El o amenințase că dacă nu-i plătește, va divulga totul soțului.

— *Dacă* era șantajată, atunci probabil că așa ar fi procedat.

— Minerva hotărî să-l ducă de nas pe șantagist. Se adresă lui Dover Fulton, care-i fusese șef. Ținea la el. Poate că fusese drăguță cu el pe vremuri, asta nu știu. În orice caz, s-a dus la el și au hotărît ca Dover Fulton să treacă drept soțul ei. Lucrul nu era greu de înfăptuit fiindcă șantagistul nu-l cunoștea pe Stanwick Carlton. Fulton în rolul soțului spusese probabil : „Ei și ? Soția mea a greșit, dar eu o iert.“ Și s-au împăcat în fața șantagistului, iar Fulton, care poza drept Stanwick Carlton, i-a zis : „Și acum du-te dracului !“

— S-ar putea, spuse Sellers după un moment de gîndire, dar e nevoie de dovezi.

— Încercam tocmai să obţin dovezi cînd mi-ai pus jucăriile astea, am zis întinzînd mîinile cu cătuşe.

— Bineînţeles că ţi le-am pus. Eşti vinovat de o crimă.

— Nu-s eu criminalul.

— Atunci nu trebuia să fugi, băiete. Ştii ce se întîmplă cînd încerci s-o ştergi. Credeai că poţi să pleci şi să ieşi basma curată. Nu ţi-ai închipuit că cineva ar fi putut să te recunoască. Dar mie mi-a venit o mică inspiraţie. Mi-am amintit de felul cum mi-ai descris-o pe fata aia blondă, iar semnalmentele date de tine s-au potrivit cu blonda. Am...

— Da, cunosc. Am auzit la radio.

Sellers mă privi furios.

— Şi tot întîmplător am cercetat cartea. Amprentele tale sînt peste tot pe învelitoarea aia de celofan.

— Se înţelege, doar fusesem acolo.

— Ai recunoscut pentru a doua oară. Să nu uitaţi, sublinie el întorcîndu-se spre Bertha şi Claire.

— Oricare ar fi fost motivul şantajului, am continuat eu, acesta porneşte de la barul Cabanita. Ştii ce se petrece în jurul acestor localuri. Băieţi de viaţă care-şi fac de cap. Din cînd în cînd cîte un individ deştept, înzestrat cu o bună memorie vizuală, dă tîrcoale pe-acolo şi obţine vreo informaţie asupra persoanelor care-o fac lată. Dacă găseşte vreun bărbat căsătorit venit din altă localitate sau pe cineva din oraş care se amuză la sfîrşit de săptămînă, şantagistul studiază cazul. Aproape în toate aceste localuri mişună şantagiştii, sau mai bine zis o mulţime de şantagişti vin după pradă, examinează publicul, îşi notează cîte un număr de maşină sau ceva care să le aducă gologani. E vorba, de obicei, de chestiuni mărunte, dar şantajul de care vorbesc îşi are sediul chiar la personalul barului Cabanita. Cred că Tom Durham e amestecat în treaba asta şi că Bob Elgin îl cunoaşte pe Durham şi ştie unde poate fi găsit. Durham locuia la hotelul Westchester Arms. L-a părăsit imediat după crimă. Atunci mi-am închipuit că se simţise filat. Acum însă cred că plecase din cauză că aflase cele întîmplate. Tare mi-ar place să-l găsesc. S-ar

putea să constatăm că un glonț de calibrul 8 s-a rătăcit undeva prin anatomia lui.

— Bine, încuviință Sellers, să văd ce pot să fac.

— Aseară am dat tîrcoale pe la Cabanita. Am făcut rost și de niște fotografii, dar pe unii i-a deranjat. Au încercat să pună mina pe mine și era cît p-aci să fiu stîlcit în bătaie. Aveam niște poze și o adresă — toate ale blondei care a fost omorîtă aseară. M-am dus să cercetez și să văd ce-i cu adresa. Am aflat, dar cineva mă urmărise sau știuse dinainte că mă va găsi acolo.

— Asta o spui tu, mă întrerupse Sellers.

— Vreau să lămuresc lucrurile, e singura mea șansă de a scăpa. propun să mergem la mătușa Clairei Bushnell înainte ca dumneaei să poată inventa ceva. Îmi închipui să șantagistul va ține legătura cu ea, probabil telefonic. Tom Durham nu se prea poate deplasa astăzi, deoarece cred că e găurit de un glonț de calibur 8. Nu-ți cer decît ca, în drum spre poliție, să te oprești la Amelia Jasper și să-i iei un interogatoriu.

— Hm, și să-mi pierd insigna de sergent. Drept cine mă iei ? Un tîmpit care va apare în fața unei mătuși înstărite și-o va întreba : „Ascultă, cucoană, te șantajează cineva?"

— Lasă-mă pe mine. Nici nu vreau s-o întrebi dumneata. Trebuie doar să fii de față și să asculți.

Sellers stătu un moment pe gînduri, apoi clătină din cap.

— E un truc. Mai bine te duc la poliție.

— Dar între timp urma se va pierde și n-ai să mai afli nimic.

— Am pus mîna pe un criminal, rînji Sellers mulțumit de sine. Mi-ajunge pentru o zi. Haide, vino !

— Pentru numele lui Dumnezeu, Frank, fă-mi mie un bine, îl rugă Bertha. Îmi distrugi asociația și-mi strici totul cu o publicitate care o să mă coste mulți bani. Sînt pe urmele unei asigurări de optzeci de mii de dolari. Dacă ceea ce spune Donald e adevărat, am posibilitatea să arunc harponul la societatea de asigurări și s-o sărăcesc de ceva parale.

Frank Sellers șovăia. Pînă la urmă mă privi lung.

— Dacă mă tragi pe sfoară cu chestia asta, am să..

— Și de cînd, mă rog, te poate trage cineva pe sfoară ? îl întrebă Bertha.

Sellers se uită încruntat la mine.

— Nu e vorba de tine, Bertha, ci de individul ăsta. Nu știi niciodată ce plănuiește.

Mi-am întins mîinile încătușate și am spus sarcastic :

— Mda, se pare că într-adevăr sînt deștept.

— Am putea să-ți dăm și ție o parte din...

— Fii cuminte, Bertha, am întrerupt-o repede, Frank nu se gîndește la bani.

Acesta îmi aruncă o privire recunoscătoare.

— Sellers, am spus eu, ai ocazia să lămurești crima de la motelul Kozy Dell. Ai ocazia să iei tot caimacul. Ai ocazia să distrugi o rețea de șantagiști și să arăți cum, de cine și pentru ce a fost ucisă Lucille Hollister.

— Mulți o să spună că la această ultimă întrebare am avut răspuns chiar aici și chiar acum, spuse Sellers, dar vocea lui trăda mai puțină convingere ca înainte.

— Și mai e și văduva din San Robles cu cei doi copii mici. Doi copii care trebuie să crească și să învețe, să meargă la școală dacă vor să-și facă un rost în lume. Viața cere învățătură, iar învățătura costă bani. Femeia aceea nu știe de unde să ia un ban. Dacă însă ai vrea să mă asculți și dacă ar căpăta cei optzeci de mii de dolari...

— Ai cîștigat, hai să mergem.

Ne ridicarăm cu toții.

— Dar cătușele ? l-am întrebat pe sergent.

— Lasă-le în pace, că nu te deranjează, rînji el. Poți să mergi perfect dacă ții mîinile în față, sprijinite de curea.

— Aș putea fi mult mai util fără ele.

— Util cui ? făcu el.

— Necazul cu dumneata e că ai o minte de copoi. Ei, hai să mergem.

Ne înghesuirăm cu toții în liftul care ne scutură pînă la parter și ne urcarăm în mașina poliției cu care venise sergentul.

— Unde mergem ? întrebă Sellers.

— Strada Korreander, nr. 226, răspunse Claire Bushnell.

Sellers apăsă pe accelerator.

— Ai face bine să nu folosești sirena, l-am îndemnat eu.

Sellers îmi aruncă o privire furioasă și-și concentră toată atenția la condus. Înainte de colțul străzii încetini până la o viteză rezonabilă de 50 km pe oră și trase în fața casei albe de stuc.

Ne dădurăm jos și urcarăm scara. Sellers sună.

Susie, servitoarea cea deșirată, se apropie de ușă cu o încetineală deliberată. Deschise ușa, și o clipă am avut impresia că s-a crispat la vederea lui Frank Sellers. Dar imediat fața i se pietrifică în cute de o indiferență totală.

— Bună, Susie, o salută Claire. Tanti Amelia e acasă ?

Femeia ezită. Atunci Frank își desfăcu pardesiul arătîndu-i insigna.

— E acasă ? întrebă el.

— Da.

— Haide, zise Sellers și trecu înainte fără a mai aștepta vreo invitație.

Susie îl fulgeră din ochi, dar rămase neputincioasă acolo unde o împinsese. Înainte însă ca să ajungem în salon, își reveni în fire și începu să strige cu o voce ascuțită :

— Oh, doamnă Jasper ! Claire a venit cu poliția !

Ținîndu-mă de braț cu o mînă, Sellers împinse ușa cu cealaltă și intră în salon.

Amelia Jasper ședea în scaunul cu rotile și ne fixa cu zîmbetul ei cel mai atrăgător.

— Bună ziua, spuse ea. Luați loc, vă rog ! Bună, Claire dragă. Cum te mai simți ?

— Bine, mulțumesc.

— Deoarece nu mă pot ridica, Claire, ai să faci tu pe gazda. Am iarăși o criză de sciatică, urmarea accidentului aceluia oribil. Ce n-aș da să-mi treacă durerea ! Am înghițit la aspirine de mi s-a făcut rău... Dar, vă rog, luați loc. Iertați-mă dacă par cam ametită. Am luat atîtea medicamente...

Ochii i se închideau, dar se stăpîni și-i redeschise. Tocmai ne așezam, cînd zări cătușele.

— Vai, domnule Lam ! Desigur că nu sînteți... Dar...

Susie Irwin, care stătea în ușă, termină fraza :

— Am auzit la radio, doamnă. N-am vrut să vă spun nimic. El a ucis-o aseară pe Lucille Hollister. Țineți minte, ați citit în ziar, crima aceea cu ciorapul.

— Donald Lam a ucis-o ! exclamă Amelia Jasper cu neîncredere. Şi eu care ziceam că-i simpatic. Dar... Şi mi-l aduceţi aici ?

— Ca să încerc să lămuresc unele aspecte ale cazului, se scuză Sellers.

— Nu vreau să rămînă aici, nu vreau să-l văd. Am citit despre crima asta în ziare. Şi toate amănuntele alea oribile, dezgustătoare. Îmi pare rău, dar nu...

— Numai cîteva întrebări, tanti Amelia, interveni Claire. Cîteva lucruri pe care poliţia ar vrea să le lămurească. Cu cît vei răspunde mai repede, cu atît vor pleca mai repede de aici.

— Nu vreau să-i văd aici, ţipă Amelia Jasper. Nu vreau ! Şi ce-aş putea să răspund ? Nu l-am văzut pe omul ăsta decît o singură dată, cînd...

— Vrem să aflăm cîte ceva despre un oarecare Durham, o întrerupse Sellers.

— Ce-i cu el ? întrebă Amelia pe un ton agresiv.

— Credeam c-ar putea să existe o legătură între el şi Lam.

— Nu există nici o legătură. Domnul Durham este un tînăr foarte simpatic.

— De cînd nu l-aţi mai văzut ? am întrebat-o eu.

Amelia Jasper mă străpunse cu privirea.

— Nu am de gînd să-ţi răspund.

— Întreb, deoarece cred că Durham are un amestec în afacerea de la motelul Kozy Dell.

Amelia Jasper îşi ridică bărbia şi mă ignoră.

— Şi, am continuat netulburat, cred că e un şantagist.

— Şantagist ! repetă ea, dispreţuitoare.

— Aţi fost victima lui ? am întrebat-o.

Nu-mi răspunse.

— Aţi fost ? o întrebă Sellers, brusc.

— Nu văd de ce trebuie să răspund la tot felul de întrebări care mă privesc personal — în faţa celui mai josnic criminal, un tip care a intrat în casa mea prefăcîndu-se că e publicist, şi că avea să mă ajute să-mi capăt drepturile de la o societate de asigurări. Doamne sfinte, e o minune că nu zac pe jos cu un ciorap în jurul gîtului !

— Durham a încercat să vă şantajeze ? am repetat întrebarea.

Nu răspunse nici de data aceasta.

— A încercat sau nu ? insistă Sellers.

— Nu știu de unde v-a vent această idee.

— Dacă nu era vorba de șantaj, atunci ce voia ? Haide, să nu batem pasul pe loc. Răspundeți cinstit ! Ce căuta aici ?

— Aveam o afacere de discutat.

— Ce fel de afacere ?

— Cu o mină.

— Ce fel de mină ?

— O mină de plumb.

— Situată unde ?

— În Colorado.

— Sînteți sigură că era o mină de plumb ? am întrebat-o cu un zîmbet triumfător care o deranjă vizibil, făcînd-o să creadă că nimerise într-o cursă.

— Adică, era vorba de plumb amestecat cu aur.

— Și din ce voiați să scoateți bani, din plumb sau din aur ?

— Nu știu. N-am ajuns atît de departe. N-am aprofundat problema.

— Înseamnă că nu doreați să investiți bani ?

— Nu.

— Atunci, de ce-l vedeați atît de des pe Durham ? De ce tot venea pe aici ? De ce ?

— Nu permit să fiu interogată de el în propria mea casă. E jignitor ! Sergent, am să mă plîng de dumneata.

Sellers se suci jenat pe scaun.

— Ești o bestie îngrozitoare ! se răsti Amelia la mine.

Și, întorcîndu-se spre Sellers, continuă cu tremur în glas :

— O fetiță atît de dulce, și tocmai în clipa cînd își punea mîinile pe obrajii lui ca să-l atragă spre ea și să-l sărute, el...

— Stai puțin, am întrerupt-o, de unde știi că mi-a pus mîinile pe obraji ca să mă sărute ?

— Au spus la radio.

— Nu, n-au spus. De unde știi ? N-a fost nici în ziar.

M-am aplecat și am privit-o țintă în ochi. Părea încurcată.

— Nu știu, am înghițit atîtea medicamente încît...

— V-am spus *eu*, interveni Susie Irwin, am auzit *eu* la radio.

— Şi cum de-ai auzit la radio ? Unde fusese crainicul de ştia cum ne-am sărutat ?

— Cred că anunţul fusese făcut de poliţie. Nu ştiu. Poate că au fost martori.

— Exact, afirmă Amelia Jasper, mi-a spus Susie.

M-am lăsat pe speteaza scaunului.

— Asta e ! Tîmpit mai sînt.

— Ce vrei să spui ? întrebă Sellers iritat. Iar în ceea ce priveşte tîmpenia, eu am fost acela care şi-a băgat capul în laţ.

— Nu înţelegi nici acum ?

— Ce să înţeleg ?

— Că Durham era într-adevăr şantagist, dar că nu el se găsea în fruntea afacerii şi n-a şantajat-o pe această femeie. Cheamă un medic şi vezi ce-i cu sciatica ei. Ai să constaţi că a fost provocată de un glonţ de calibrul 8.

Amelia Jasper începu să urle de furie :

— Luaţi omul ăsta de aici ! Luaţi-l !

— Haide, am insistat, cheamă medicul.

— Eşti nebun, Lam, spuse Sellers după o clipă de ezitare. Nu poţi să le potriveşti pe toate cum îţi convine ţie. Vorbeşi ca să găseşti o scăpare.

— Nu fi prost, am replicat. Poţi să vezi acum toată schema. Acest subit acces de sciatică se datorează faptului că primul glonţ care fusese tras la motelul Kozy Dell a nimerit-o în coapsă.

— Sergent Sellers, spuse Amelia Jasper cu faţa schimonosită de furie, cer să părăsiţi cu toţii casa mea. Am auzit destule insulte. Susie, du-te la telefon şi telefonează la poliţie că...

— Îmi pare rău, se scuză Sellers.

Întinse mîna, mă apucă de guler şi mă ridică în sus.

— Haide, Lam. M-ai băgat într-o ciorbă îngrozitoare. Haide ! Aşa se întîmplă dacă mă iau după tine şi după Bertha.

Mă îmbrînci de era să cad şi-mi ridicai mîinile ca să nu-mi pierd echilibrul. Fierul cătuşelor îmi intră adînc în carne, provocînd o durere vie.

— Vă rog să ne scuzați, doamnă. Încercam doar să lămuresc unele lucruri. Acest individ a încercat să-mi vîndă gogoși.

— Deschide-le ușa, Susie, porunci doamna Jasper.

Femeia ne precedă în coridor. M-am întors spre Sellers :

— Nu fi prost ! Nu vezi ce s-a petrecut ? Ea...

Sellers mă lovi peste gură.

— Tu să taci, strigă el împingîndu-mă pe coridor.

Claire Bushnell plîngea încetișor.

Bertha Cool mergea în urma noastră. Susie stătea triumfătoare în pragul ușii, ținînd-o deschisă.

Am întors capul și am spus pe un ton rugător :

— Bertha.

Sellers mă lovi cu atîta putere, încît aproape că-mi rupse gîtul, dar în clipa cît am apucat să mă uit în urmă, am văzut că Bertha se întorcea.

Parcurserăm vreo jumătate din coridor cînd un țipăt răsună din dormitor. Apoi se auzi zgomotul unui scaun răsturnat, o luptă, încă un țipăt și, în sfîrșit, vocea Ameliei Jasper strigînd după ajutor.

— Ajunge, mincinoasă blestemată ! striga la rîndul ei Bertha. Stai liniștită, că de nu îți frîng gîtul !.. Frank, ia vino încoace !

Sellers ezită doar o clipă, apoi mă răsuci și o luă la fugă înapoi pe coridor, împingîndu-mă în fața lui.

Scaunul cu rotile se rostogolise în alt capăt al camerei, răsturnat pe o parte. Pe jos era trîntit un bandaj pătat de sînge. Cu mult calm, Bertha ședea pe umerii Ameliei Jasper și-i ținuia cu forța un picior, în timp ce Amelia dădea din celălalt și țipa cît o ținea gura.

— Bertha, nu se poate să faci una ca asta ! Nu se poate ! strigă Sellers.

— Pe naiba nu se poate ! Am făcut-o. Privește-i rana provocată de glonț.

Sellers o apucă pe Bertha de umeri.

— Las-o, Bertha, n-ai dreptul să faci așa ceva !

— Ți-am spus că am făcut-o !

Sellers o apucă pe Bertha încercînd s-o ridice, dar ea îl împinse atît de tare, încît el își pierdu echilibrul și se clătină un moment încercînd să și-l recapete.

În prag stătea Susie Irwin, posomorîtă și gravă, cu un revolver strălucitor în mînă.

— Mîinile sus, toată lumea ! porunci ea.

Sensul sinistru al cuvintelor rostite pătrunse ca un pumnal în mintea fiecăruia dintre noi.

— Asta se referă și la dumneata, copoiule ! Sus mîinile !

Sellers se întoarse prea repede, și Susie Irwin apăsă pe trăgaci. Camera se umplu de zgomot iar Sellers, complet ameţit, se uita la mîna sa dreaptă din care sîngele curgea șiroaie.

Ne dădurăm cu toţii seama de situaţia gravă în care ne găseam. Cu Susie nu era de glumit.

Amelia Jasper făcea eforturi să se ridice.

— Haide, vino, Amelia, comandă Susie.

Și Amelia o luă la fugă, sărînd într-un picior. Se vedea că fiecare pas îi provoca dureri puternice.

Sellers încercă în zadar să-și scoată cu stînga pistolul. Atunci Bertha Cool se scutură și se năpusti pe coridor ca un tanc pornind la atac.

Susie Irwin se opri în faţa uşii de la intrare și ochi. Am întins piciorul și i-am pus piedică Berthei. Asociata mea se prăbuși cu un bubuit care zgudui întreaga casă. Susie apăsă pe trăgaci și glonţul trecu vîjîind prin aer, chiar în regiunea unde cu cîteva clipe înainte se aflase pieptul opulent al Berthei.

Uşa de la intrare se închise cu zgomot. Apoi se auzi zgomot de motor.

— Scoate pistolul din teacă și pune-mi-l în mîna stîngă, urlă sergentul către Bertha.

Claire Bushnell se repezi și-i dădu ea revolverul. Sellers, cu arma în mînă, se năpusti spre uşă în clipa cînd automobilul său cotea în viteză pe după colţ.

Rămase în prag înjurînd, ameţit și furios. Apoi se întoarse spre mine.

— Tu eşti vinovat de toate astea. Am să ajung de rîsul lumii...

— Taci din gură, m-am răstit la el. Scoate-mi cătușele și dă alarma. Eşti la un pas de avansare, dar eşti prea tîmpit ca să înţelegi !

UN NĂTĂRĂU DE PROFESIE

Frank mă fulgeră din ochi și-și înfășură cu stângăcie batista în jurul încheieturii mîinii drepte, strîngînd-o cît putea mai tare ca să oprească hemoragia.

— Asta-i răsplata mea că te-am ascultat, spuse el furios.

— Care adică ?

— O muiere m-a luat prin surprindere și a șters-o cu mașina poliției. Sînt demn de admirat.

— Ia vezi, Bertha, dacă nu găsești un prosop ca să-i bandajăm brațul, am zis eu făcînd un semn Berthei.

— Nu te ocupa de mine. Am eu grijă. Cheamă un taxi, Bertha, și să mergem la poliție. Fir-ar al dracului, am să ajung de rîsul întregului departament. Să tragă în mine o femeie !

— Bertha, caută un prosop de *baie*, am insistat.

— Un prosop de *baie* ? N-are nevoie de așa ceva. E bine cum s-a legat el. Batista ajunge. O să oprească șîngerarea și..

— Văd că trebuie să silabisesc ca să înțelegi. Du-te de caută prosopul de baie cu marca motelului Kozy Dell.

— De ce naiba nu spui așa de la început ?

— Îți spun acum.

— Chemați-mi un taxi, se răsti Sellers. Oh, văd că trebuie s-o fac singur.

Merse pînă la telefon, ridică receptorul din furcă, îl așeză pe masă și formă numărul cu mîna stîngă. Apoi duse receptorul la ureche.

— Alo, aici e sergentul Frank Sellers. Sînt pe strada Korreander la nr. 226 și am nevoie urgent de un taxi. Trimiteți-l imediat !

Așteptă un moment confirmarea, mîrîi și puse receptorul la loc cu zgomot.

Bertha umbla prin casă trîntind ușile în urma ei. Claire Bushnell, speriată și îndoioșată, se tot învîrtea în jurul sergentului.

— Pot să văd ce aveţi la mînă ?

— Din fericire, cred că oasele au scăpat neatinse, în afara degetului mare care e făcut harcea-parcea. Pentru asta o să trageţi voi consecinţele. Tu şi cu Bertha, spuse Sellers întorcîndu-se spre mine. Bertha m-a făcut să-mi pierd echilibrul şi de aceea...

— Cred că Bertha ţi-a salvat viaţa, l-am întrerupt eu. Îmi aruncă o privire de parcă era gata să mă muşte.

Paşii Berthei răsunară grăbiţi pe coridor. Apăru triumfătoare, cu un prosop de baie pătat de sînge. Numele motelului Kozy Dell se vedea clar, brodat cu aţă roşie.

— Ia te uită, iubitule ! L-am găsit în baie, într-un coş cu rufe murdare. Femeia n-avea nici o grijă. L-a aruncat pur şi simplu printre rufe murdare.

— Era sigură că n-o să-l caute nimeni. Înveleşte-l în hîrtie, Bertha, dar mai întîi ia un stilou şi pune-ţi iniţialele într-un colţ, ca să poţi dovedi că tu l-ai găsit.

— Nu te agita. Dacă există ceva dovezi, mă ocup eu de ele, spuse Sellers.

— Nu vrem să pătăm prosopul cu alt sînge. Nu vezi că mîna îţi sîngerează ? Sîngele de pe prosop o să ne servească drept probă.

— Uite ce e, Donald, se răsti Sellers din nou, nu se mai prinde. Vii cu mine la poliţie şi-ai să fii închis. Ar fi trebuit s-o fac de la bun început ! Pe urmă am să mă socotesc eu cu cele două muieri !

— Sigur, ziariştii or să năvălească pe tine ca muştele. Vor dori să ştie toată povestea şi mai ales cum de s-a tras în tine.

— O.K. Am să le spun.

— Bertha ţi-a salvat viaţa. Te-a dat la o parte din calea glonţului.

— Ce tot îndrugi ?

— Zic că Bertha ţi-a salvat viaţa. Şi dacă crezi că asta o să arate frumos pe paginile ziarelor...

— Bertha nu mi-a salvat viaţa, urlă el, în schimb m-a îmbrîncit şi mi-am pierdut echilibrul în timp ce individa aia cu mutra împietrită a tras în mine. Să ştii, Bertha, dacă mai pui vreodată mîna pe mine, n-am să ţin seama că eşti femeie şi-am să-ţi mut falca din loc.

— Nu te sfătuiesc să încerci, îl amenință Bertha, și nici nu cred că te-ai încumeta.

— Bine, Frank, dacă vrei să faci pe grozavul, atunci să punem cărțile pe masă. Dacă te duci acum la poliție, ai să dai de bucluc. M-ai arestat, dar nu poți să mă reții.

— Asta o crezi tu !

— Poate că un timp oarecare o să mă poți reține, însă în prezent există dovezi suficiente pentru ca un avocat să mă scoată basma curată.

— Nu-s de acord, zise Sellers. Ai descoperit că Amelia Jasper avea o gaură în coapsă... ei și ?

— O.K., nu poți încă s-o acuzi. Dar acum nu mă mai poți acuza nici pe mine.

— Crezi tu că nu pot !

— Nu, Frank, nu mai poți. Faptul că Amelia a povestit că victima și-a pus mîinile pe fața mea dovedește că știa ce se întîmplase. Mă urmărea de afară, pe fereastră.

— Și fata aceea chiar ți-a pus mîinile pe față ?

— Da.

Se vedea că Sellers își frămînta creierii.

— Acum e clar că Amelia Jaseper a fost la motelul Kozy Dell. O șantaja pe Minerva Carlton, care intrase la apă. Cineva cunoștea despre Minerva lucruri pe care ea nu voia să le afle soțul ei, și atunci a încercat o substituire și l-a chemat pe Dover Fulton să joace rolul soțului.

— Mi-ai mai vorbit de toate astea.

— Treaba însă s-a complicat, am continuat eu. Probabil că Dover Fulton își scosese pistolul. Ambele femei se aflau acolo. Una din ele s-a năpustit asupra lui, iar Amelia Jasper s-a întors. Susie, servanta cu mutra acră, pesemne că i-a dat lui Fulton cu ceva în cap. Acesta a apăsat pe trăgaci și glonțul a pătruns în coapsa doamnei Jasper. Minerva Carlton a luat-o la fugă și atunci Susie a tras nimerind-o drept în ceafă. Treaba se încurcase și nu mai puteau să dea înapoi. L-au omorît și pe Dover Fulton și s-au gîndit să aranjeze lucrurile ca să aibă aspectul unei sinucideri în doi. Era totuși nevoie să explice și al treilea foc. Pînă la urmă au mai tras un glonț în valiză, care stătea deschisă pe jos. Probabil că bluza fusese trîntită pe valiză. Minerva Carlton scosese suficiente haine ca să pară că se găsește în intimitate cu soțul ei. Amelia Jasper

a luat prosopul de baie și l-a înfășurat în jurul rănii ca să oprească sîngele. Apoi, înainte de a închide valiza, a făcut ghem bluza aruncată peste celelalte haine și a vîrît-o înăuntru, închizînd capacul. Cele două femei au ieșit apoi din motel cu valiza, au mers vreun kilometru de-a lungul șoselei și au tras un foc în valiză. Apoi au scos un tub din revolver ca să pară că Dover Fulton purta pistolul cu un tub gol și s-au întors la motel. Au așezat frumos valiza la locul ei, au încuiat ușa pe dinăuntru și s-au furișat afară pe fereastră.

Sellers părea ostenit.

— M-am plictisit pînă peste cap de teoriile tale care nu se bazează pe nimic, zise el.

— Dar nu sînt teorii. Așa s-a întîmplat în realitate. Îți spun ceea ce intenționez să comunic și presei.

— Comunică și du-te dracului !

— Mergi pe un drum greșit. În loc să rezolvi asasinarea Lucillei Hollister, ai încurcat iețele, ai îngăduit unei femei să te împuște în mînă și să-ți fure automobilul. Asta desigur c-o să te facă să apari ca un nătărău de profesie. Cînd ai să fii fotografiat de reporteri, poți să și întrezărești titluri : O FEMEIE SUSPECTATĂ DE CRIMĂ TRAGE ÎNTR-UN POLIȚIST, ÎI FURĂ MAȘINA ȘI DISPARE.

Frank Sellers căzu pe gînduri. Își închipui cum o să apară toată povestea pe paginile ziarelor și ideea îi displăcu total.

— Ai intrat pînă peste cap în încurcătură și n-ai altă soluție decît să lămurești lucrurile. Vino cu mine și într-o jumătate de oră..

— Bine, zise el cu greu, de acord. Sînt convins că ai în buzunar vreun alt plan aiurit. Să auzim despre ce-i vorba. Te ascult.

— Scoate-mi cătușele și...

— Nici nu mă gîndesc !

— Hai să ne punem mintea la contribuție ! Acest Tom Durham are un amestec aici. E lucru sigur, pentru că Minerva Carlton voise să capete despre el unele informații. Cred că el era omul de legătură. Știm că Amelia Jasper și servanta ei Susie sînt implicate în șantaj și chiar în crimă. Vor încerca s-o șteargă, dar înainte îl vor căuta pe Tom

Durham, care e în aceeași barcă. Și dacă nu greșesc, femeile o să-l învețe pe Durham ce să spună. După ce acesta își va depăna povestea învățată, femeile își vor modifica depozițiile, vor adopta o teorie comună și vor apela la mărinimia vreunui juriu. Vor căuta ca Durham să fie condamnat pentru omor cu premeditare.

— Nu faci decît să vorbești. Unde naiba o fi taxiul?

S-ar zice că taxiul așteptase tocmai aceste cuvinte, fiindcă abia le rosti Sellers, că în stradă se și auzi claxonînd.

Sergentul se ridică cu greu în picioare.

— O.K., mergem cu toții, zise el, apucîndu-mă tare de braț cu mîna sănătoasă. Dă-i drumul! Deștept mai ești!

— Treaba dumitale, am spus eu după o pauză. Te privește. Dac-ai proceda însă inteligent, ai putea să te întorci la poliție cu mașina poliției, cu asasinatul Lucillei Hollister rezolvat și cu crima de la motel pe deplin lămurită.

Am avut impresia că încleștarea degetelor pe brațul meu slăbise.

— Ce naiba! Ai un pistol și-l poți mînui cu stînga. Dacă încerc să fug, n-ai decît să tragi. Scoate-mi cătușele și te duc la Tom Durham.

Jos, taxiul claxonă din nou.

— Și-am să-ți arăt locul unde este parcată mașina poliției, am adăugat eu.

— Ascultă, dacă le știi pe toate, hai întîi la mașină. Cătușele îți vin bine. Încearcă numai să mă duci, și te fac eu să-ți înghiți măselele! Fetelor, ia mergeți și spuneți șoferului ăluia să nu mai claxoneze.

Claire Bushnell porni în fugă.

— Tom Durham, i-am zis, a părăsit hotelul Westchester Arms pe la unsprezece, adică cu puțin timp înainte de a mă fi înapoiat eu din expediția de la Kozy Dell. Momentul mi se pare curios. Nu mai e nici un tren ca lumea la ora asta, iar avioanele de noapte tocmai încep să-și ia zborul. Tom Durham nu s-a dus însă la aeroport. Portarul e sigur că Durham n-a luat un taxi, dar își amintește că acesta avea o valiză mare cu două încuietori și două lacăte. Băiatul de la hotel zice că Durham își achitase nota și că i-a dus el valiza la ușa principală. Portarul își amintește că băiatul a pus jos valiza. L-a mai

zărit o dată pe Durham, apoi a ajutat diferite persoane să se urce în taxiuri. Cînd a revenit înăuntru, Durham nu mai era acolo.

— A ieşit pe altă uşă şi s-a urcat într-un taxi, spuse Sellers.

— Nu cred.

— Atunci, unde crezi că s-a dus ?

— Hai să facem un tîrg ! Dacă maşina poliţiei este parcată în preajma hotelului Westchester Arms, îmi scoţi cătuşele şi mă laşi să acţionez, bine ?

Sellers ezită. Era evident că-l deranja mult posibilitatea de a pierde maşina.

— Nu uita că te voi duce direct la locul unde e parcată maşina şi...

— Dă-i drumu' şi găseşte-mi maşina. După aceea mai vorbim noi. Mi-ar displace grozav să raportez că mi s-a furat maşina.

— O.K., să mergem.

Ne îndreptarăm cu toţi spre taxiul care aştepta în stradă.

— La hotelul Westchester Arms, am spus eu, şi cînd ajungi acolo, dă-i ocol încetişor pînă-ţi spun eu să opreşti.

ÎNCĂIERAREA DE LA SUBSOL

La o distanță mică de hotelul Westchester Arms văzurăm mașina poliției parcată lîngă o gură de apă.

Exclamația de mulțumire a lui Sellers arăta pe deplin ușurarea pe care a resimțit-o.

— Oprește aici, spuse șoferului.

Deschise portiera cu mîna stîngă și merse pînă la mașina poliției, unde constată că cheile rămăseseră în mașină. Închise contactul, scoase cheile, le puse în buzunar rînjind și reveni la taxi.

— Bertha, zise el ferindu-și mîna rănită, cheile de la cătușe sînt în buzunarul din dreapta al vestei.

Bertha se grăbi să-mi scoată cătușele, eliberîndu-mi mîinile.

— Aș vrea să înțelegi, Lam, că ești încă arestat. Îți dau doar puțin răgaz.

— Și pe mine cine mă plătește ? întrebă șoferul.

— Ei plătesc, îl informă sergentul.

Bertha se găsea într-o stare de spirit cu totul neobișnuită, căci își luă portofelul, scoase șaizeci de cenți cît arăta controlul și mai adăugă cincisprezece cenți.

— Acum ce facem ? Așteptăm să iasă ? întrebă Sellers.

— N-or să iasă. Sînt suficient de inteligente ca să-și dea seama că vor fi prinse imediat dacă folosesc mai departe mașina poliției.

— Bine, dar noi ce facem ? întrebă Sellers cu nerăbdare.

— Vino cu mine.

Sellers se încruntă, șovăi, fu cît p-aci să refuze, dar pînă la urmă porni alături de mine.

— Să nu-mi faci vreo festă, mă avertiză el.

Merserăm în tăcere spre hotel.

— Doar nu crezi că se mai află aici ? mă întrebă sergentul.

— Sînt urmărite și disperate. Încearcă să găsească o scăpare. Cînd Tom Durham a părăsit hotelul era tare gră-

bit şi căuta o ieşire. Ştii că a dispărut împreună cu valiza, de parcă i-ar fi înghiţit pămîntul. Avem de-a face cu o adevărată reţea de şantagişti şi nu cu un caz izolat. Toate astea fac parte din planul lor.

— Bine, dar treci la problemă.

— Hai pe-aici.

Am deschis uşa cocteil-barului.

Patronul stătea în mijlocul camerei, de unde putea să supravegheze atît uşa care dădea în holul hotelului cît şi uşa dinspre stradă.

Se îndreptă spre noi şi ne salută. Apoi îl zări pe Sellers, văzu mîna bandajată şi brusc mă recunoscu.

— Cred că-ţi aminteşti de mine ?

Încercă să pară netulburat.

— Mi-ai dat nişte apă cu o măslină şi m-ai făcut să plătesc un cocteil.

— Aveţi dovezi ?

— Cred că s-au dus pe canal.

— Nu face pe prostul, zise el cu ochii aţintiţi spre bandajul pătat de sînge care înfăşura mîna dreaptă a sergentului.

— O.K., vom comanda o băutură, dar vreau să fie mai bună decît cea de atunci.

M-am îndreptat spre boxă. Ne aşezarăm toţi patru, Sellers cu vădită îndoială.

Patronul dispăru.

— Claire, du-te repede după el ! am spus încetişor. Dacă dă un telefon, încearcă să vezi ce număr formează.

Claire se ridică repede de la masă şi, cu un aer rezervat, cum îi şade bine unei tinere modeste care caută o toaletă, porni pe urmele patronului.

— Crezi că e amestecat şi el ? întrebă Sellers sceptic.

— Aici s-a petrecut ceva în timp ce încercam să-l urmăresc pe Durham. Mai mult decît atît, Dover Fulton şi Minerva Carlton erau aici la o masă cu puţin înainte de a pleca la motel.

— E un firicel tare subţire care poate să nu ducă nicăieri, spuse Sellers iritat.

— Ba a fost destul de gros ca să ne ducă la maşina dumitale.

Nu mai ştiu ce să răspundă.

— După calculele mele, nodul trebuie să fie ori aici, ori la Cabanita. Am încercat mai întîi aici, fiindcă e mai aproape şi era mai simplu să se descotorosească aici de maşină, dar nu ştiu dacă nu cumva vom găsi soluţia la Cabanita.

Sellers făcu un gest şi se schimonosi de durere. Amorţeala începuse să treacă şi aşchiile osului strivit din deget atingeau nervii la fiecare mişcare a cotului. Bertha îl privi cu compasiune.

— Ar fi bine să iei o duşcă de alcool.

— Cred că ai dreptate. Unde-i chelnerul ?

— Îl găsesc eu. Ce vrei să bei ?

— Un coniac dublu, zise Sellers, sprijinindu-şi capul de speteaza canapelei.

Faţa i se făcu albă şi ochii se închiseră. Gura i se strîmbase de durere.

M-am strecurat din boxă şi am făcut cîţiva paşi, cînd deodată Sellers deschise ochii şi se îndreptă brusc.

— Stai, nu tu ! Să meargă Bertha. Tu rămîi aici.

De undeva se auzi un ţipăt de femeie, un ţipăt ciudat şi înăbuşit, care părea că vine din spatele barului.

M-am repezit într-acolo. Barmanul mă opri.

— N-aveţi voie să intraţi aici.

Am zărit o uşă deschisă şi nişte trepte şi m-am năpustit. Barmanul întinse mîna şi-mi apucă haina. I-am tras un picior în genunchi şi, cînd îmi dădu drumul, m-am repezit pe scară în jos. Barmanul avu suficientă prezenţă de spirit şi trînti uşa în urma mea, ca să nu ajungă pînă la bar nici un zgomot venit de jos.

M-am pomenit într-o magazie situată la subsol. De jur împrejur erau rafturi cu sticle de vin şi lăzi cu diferite băuturi, dar nici urmă de Claire Bushnell

Patronul cocteil-barului se furişa tocmai pe o uşă situată la capătul cel mai îndepărtat al încăperii. Cînd mă văzu, faţa i se crispă de mînie.

— Dumneata ce doreşti ?

— Unde-i fata care a ţipat ?

— Nu ştiu. A fugit sus. Aici nu se intră. Ieşi afară !

— Dar dumneata unde te duci ? l-am întrebat eu.

Auzind un zgomot venind de sus, din capul scărilor, patronul se întoarse spre mine şi-mi spuse.

— Consider că sînt victima unui atac şi am de gînd să mă apăr.

Mîna îi lunecă sub haină, dar eu apucasem o sticlă de şampanie şi am aruncat-o cu toată puterea în el. Sticla nu-l nimeri, dar se sparse de perete inundîndu-i faţa cu şampanie şi făcîndu-l să clipească.

Mîna lui dreaptă mai era în interiorul hainei, în timp ce cu stînga îşi ştergea furios ochii.

M-am năpustit asupra lui. În spatele meu o uşă fu trîntită cu putere şi paşi grei răsunară pe trepte.

Deodată, patronul se răzgîndi şi scoase mîna dreaptă de sub haină.

Sellers şi Bertha Cool năvăliră înăuntru.

— Ce dracu' se petrece aici ? întrebă sergentul palid ca moartea.

— Unde-i femeia ? am întrebat.

— A urcat scările, răspunse patronul.

Claire apăru de după o ladă cu sticle. Era prăfuită şi plină de pînze de păianjen, dar îşi păstrase sîngele rece.

— Prostii ! spuse ea furioasă. Voiam să ştiu unde se duce. Am fugit înapoi pe scări cînd a vrut să mă atace şi apoi, cînd a coborît, m-am furişat din nou aici şi m-am ascuns după o ladă.

— Hei, dar ce se petrece aici ? întrebă patronul. Am să protestez la poliţie. Bine că n-am scos pistolul. Crezusem că e un atac armat. Eram gata să mă apăr. Domnule sergent, o să răspunzi de toate astea.

Sellers părea încordat ca un alergător olimpic care-şi concentrează toate eforturile înainte de linia de sosire. Se îndreptă încet spre mine :

— Lam, mie-mi ajunge...

M-am răsucit în loc, am plonjat pe sub braţul patronului şi m-am repezit spre uşa deschisă.

— Ţineţi-l ! urlă Sellers cu mînie.

În urma mea răsunară paşi grăbiţi, iar patronul strigă şi el :

— Pe-acolo nu-i voie. Las' că te prind !

Am ajuns într-o încăpere locuită, cu mobilier ieftin şi jerpelit, destinată probabil vreunui portar. În cameră persista miros de tutun proaspăt şi un fir subţire de fum se înălţa dintr-o ţigară pusă pe scrumieră.

M-am aplecat și m-am uitat sub pat. Am zărit o fustă, un picior de femeie și fulgerele de mînie din ochii Ameliei Jasper. Un zgomot mă făcu să ridic capul.

Tom Durham se pregătea să mă izbească în cap cu o rangă. M-am ferit și l-am apucat de picior. Lovitura am primit-o în umăr, amorțindu-mi-l. Durham se prăbuși peste mine și ne încleștarăm pe podea.

Amelia Jasper ieși cu greu de sub pat și mă apucă de păr. Patronul mă lovea cu picioarele. Deodată, Bertha se năpusti asupra noastră ca un berbece.

Sellers urlă :

— Terminați ! Ridicați-vă !

Am zărit de jos piciorul musculos al Berthei, care se ridica în sus. Pantoful ei vîjîi ceva mai sus de capul meu, lovindu-l drept în falcă pe Tom Durham.

— La naiba cu moda asta, mormăi Bertha furioasă. De cîte ori vrei să tragi un picior în mutra unui ticălos, trebuie să te-ncurci în kilometri de fuste !

REQUIEM PENTRU O BANDĂ

Bertha Cool mă privi cu dispreț în momentul cînd am intrat în birou.

— Pe unde naiba ai mai umblat ?

— Am mai descurcat cîteva iețe.

— Iețe, la naiba ! se înfurie ea. Ai umblat după muierea aia de Bushnell și-ai făcut pe cocoșelul. Crede că ești un erou.

— Mi-am închipuit că-i va veni mai ușor lui Sellers, dacă ziariștii nu dau de mine.

Bertha scoase un sunet de dezgust și spuse :

— Știam eu c-ai să te prăbușești la picioarele ei ca o nătăfleață...

— Spune-mi ce s-a mai întîmplat, am întrerupt-o.

— Ai avut dreptate pe toată linia, iubitule. Patronul cocteil-barului închiriase un apartament la subsolul hotelului, care fusese destinat inițial pentru portar. Apartamentul fusese închiriat o dată cu barul. Individul făcea și el parte din bandă. Se pare că și Bob Elgin e amestecat. Știi prea bine ce se petrece în jurul acestor baruri de noapte. Se prezintă nenumărate ocazii de șantaj. Aștia de la club nu voiau să-și murdărească prea tare mîinile. Cu șantajul propriu-zis se ocupa Amelia Jasper. De cinci ani trăia din treburile astea. E ciudat cum a dat de Minerva Carlton. Se pare că Bushnell a făcut o indiscreție și i-a povestit mătușă-si ce bine petrecuseră împreună pe plajă. Fata voise doar s-o distreze pe Amelia Jasper, iar aceasta din urmă a profitat de ocazie și a obținut o mulțime de informații și...

— A mărturisit careva ? Sellers a reușit să obțină vreo mărturisire ?

— Ba bine că nu ! exclamă Bertha cu admirație în glas. Să-l fi văzut cum i-a frămîntat ! Și asta numai cu o mînă ! A luat un baston de cauciuc și a băgat spaima în toată banda...

— Care din ei a vorbit ?

— Ciudat lucru, dar tocmai bărbatul s-a muiat cel dintîi.

— Cine, Tom Durham ?

— Da.

— Ei, hai, povesteşte !

— O şantajau pe Minerva Carlton şi o ameninţau c-o să-i spună totul soţului. Tom Durham i-a dat întîlnire la Cabanita. Minerva i-a spus că sîmbătă noapte va merge la motelul Kozy Dell şi că-i va plăti acolo suma cerută. A notat numele motelului pe dosul unui meniu. După plecarea lor, Lucille a reuşit să intre în boxă şi să pună mîna pe meniul lăsat de ei. Indivizii nu s-au prezentat la prima întîlnire, poate că le-a fost frică. A doua oară Minerva Carlton a repetat figura. L-a convins pe Dover Fulton să se dea drept soţul ei, Stanwick Carlton. Cînd banda s-a arătat la motel, Minerva le-a rîs în nas tuturor, afirmînd că soţul ei aflase de mica ei aventură şi că a iertat-o. Le-a povestit că venise pe neaşteptate din Colorado şi că, văzînd că n-are încotro, îi mărturisise totul şi că el a iertat-o. Femeia radia de mulţumire. A început o discuţie şi Durham, furios de a fi pierdut partida, s-a repezit la Fulton. Acesta a scos revolverul şi a tras, dar din greşeală a nimerit-o pe Amelia Jasper drept în... ştii tu. A vrut să tragă încă o dată, dar Durham i-a smuls arma. Fulton a făcut pe viteazul şi asta i-a fost fatal. S-a năpustit asupra lui Durham, dar pînă să ajungă la el, a încasat un glonţ drept în frunte. Minerva Carlton s-a întors şi a încercat să fugă, dar glonţul a nimerit-o în ceafă. Durham era un ţintaş foarte bun.

— Dar valiza ? am întrebat eu.

— Aşa cum ai zis tu. Banditii ştiau că trebuie să explice al treilea glonţ.

— Dar Lucille Hollister ?

— Voiau să vadă în ce ape se scaldă ea. Fata fusese mereu cu ochii pe ei, iar ei supravegheau acum casa ca să pună mîna pe ea la ieşire. Tu te-ai băgat în oală şi cele două femei te-au urmărit pînă în curte, iar apoi au intrat şi în dormitor.

— Vrei să spui că Amelia Jasper şi Susie...

— Exact ! Dar prost ai mai fost ! Să nu fii în stare să te uiţi înapoi şi să vezi că eşti urmărit de două amatoare ?

— Nu, nu cînd o fată se dezbracă în fața ferestrei. Bertha oftă și clătină din cap.

— Uite ce păţeşti cînd te asociezi cu un bărbat. Ar trebui să-ţi cumpăr ochelari deformanți.

— N-ar strica, am încuviințat. Deci mă urmăreau.

— Nu, supravegheau casa.

— Știu, dar cînd am apărut, s-au luat după mine.

— Chiar așa. Le era frică de Lucille. Nu înțelegeau ce rol juca ea aici. Credeau că e detectivă. Apoi, au aflat desigur din ziare că ai fost la motelul Kozy Dell în timpul crimei și că te însoțea o femeie. Au citit și semnalmentele ei. Știau că Lucille dădea tîrcoale pe la localurile de noapte și la cocteil-barurile unde lucrau ei, dar nu-și dădeau seama ce urmărea. În seara aceea erau aproape de fereastra deschisă, așa că au auzit conversația voastră din dormitor. Lucille și-a semnat sentința de moarte cînd ți-a spus că după cele trei împușcături a văzut oameni agitîndu-se în jurul camerei unde se aflau Minerva și Fulton.

Elsie Brand bătu la ușă.

— A venit agentul de la societatea de asigurări. Îl caută pe domnul Lam.

Un zîmbet de fericire destinse trăsăturile Berthei.

— Pofteşte-l pe dumnealui aici, ca să-l prelucrăm *amîndoi*, spuse ea încetișor.

Coli tipar : 12,50

Comanda Nr. 274

COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA SCÎNTEII"

În colecția „ENIGMA"

Au apărut:

X X X	ANTOLOGIA „ENIGMA", 2 vol.
Guy des Cars	B R U T A
Raymond Chandler	SOMNUL DE VECI
James Hadley Chase	TOTUL SE PLĂTEȘTE
Peter Cheyney	CE LE PASĂ DAMELOR!
Agatha Christie	CRIMA DIN ORIENT EXPRES
Nicolas Freeling	REGELE UNEI ȚĂRI PLOIOASE
Sébastien Japrisot	COMPARTIMENTUL UCIGAȘILOR
Ellery Queen	LOVITURA DE GRAȚIE
Georges Simenon	COMISARUL MAIGRET A FOST PRĂDAT
Josef Skvorecky	TRISTEȚEA LOCOTENENTULUI BORUVKA
Per Wahlöö	CRIMA DE LA ETAJUL 31
Dashiell Hammett	CHEIA DE STICLĂ
Gaston Leroux	MISTERUL CAMEREI GALBENE
Boileau-Narcejac	C O M P L O T
Anthony Berkeley	CUTIA CU BOMBOANE OTRĂVITE
Ross MacDonald	COASTA BARBARĂ

Sub tipar:

Eric Ambler	EPITAF PENTRU UN SPION
Noël Calef	ASCENSOR SPRE EȘAFOD
Philip MacDonald	ODIHNEASCĂ-SE ÎN PACE
Georges Simenon	MAIGRET ȘI HOȚUL LENEȘ

editura univers

Lei 5,75